

பாஞ்சாலி சபதம்

முதலிய கட்டுரைகள்

பொ. திருகூடசுந்தரம் எம். ஏ., பி. எல்.
சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தனகப் பதக்கம் பெற்றவர்
கலைகளுசியம் கூட்டாசிரியர்.

முகவுரை

சென்னைப் பசுசையப்பன் கல்லூரித்
தமிழ்ப்பேராசிரியர்

மு. வரதராசன், எம். ஏ; பி. எச. டி.

காந்திநிலையம்

தியாகராயநகர் :: சென்னை-17.

பொருளடக்கம்

என்
College of Arts -

பக்கம்

1	பாஞ்சாலி சபதம்	...	9
2	நாட்டுப் பாடல்கள்	.	31
3.	பாரதியாரா	...	42
4.	பாரதியாரை நான தரிசித்தது	..	46
5	பாரதியாரா எனக்குச் செய்த உதவி	..	50
6	இரண்டு அமுத சுரபிகள்	...	53
7	குறள் கற்கும் முறை	...	61
8	கம்பனைத் துய்க்கும் முறை	..	82
9.	தமிழ் மொழி வளாச்சி	..	93

1951
முதற்பதிப்பு

உரிமை
ஆசிரியருடையது

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

டாக்டர் மு. வரதராசனார் எம். ஏ.

முகவுரை

நீதி மனறங்களில் நடுநிலைமை எதிர்பார்க்கலாம்; அங்கே எதையும் ஆராய்ந்து முடிவுசெய்யச் சட்டங்கள் உண்டு, சட்டங்களுக்கு விளக்கங்கள் உண்டு; சட்டங்களை விளக்குவதற்கு நெறிமுறை உண்டு.

இலக்கிய ஆராய்ச்சித் துறையில் நடுநிலைமை எதிர்பார்த்தல அரிது; இலக்கியங்களை ஆராய்ந்து முடிவு செய்ய வரையறுத்த சட்டங்கள் அவ்வளவாக இல்லை; இருப்பவை சிலவற்றைப் பற்றிப் பலவகைக் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன; ஆதலின் ஆராய்வோரின் விருப்பு வெறுப்புக்களை முன்நின்று இயக்குகின்றன.

இதற்கைய நிலையிலும் உயர்ந்த நூல்கள் உயர்வு பெற்று வாழ்தலும், ஏனையவை இருக்குமிடம் தெரியாமல் இறந்தொழிதலும் காணாமபோது, இலக்கியத் துறையின் சிறப்பே புலனாகின்றது.

இலக்கியம் சான்றோர் உள்ளத்தில் பிறந்து எழுந்திருவதும் பெற்று வெளிவருவது. இலக்கியம் வாழும் இடமும் சான்றோர் உள்ளங்களே ஆகும் ஆகவே, வழி வழியாகச் சான்றோர் உள்ளங்களைப் பற்றிக்கொண்டு வாழ்வல்ல உயர்ந்த நூல்கள் மட்டுமே ஓங்கி விளங்குகின்றன. நடுநிலைமை பிறழ்ந்த ஆய்வுரைகள் எத்தனை எத்தனை தடுத்தாலும், அத்தகைய உயர்ந்த நூல்களின் வளர்ச்சி தடைப்படுவதில்லை.

'பாஞ்சாலி சபதம் முதலிய கட்டுரைகள்' என்னும் நூல் இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்குத் துணை செய்யும் கட்டுரைகள் நிரம்பியது. பாரதியார், திருவள்ளுவர், கம்பர் ஆகிய புலவர் பெருமக்களின் தமிழ்ச் செல்வங்களைத் தமிழர்க்கு அறிமுகம் செய்விக்கும் ஆர்வத்தோடு எழுதப்பெற்ற கட்டுரைகள் இவை.

ஆசிரியர் திருவாளர் பொ. திருகூடசுந்தரம் அவர்கள் நாட்டுப் பற்றும மொழிப்பற்றும் சீர்திருத்த ஆர்வமும் பண்பாட்டுப் பெருமையும் நிரம்பியவர் ; நெடுங்காலமாக இடையறாமல் தொண்டு செய்து வருதலால் தமிழகம் நனகு அறிந்த அறிஞர். ஆதலின் அவருடைய நூல் அறிமுகம் தேவையில்லாதது ; அணிந்துரை வேண்டாதது.

பாரதியாரை தேசியக் கவிஞராகவே பலரும் அறிவர், அவர் சிறந்த கவிஞர், இலக்கியக் கலைஞர் எனப்பதை இந்நூலின் கட்டுரைகள் தெளிவாகக் குகின்றன. பாரதியாரை முதல முதலில் தமிழாக்கு அறிமுகப்படுத்தி அவருடைய புகழை மூலை முடுக்கில எல்லாம் பரப்பிய தொண்டா திரு. பொ. திருகூடசுந்தரம் அவர்கள் இத்தகைய கட்டுரைகளையும் நலகியது பேருதவியாகும் திருக்குறளைக் கற்கவேண்டிய முறைப்பற்றி ஆசிரியர் கூறும் கருத்துக்கள் மாணவர்க்கு இன்றியமையாத அறிவுரைகள். 'கம்பனைத் துய்க்கும் முறை' என்னும் கட்டுரை இலக்கியம் கற்போர் பலரும் போற்றத்தக்க வழிகாட்டியாகும்.

கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு மதிப்புத் தராதவாக்கு அரசியல் துறையில் இடம் இருக்கலாம், ஆயின இலக்கியத் துறையில் இடம் இல்லை என்றே கூறவேண்டும். அரசியல் துறையில் வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்னும் பெற்றியோடு கட்சிகள் அமைக்கும் தவறான முறை உள்ளது. ஆயின இலக்கியத் துறையில் நாம் உணர்ந்தவற்றைப் பிறா உணர்ந்தவற்றோடு ஒப்பிட்டுச் சீர்தூக்கினால் உய்வு இல்லை. இந்த உண்மையை மறவாமல் இந்த நூலைக் கற்றால்தான் இதன் சிறப்பும் விளங்கும் ; ஆசிரியரின் தொண்டும் விளங்கும்.

மு. வரதராசன்

பாரதியார் பாடல்கள்

பாஞ்சாலி சபதம்

உண்மைக கவிஞர்

சீபரமணய பாரதியார் உண்மைக கவிஞர், உயர் கவிஞர், அவருக்கு இணையான கவிஞர் சமீபகாலத்தில தமிழ் இலக்கிய உலகில அவதரிக்கவில்லை எனபது என அபிப்பிராயம் உண்மை இலக்கியச் சுவை இலக்கணம் உணர்நதோர் என கூறறை ஒப்புக்கொளவா. கவிர்சம கனியப பாடும கவிக்கும், காரிகை கற்றுச செய்யும் செய யுட்கும் உள்ள வேறுபாடு உயிரக்கும் உடலுக்குமுள்ள வேறுபாடாகும் இயற்கைக காட்சிகள், இதய சலனங் கள், வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள், சரித்திர சம்பவங்கள் இவைகளில ஏதேனும் ஒன்றைச் சிலா காணும் பொழுது அல்லது சிந்திக்கும்பொழுது அவர் உள்ளத்தில உண்டாகும் உணர்ச்சிகள் வேறு வேற யிருக்கும் ஒரு வேளை ஒரேவித உணர்ச்சியாயிருப்பினும் அதன் வன்மையும் அளவும் ஆளுககு ஆள மாறியே யிருக்கும். எவன் உள்ளத்தில அவ்வுணர்ச்சி வேறு உணர்ச்சிகளை விலக்கி, முழுவதும் தானாய நிறைந்து நிற்கவும், அறிவின உதவியின்றி அவ்வுணர்ச்சியின் பயனாகவே அவ்வுணர்ச்சி எழக் காரணமாயிருந்த விஷ யத்தின் அநதரங்க சாராம்சப பொருள் புலனாகவும் செய்கின்றதோ அவன் உள்ளமே உண்மைக கவியுள்ள மாகும். தன் உள்ளத்தில் ஊறித் ததும்பும் உணர்ச்சியை

அதே அளவில் பிறா உள்ளத்திலும் உதிககச செயயவும, அவவுணாசசியின உதவேகததில் உணாநத உணமை களைப பிறரும அவவிதம அறியுமபடி செயயவும ஆறறல உடையவனே உணமைக கவிஞன உணமைக கவிஞா களில், உணாசசியையும் உணமையையும் கலவிஞல சுதையிஞல உருவாககுபவா சிற்பிகள், வாணங்களால வரைநது வகுப்பவா ஒவியா , பா, சொல, இசை முதலியவைகளால பாடுபவா பாவலா

இவவிதம இதய உணாசசி அனுபவத்தால இயற றும கவிகள் மரத்தில பழுத்த மாமபழத்தையும், இன்ன உணாசசியை ஏனையோககு ஊட்டுவேன, இன்ன உண மையை ஏனையோககு உரைப்பேன என்று எள்ளளவும் அனுபவ அறிவினறி ஆககப்படும செய்யுட்கள மரத்தால செய்த மாமபழத்தையும் ஒக்கும். மரத்தால செய்த மாமபழம் மாசு மறுவினறி உயாநதஜாதிக கணியின உருவத்தினதாயக கணகவா வனப்பினதாயக காணப் படலாம மரத்தில விளைநத மாமபழம் சிறநத ஜாதி யைச சேராது மஞ்சள நாறி சுவை குன்றினதாயிருக்க லாம , உயாநத ஜாதியைச சோந்திருப்பினும் ஒரு விடத்தில் பழுத்தும் ஒருவிடத்தில் பழக்காமலும், ஒரோ விடங்களில் ஊனமுடையதாயு மிருக்கலாம. ஆனால் பண்ணிய மாமபழம் பாலாக்களின விநோதப பண்டமே யன்றிப் பசியாற்றும் பண்புடையதன்று. உடலைப் போஷித்தது உயிரைப் போற்றும் உரம் பொருந்தியது உண்மை மாமபழம் ஒன்றே. அதுபோல செயற்கைச் செய்யுள் இலக்கண வரம்பு எள்ளளவும் கடவாது எல்லா உருவ எழில் நலங்களும் வாயந்திருப்பினும் அவை விநோத மாதிரமே விளைககும் இதயத்திற்கு இறவாத இனப்பீந்து உள்ளத்தை உயர்ந்த லட்சியத்தின் பால உயப்பது உணாசசி அனுபவத்தில் உண்டாகிய உணமைக் கவிகளையாகும்.

உயர் கவிஞர்

உண்மைக கவிஞர்களிலும் உயாநத கவிஞா, தாழநத கவிஞா என இருவகைக கவிஞா உா ஒரு மனிதனே அல்லது மனித சமூகமோ தற்சமயம் உள்ள நிலையினின்று ஒரு சிறு படியேனும் உயாதற்குரிய உணாசசிகளும் உண்மைகளும் உணாததுபவரே உயாநத கவிஞா. உயாதற்குரிய உணாசசிகளை உணடாககாவிடினும் உள்ள நிலைமையில் வெறுப்பும உயாநத நிலைமையில் விருப்பும உளவாகச செய்யும் வன்மை பொருந்தியவரும் உயாநத கவிஞரே அங்ஙனம் செய்ய இயலாது தற்சமயம் இருக்கும் நிலைமைக்குரிய தலைசிறந்த உணாசசிகளையும் உண்மைகளையும் மட்டுமே "தம பாக்களில் சமைப்பவா தாழநத கவிஞார்களாவா உயாநத கவிகள் உயாநதஜாதி மலகோவா மாமபழததையும தாழநத கவிகள் சாற்றின சுவை குன்றிய தாழநத ஜாதி மாமபழததையுமொக்கும் ஆனால் இரண்டு ஜாதிப்பழங்களும் உண்மைக கவிகளை எனபதை மறவறக

உண்மைககவி - உயாநத கவி

உதாரணங்கள் —

பாதா ராமா சந்திப்பு விவரம் பாகவதத்திலும் காணப்படுகின்றது. கம்பரும் பாடியிருக்கின்றா ஆனால் பாகவதக கவிகள் பாசசுவை சிறிதுமில்லா வெற்றுச செய்யுட்களையாகும். கம்பா கவிகள் தாம சகோதர தாம உணாசசியைக கற்பவரிதயத்தில தழைக்கச செய்கின்றன.

பாஞ்சாலி சபதம் பாரதியும் பாடுகின்றா, விலலிபுத் தூராழ்வாரும் பாடியிருக்கின்றா. ஆழ்வா கவிகள் பாசசுவை பொருந்தியவைகளே. ஆனால் அவைகளில் பாரதியா பாக்களில்போல உயாநத லட்சியங்கள், உயாந்த உணாசசிகள், உயர்ந்த உண்மைகள் விளையக்காணும்.

பாரதியாரா பாடல்

பாரதியாரா உணமைப பாவலா, உயாநத இனததைச சோந்தவருமாவா எனபதற்கு அவா அருளிச செய்துள்ள தனிப்பாடல்களில் “பாரத ஸமுதாய” ததையும் காவி யததில் “பாஞ்சாலி சபத” ததையும் உதாரணமாக உரைக்கலாம பாரத ஸமுதாயப பாடலில் பாரமிசைத தற்காலம மனிதாக்களிடை நிகழ்நதுவரும அசுர தர்மத் தையும் அதை மாற்றி ஏற்படுததவேணடிய அமர சம பநதததையும் உணாததுகினறா பாஞ்சாலி சபதததில் ஆதி முதல மனிதன தன யாககை வலிமையால ஆண் பெணகளுககு இடையிலும், அரசா குடிகளுக்கிடை யிலும் ஏற்படுததி இனறுகாறும் அனுஷ்டிதது வரும அதாம முறையை உணாததுகினறா பாரதியாரின் பாடல்கள இரண்டையும் பாட வேணடிய முறையில் பாடியும் படிக்க வேணடிய முறையில் படித்தும் அறிய வல்லாரா அவை கவிஞர் உள்ளதது உணமையாகவே எழுந்த உணாசசியின பயனே எனபதையும், அவவுணாச சியில் அவா கண்ட, ஆண பெண சமததுவ தாமம், ஆளப்படுவோராககுரிய சுய நிராயண உரிமை, ஆளவோர் நலம் ஆளப்படுவோர் நலததில் அடங்கிய தனமை, பூலோக வாழ்வின புனித நிலைமை, பொது உடைமைக் கொள்கைப புனருததாரணம் முதலிய உணமைகளை அவரிதயததில் அருமபி மலாநதன என்பதையும் அறிநது கொளவா பாரதியாரா பாடல்களைப படிக்கும் பொழுது அவவுணாசசிகளும் உணமைகளும் அணுவள வேணும் உண்டாகப பெருதவனுககு ஆங்கில நாடக ஆசிரியர் ஷேகஸ்பியா இசையுணாசசியிலலா இழி னுனுககு இயம்பும் லட்சணம் முழுதும் பொருந்தும்.

இங்ஙனம் பாரதியாரா உண்மைக கவிஞர் உயர்ந்த கவிஞர் என்று கூறுவதால் அவா பாடல்களில் குற்றம்

குறைகள் யாதொன்றும் கிடையா என்று கூறுவதாகக் கருதற்க மண் ஓடடியிருந்தாலும், ஒன்றுபோலெங்கும் பழுககாதிருந்தாலும் அகங்கனறியிருந்தாலும் மலகோவா மாமபழம் உயர்ந்த மாமபழமே. அதுபோல குற்றம் குறைகள் இருந்தாலும் பாரதியாரின் கவிகள் உயர்ந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவைகளே எனபது என அபிப்பிராயம்.

பாஞ்சாலி சபதம் பாடியவர்

பாஞ்சாலி சபதச் சரிதையைச் சிருஷ்டித்தவா வட மொழிக் கவி வியாசா. அது தமிழ்ச் செய்யுளில் காணக் கிடப்பது விலிபுத்தூராழ்வாரா பாரதம், பாரதியாரா பாஞ்சாலி சபதம் இரண்டிலும். பாரதியாரா தமக் காவியம் அநேகமாக வியாச பாரதத்தின் மொழி பெயர்ப்பே, அதில தம சொந்தச் சரக்கு அதிகமில்லை என்று கூறியிருப்பது இவரிடமுள்ள, பெரியோர்க்குச் சபாவமான அடக்கமாகிய அருங்குணத்தை வெளியிடுமே யல்லாது, வியாசா கூறும் கதையைத் தம கற்பனைச் சக்தியால தமதாகச் செய்து விளக்குவதைக் காட்டாது. இரண்டையும் ஒப்பு நோக்கின அடக்க அடி மொழிக்கு மொழி வேறுபாடு தோன்றுவதையும் வியாசா சிருஷ்டிக்கு விசேஷ உயிரும் ஒளியும் உதவியிருப்பதும் காணலாகும்

வியாசா ரசாபாசங்கள்

வியாசருக்காக கதையைச் சிருஷ்டித்த பெருமையன்றி வேறெதுவும் அளிக்க முடியாது. அவா கதை சொல்லும் முறையில் காணப்படும் ரசாபாசங்கள் பல. உதாரணமாக இரண்டொன்று உரைக்கின்றேன் —

(1) துரியோதனன் தாமபுத்ரர் செலவத்தைக் குறித்துத் தன மனத்தில் எழுந்த பொருமையைச் சகு

னிக்குக கூறுகின்றான அப்பொழுது சகுனி பொறமைப படுவது பிசகு, தாமபுதரன நியாய வழியில நிதிபடைத திருப்பதால அவன தனதைக கண்டு புழுங்குவது அதாமம என்று கூறுவான என யாரும நினைக்கலாகுமோ? ஆனால் வியாசரின சகுனி அவவிதமேதான கூறுகின்றான்.

(2) பாஞ்சாலியை அழைத்து வருமபடி துரியோ தனன துச்சாதனனுக்குக கூறி “பாண்டவர்கள் தோற்றுச சதந்திரமிழந்து கட்டுணடிருப்பதால அவர்ககு நீ பயப்பட வேண்டியதில்லை” என்று தைரியம சொல்லுவ தாக வியாசா கூறுவது ரசாபாசமல்லவோ. துரியோ தனன அவவிதம துச்சாதனனுக்கு உரைப்பான என்று யாரேனும் கருதுவரோ, அங்ஙனம் உரைத்தலும் அனாவசியமல்லவோ?

(3) துரியோதனன திரௌபதியை மன்னா சபைக் குக கூட்டிவருமபடி தோப்பாகனைக கண்டித்துகொண டிருக்கும்பொழுது, தாமபுதரா “பாஞ்சாலி மாதவிடாயா யிருப்பதால ஆடையொன்று மட்டும அணிந்து அழுத கண்களுடன் அரச சபைக்கு உடனே வந்துவிட்டால அரசா எல்லோரும் துரியோதனனை அவமதிப்பா” என்று கூறித் தம நண்பன ஒருவனைப் பாஞ்சாலியிடம் அனுப்பி விடுவது ரசாபாசங்களில் தலைசிறந்ததல்லவா?

விலல் பாரதம்

இத்தகைய குற்றங்கள் விலலி பாரதத்தில் காணப் படாவிடினும் இரண்டு தமிழக கவிஞர் பாடல்களிலும் பாரதியார் காவயமே மிகச் சிறந்து விளங்குகின்றது. துரியோதனனுடைய பொறமையின் ஆழத்தையும் சகுனி திருதராஷ்டிரனைத் தங்கள் பககம் திருப்பச் செய்யும் சூழ்ச்சியையும், தர்ம புதரரைச் சூதாடச் செய்யும் திறமையையும், தோற்றபின் பாஞ்சாலியைச் சபையில் இழுத்துவரும் பான்மையையும், அங்குத்

துகிலூரியச சபதம் செயயநோநத விதததையும் பாரதியாரா பாடியிருப்பதைப் பனமுறை உற்று நோக்குவோர்க்கு என கூற்றின உணமை விளங்கும்.

உதாரணமாக தூரியோதனன தோப்பாகனைப் போய்திரௌபதையை அழைத்துவரச சொல்லுகின்றன வியாச பாரதத்தில், தோப்பாகன போய சாதாரணத் தாதி யொருத்தியை அழைப்பதுபோல அழைக்கின்றன.

அது ரசாபாசம் என்று கருதியும், அநநங்கையா மணியை அரச சபைக்கு அழைக்க யாரும் அஞ்சுவர், அருநதுயா அடைவா என்று எண்ணியும் விலலிபுத்தூரார் தோப்பாகனை அங்கு போகாமலே இடைவழியினின்று திருமபி வநதுவிடச செய்கின்றா ஆனால் அங்ஙனம் வநத பாகன 'எனனை முன தோற்றா' பினதோற்றா' என்று பாஞ்சாலி கூறியதாகப் பொய்யுரைக்கின்றன. இதில் பொய்யுரைப்பதாகக் கூறுவது ஒரு குற்றம், பினனால் அவள் சொல்லும் வாததையை முன்கூட்டி இவர்க்க உரைப்பதாகச் சொல்லுவது மற்றோ குற்றம்

பாரதியாரா பாடலில் இக்குற்றங்கள் கிடையா கதை முற்றிலும் இயற்கை வழியாகச் சென்று, பாஞ்சாலியை மன்னா சபைக்கு அழைத்து வரச்சொல்லியது இழி செயல எனனும் உணர்ச்சி எல்லோர இதயத்திலும் எழச் செய்கின்றது. பாகனபோய பாஞ்சாலியிடம் கூறும் முறையையும் மொழிகளையும் கவனிக்க :—

பாகன விரைநது போய்ப் பாஞ்சாலி வாழமனையில்
சோகம் ததுமபித துடித்த குரலுடனே

“அமமனே போற்றி அறங்காப்பாய தான் போற்றி
வெமமையுடைய விதியால் யுதிட்டிரனா

மாமன் சகுனி யொடு மாயசகு தாடியதில்
பூமி யிழந்து பொரு ளிழநது தமபியரைத

தோற்றுத தமது சுதந்திர மும் வைத திழநதாரா
 சொல்லவுமே நாவு துணியவிலலை, தோற்றிடடாரா
 எல்லாருங் கூடி யிருக்கும் ஸபை தனி லே
 நினனே யழைத்தது வர நேமிததான எமமரசன”

பாகன பணிவும், பகரொண விஷயத்தைப் பயந்து பயந்து
 பையப பையப பாஞ்சாலிக்ருப பகாவதும் நேரில காண
 பதுபோல இருக்கின்றன. அவன கூறும் “சொல்லவுமே
 நாவு துணியவிலலை, தோற்றிடடாரா” எனனும் மொழி
 களில் ததும்பும் சோகமும் துககமும் நம மனத்திலும்
 நிறைந்துவிடுவதை நனகாராயக

பாரதியார் பாடல் அமைப்பு

பாவலன் ஒருவன் பாடல்களில் ஏதேனும் ஒன்றை
 மட்டும கவனியாது அவன் பாடல்கள் அனைத்தையுமே
 ஆராயந்து அவற்றில் பார சுவையுள்ள பாடல்களை
 மட்டும்கொண்டே அவன் பாத்திறமையை அளந்தறிதல
 வேண்டும் எனனும் உண்மையை இக்காலத்தில் தமிழுல
 கில் “கவிச்சுவை யறிஞர்” எனச் சொல்லிக்கொளபவா
 கருதுவதிலா அதுபோல காவயம் ஒன்றின கவிச்சுவை
 யைக் கணித்தறிய அது முழுவதும் ஒரேவஸது என
 பதையும் அதன் மூலம கவிஞன் அறிவிககப்புகும் உண்மை
 உணர்ச்சி, அதை உண்டாகக் அவன் கையாளும காவய
 தினுசு, அதற்காக அதன் பல பாகங்களை அளவு, அழகு,
 ஆற்றல பிறழாமல் அமைக்கும் தன்மை, அப்பாகங்களை
 அவன் உத்தேசம் நிறைவேற்றும் வண்ணம் ஒன்றோ
 டொன்று பிணிக்கும் பானமை முதலியவை இவை எனப
 தையும் அவா ஒரு சிறிதும் ஆலோசிப்பதில்லை. ஆனால்
 அமமுறையில் பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதத்தை
 ஆராயந்து பாரததால் அவருடைய கவிதா சகதியின்
 மேன்மை கைக்கனி போல விளங்கும். பாரதியார் கதை

சொல்லிப்போகும் முறையில் அநேகமாய அனாவசியமான பாகங்கள் கிடையா. அநேகமாய என்று கூறுவதற்குக் காரணம் அசசுன்ன கூறும் ஆதவன வாணனை அனாவசிய மாகாதோ எனனும் என சந்தேகமே யாகும். கதைப்போக்கு, கம்பா கூறுவதுபோல, ஆற்றின ஒழுக்க தாய சவியுறத தெளிந்த தண்ணென்று சிந்தைக் கினியதாய, படிப்படியாய பாமிசை நிகழ்ந்து வரும் அதாம் நெறிகளில் அடங்கா வெறுப்புணாசசி விளையச் செய்வதாய் நிகழ்வது மிக அழகுடைதது ஆங்கிலக் கவிஞர் ஷேகஸ்பியரிடம் இல்லை என்று டாலஸ்டாய் எனனும் நுஷயப பேராசிரியர் குறைகூறும் “அளவுணாசசி” நமது பாரதியாரிடம் அமைந்திருப்பது அறிந்தானந்திககத தககதாகும்

பாரதியாரின் சோந்திச் சரக்கு

விலிபுத்தூரா போல கதையைமட்டும சொல்லிச் செல்லாமலும், வியாசாபோல ஒழுகக உபதேச வியாககியானங்கள் செய்து அறநூலபோல ஆக்கிவிடாமலும் பாரதியார் கதையின் பல சம்பவங்களைப் பாடுகையில் அவற்றால் தமமனதெழுந்த உணர்ச்சியை ஊட்டியும் அதன் பயனாய்த தாம் அச்சம்பவங்களில் அறிந்த அரிய உணமைகளைக் குறிப்பாய உணர்த்தியும் செலவது உயத்துணரற பாலதாகும்.

உதாரணங்கள் சில உரைக்கின்றேன் :—

(1) திரிதராஷ்டிரன் பீண்டவரைச சூதுக்கு அழைத்து வர விதூரனிடம் கூறியவுடன், விதூரன்

போசசுது போசசுது பாரதநாடு
போசசுது நல்லறம் போசசுது வேதம்
ஆசசரியக் கொடுங்கோலங்கள் காண்போம்

என்று கூறுவதையும், விதூரன பாண்டவா நகாக்ருச்-
செலலும்

வழியிடையே
எண்ணமுறலாகித் தனிதயத்தாளே

சூதால அழியப் போகும்

தொல்லலகின முடிமணிபோல தோன்றுநாடு
நிறைந்த வளத்தை நினைத்து

பாரதா தநாடடினிலே நாசமெய்தப்
பாவியேன துணைபுரியும் பாண்மை யெனனே

என்று கூறி யிரங்குவதையும் எண்ணியறிவாக்ககு எழில
நலங்கொண்ட இவ்விந்தியாவின மீது அன்பும் ஆவமும்
அடங்காது எழுவது ஆசசரியமாகாது

(2) சகுனி தாமரிடம் நாடடைப பணயம் வைக்கச்
சொன்னவுடன், விதூரன தடுத்தும் கேளாது தூரியோ
தன்ன சுடுசொற கூறிக குமையும்பொழுது, விதூரன்
வாய்மூடித் தலை குனிந்தே யிருக்கை கொண்டான்.
இதைப் படிக்கும்பொழுது நமது இதயத்தில் அரசா
செய்யும் அநீதியில் அருவருப்புணாச்சி மிகுந்து
தோன்றுவதை அறிவோம். அவ்வுணாச்சியால் ஆசிரியா
காணும் உண்மை யாதெனில் உலகில் துன்பம் நிறைந்
திருப்பதற்குக் காரணம் அரசா நம்பி அனுஷ்டித்து
வரும் படை பலமும் சூதுமே எனபதும், ஆனால் அவை
தாமநெறி அனுஷ்டானத்தில் அழிந்து உலகம் இன்பமய
மாதல உறுதி எனபதுமே யாகும்

பதியுறுவோம் புவியிலெனக் கலிமகிழ்நதான
பாரதப் போர் வருமென்று தேவ ராராதார

பாரதியார வேறொரிடத்தில் தாமத்தை

நம்பினா கெடுவதில்லை

நான்கு மறைத் தீர்ப்பு

என்று பாடியிருப்பதையும் கவனிக்க.

(3) பாஞ்சாலியைச் துச்சாதனன் குழலபற்றிச் சபைக்கு இழுத்தது வருமபொழுது “ ஊரவா வழிநெடுக மொய்ததவராய என்ன கொடுமையிதுவென்று பார்த்திருந்தாரா ” என்று பாரதியும் “ நெடுமா நகரின சனமனைததும் நேயம் பெறக கண்டு பல கூறி யிரங்கினார் ” என்று விலலிபுத்தூராரும் கூறுகின்றனா ஆனால் பாரதியாரா விலலிபுத்தூராராபோல அங்ஙனம் கூறுவதோடு அமையாது, அவ்வூராரா அவளை துச்சாதனனிடமிருந்து விடுவியாது வாயிரககம் மட்டும காட்டுதல பேடிமை என்று கூறும்,

வீரமிலா நாயகன விலங்கா மிளவரசன

தனனை மிதித்ததுத தராதலத்திற போக்கியே
பொனனை யவ ளநதப புரத்தினி லே சோககாமல

நெடடை மரங்க னென நின்று புலம்பினா,
பெடடைப் புலம்பல பிறாகருத துணை யாமோ

என்னும் பாடல மூலம் பேசுக அன்பில வெறுப்பும,
அன்பு அனுஷ்டானத்தில் அவாவும நம மனத்தில் எழுக
செய்வது எததுணைச சிறப்புடைதது

(4) தாமபுத்தாரா “ நூல வகை பல தோரது தெளிந
தோன, மெய்யறிந்தவா தமமுளுயாந்தோ ” னாயினும்
விதியினால் வீழ்ந்தான என்று பாரதி பாடுகின்றா.
ஆயினும் அறப்பற்றுள்ள அத தருமபுத்தாரா ஏன அவ
விதம் விதியினால் புறங்காணப்பட வேண்டுமென்பதற்கு
பாரதியாரா கூறும் காரணம் மிகக விழுமியதாகும்

தருமத்தின வாழ்வதனைச சூது கவவும
தருமம் மறுபடி வெல்லும எனும் இயற்கை
மருமத்தை நமமாலே யுலகங் கற்கும்
வழிதேடி விதியிந்தச செய்கை செய்தான.

(5) பாஞ்சாலியை துச்சாதனஞ்சிய பேயனுந்
துகிலினை யுரிகையிலே, அவள

உடசோதியிற கலந்தாள — அனனை
உலகத்தை மறந்தாள ஒருமை யுறரூள்
ஹரி, ஹரி, ஹரி என்றூள் — கண்ணா!
அபய மபய முனக கபய மெனரூள்.

ஐய நின பத மலரே — சரண
ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி — என்றூள்.

அபபொழுது,

பொயயா தம துயரினைப்போல — நல்ல
புண்ணிய வாளா தம புகழினைப் போல
கண்ணபிரானருளால — தமபி
கழறறிடக கழறறிடத துணி புதிதாய
துன்னிய துகிற கூட்டம — கண்டு
தொழுமபத துச சாதனன வீழ்நது விட்டான

என்றும் ,

முன்னிய ஹரிநாமம் — தன்னில
மூழு நறபய னுல கறிந திடவே

துகிறகூட்டம் துன்னியதென்றும் ; அபபொழுது

தேவா பூசசொரிந்தார — ஓம
ஐய ஐய பாரதசக்தி யென்றே
சாவடி மறவ ரெல்லாம—ஓம
சக்தி சக்தி சக்தி யென்று கரங்குவித்தார

என்றும் கூறி இபபொழுது நம் பாரதததாய உள்ள இழி
நிலைமையையும் அதன காரணத்தையும் அதை
அறத்தையும் அனைத்தையும் மட்டுமே துணையாகக்
கொண்டு மாற்றி அவளுக்கொ ஜயம் அமைக்க வேண்டிய
அவசியத்தையும் குறிப்பாயுணராததுவத்தையும் கவனிக்க.

(6) வீரன எவனும சுயநலம் தேடான, பொது நலமே தேடுவான, பொதுநலம் தேடாது சுயநலம் தேடும் வீரம் வீரமன்று எனபதை வீமன சபதத்தின இறுதியில்

“ நடைபெறுக காணடீர் உலகீர் — இது
நான சொல்லும் வாராததையென நெண்ணிடல
வேண்டா,
தடையற்ற தெய்வத்தின வாராததை - இது
சாதனை செய்க பாரா சகதி ”

என்று கூறும் மொழிகள் நமக்கு உணராத துவதையும் அறிதல அவசியம்.

சான்றோ கருத்து ஆண்டல்

பாரதியார பாஞ்சாலி சபதம் அவருடைய சொந்த சிருஷ்டியே யாயினும் அவர் அச்சிருஷ்டிகளுக்கு அயலார் சொற்கள் கருத்துக்கள் முதலியவைகளை உபயோகிப்பதில் தயங்குவதில்லை அங்ஙனம் அவர் பிறர் கருத்துக்களைப் பிரயோசனம் படுத்தும்பொழுது அவற்றிற்குப் புதியதோர் ஒளிதந்து சிறப்புறச் செய்து விடுகின்றார் அதனால் அநேகமாய் அவைகளையும் அவர் கருத்துக்களோ என்று கூறிவிடலாம்

(1) பதியுஞ் சாததிரத துள்ளுறை காணா
பாணைத தேனி லகபபை போலவார

என்னும் அடிகள் அறநெறிச்சாரத்தின

நறுநெய் நிறைய முகப்பினும் மூழை
பெறுமோ சுவையுணருமாறு

என்னும் செய்யுளையும்;

(2) சதிசெய்வார்க்குச் சதிசெயல வேண்டுகென்மாமனே
என்னும் வாக்கியம் நாலடியாரின்

சலவருட சாலச்சலமை, நலவருள
நனமை வரம்பாய விடல

என்னும் அடிகளையும் ஞாபகப்படுத்துகின்றன. கம்பா
பெருமான தாடகை வதையைக் கூறும்பொழுது ராமர்
அவள மீது எய்த பாணமானது

கலலொக்கும் நெஞ்சிறறங்காது, அப்புறம் கழன்று கல்லாப
புல்லாககு நல்லோ சொன்ன பொருளென்ப போயிறறனறே
என்று பாடுகின்றா ஆனால் பாரதியா “கலலையும்
ஒரு வேளை துளைத்து விடலாம், புல்லா நெஞ்சத்தை
அடைதல மட்டுமே கூடாத காயம்” என்று கூறுகிறா

கலலெனி லிணங்கிவிடும் — அண்ணன
காட்டிய நீதிகள் கணக்கிலவாம்
புல்லனிங் கவறறையெலாம் — உளம்
புகுக் வெட்டாது தன் மடமையினால்

நெஞ்சம் என்னும் கலலின் மேல மடமையென்னும்
கவசமிடடிருப்பதால் நல்லோ சொல் புல்லோ மனம்
புகுதல் முடியாது என்பது அவா கருத்து கம்பா
கருத்தை அழகுமிக அமைதிருப்பதை அறிவாக்ககு
ஆனந்த முண்டாதல் அருமையோ?

(4) துரியோதனன் பாண்டவரைக் கெடுக்க எண்ணி
யிருப்பதை அறியாது திரிதராஷ்டிரன்

நன்னலங்கொண்ட குடிபடை — இந்த
நானிலமெங்கும் பெரும்புகழ் — மிஞ்சி
மன்னும்ப் பாண்டவச் சோதரா — இவை
வாயநது முனக்குத துயருண்டோ

என்று கூறுவன கைகேயி கூனியிடம்

விராவரும் புவிக்கெலாம் வேதமேயன்
இராமனைப் பயந்தவெற கிடருண்டோ—

என்று பெருமை பேசுவதையும், தசரதன் கைகேயிடம்

உள்ள முவநதுள் செயவனென்றம லோபேன
வள்ளல இராமனுன மைநதனூணை

என்று உறுதி உரைப்பதையும் தழுவி நிறகும

(5) பரதன “குன்றெழநது சென்றதெனக குளிர்
கங்கைக கரை குறுகினூண” என்று கம்பா கூறுவதும்,
துரியோதனன “குன்று குதிப்பதுபோல கொட்டிக
குதித்தாடுவான” என்று பாரதியாரா கூறுவதும் அநதநத
அரசனின் குணதிசயத்தை விளக்குவது அநியத்தகக
தாகும்

(6) துரியோதனன விதூரணை இழிமொழி கூறி ஏசும
பொழுது அவன வாயில

உனக்குமுன கிளைக்கு நாளு முண்டியும் வாழவு மிககே
மனக்கருத்தங்கே

என்று விலலிபுத்தூராழ்வாரா அமைத்திருக்கும் மொழி
களின் கருத்தைப் பாரதியாரா

ஐவருக்கு நெஞ்சம—எங்கள்
அரமனைக்கு வயிறும்
தெய்வமன றுணக்கே—விதூரா
செய்து விட்டதேயோ.

என்று அழகு பெறாத திருத்தி பொருட செறிவு மிகச்
செய்திருப்பது “செஞ்சொற் காவிய மாககடகெல்லாம்
கருத்ததுறு கவினிற” றாகும்

பாரதியாரா வியாசரைத் தழுவி கதை செய்திருப்
பினும், வியாசா கதையில் சுவைக் குறைவுடையதாய்
ரசாபாசமாய உள்ளவற்றை சுவை நிறைந்ததாகச்
செய்து விடுவதும் கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

உதாரணமாக - பாஞ்சாலியை அழைத்துவரும்படி
துரியோதனன விதூரனிடம் கூற விதூரன துரியோதனன

செய்கையைக் கண்டிக்கின்றன உடனே அவன் “ஓகோ விதூரன் பாண்டவா பலததைக் கண்டு பயப்படுகிறான்” என்று கூறிப் பாகனை அனுப்புவதாக வியாசா கூறுகிறார். பாஞ்சாலியை அழைத்துவரப் பாண்டவாக்குப் பயப்படும விஷயம் பாரதியாரா பாடலிலும் காணப்படுகின்றது ஆனால் அதில பாண்டவாக்குப் பயப்படுங் குணத்தை தூரியோதனன், வியாசா கூறுவதுபோல, விதூரனுக்குக் கறபியாமல பலமுறை கண்டித்தும் பயமுறுத்தியும் பாஞ்சாலியை அழையாது வந்த பாகனுக்குக் கறபிக்கிறான்

பாகனழைக்க வருகிலள்—இந்தப்
பையலும் வீமனை யஞ்சியே—பல
வாகத் திகைப்புற்று நின்றனன்—இவன்
அச்சத்தைப் பின்பு குறைக்கின்றேன்

வியாசருடைய ரசா பாசத்தைப் பாரதியாரா ரச முடையதாகச் செய்யும் பானமை அழகுடையதன்றோ?

நாடகச் சுவை

பாரதியாரின் நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரத்தில நாடகச் சுவை காணப்படுவதுபோல பாஞ்சாலி சபதத்திலும் காணப்படுகின்றது கதாநாயகன் முதலிய பல ருடைய குணத்தையங்களைப் பாரதியாரா தனியாக எடுத்துரைக்காவிடினும் அவர்களின் சொற்களாலும் செயல்களாலும் தெள்ளிதின் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய விதத்தில் கதை அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது நாடகத்தில் இடை இடையே காணப்படும் நடைமுறைக் குறிப்புகள் பேச்சுக்களின் இடை காணப்படும் கவிஞர் கூற்றுகளால் அறியலாகும். பாஞ்சாலியை அரசசபைக்கு இழுத்து வருவது முதல் உள்ள பாகத்தைக் கவனித்தால் என் அபிப்பிராயத்தின் உண்மை விளங்கும்.

பாஞ்சாலி

என செயகேன எனறே யிரைநதமுதாள், பாண்டவரை
மினசெய கதிரா விழியால வெநநோக்கு நோக்கினாள்,
மற்றவா தாமுனபோல் வாயிழநது, சீர குன்றி,
பற்றைகள்போல நிறபதனைப பாரதது, வெறிகொண்டு,
தாதியடி தாதி யெனத துசசாதன னவனைத
தீதுரைகள் கூறினான காணன சிரித்திடடான
சகுனி புகழநதான, சபையினோ ——— வீறறிருநதார்

என்னும அடிகளில் காணபபடும நாடகச சுவையை
நனறென்று மெசசி மகிழாதார இரார. “காணன
சிரித்திடடான, சகுனி புகழநதான. சபையினோ...
வீறறிருநதார” எனனும மொழிகளின நாடகச
சுவையை அறிய முடியாதார நாடகச சுவையின பண்
பறியாதவரே யாவா இது போலவே,

கருமத்தை மேனமேலும் காணபோம, இன்று
கட்டுண்டோம, பொறுத்திருப்போம; காலமாரும்
தருமத்தை யப்போது வெல்லக காணபோம
தனுவுண்டு காண்டவ மதனபோ எனறான

என்னும அடிகளிலும் நாடகச சுவை நிறைந்திருக்க
கின்றது. விரிப்பிற பெருகுமாதலால வேறு உதார
ணங்கள் கூறாது விடுகின்றேன.

பொருட்கவை

காவய முழுவதும் நம மனத்தில எழுப்பும் உன்னத
உணர்ச்சியையும் உண்மையையுமே பொருட்கவை
என்று கூறலாகும். செய்யுள் உறுப்புகளில் ஒன்றாகத்
தொல்காப்பியர் கூறும் “பொருளு”க்கு நச்சினூர்க்
கினியர் புலவன் தன் செய்யுட்குப் பொருளாகத் தோற்
றிக் கொண்டு செய்யும் பொருண்மை என்று கூறும்.

உரையின் அர்த்தமென்ன? கவிஞன் காணும் அல்லது சிந்திக்கும் விஷயத்தின் சாராமசமான பொருளைத் தன் மனக்கண முன நிறுத்தி அதைத் தன கவிதா சகதியால பிறாக்ருத தான கண்டவாறு காட்டுகின்றான் எனபதே. பாரதியாரா காவியத்தின் அததகைய “பொருள்” அரசன் ஜனங்கள் உரிமையை மறந்ததாலும், ஆண், மக்கள் பெண்ணின் சமத்துவப் பெருமையை மறந்ததாலும் பாரததேசம் இழிநிலைமையில் இருக்கின்றது எனபதேயாகும்.

ஆனால் நான் இப்பொழுது கூறப்போகும் பொருட்களை அததகைய விரிந்த பொருளுடையதன்று சாதாரணமாய்த் தமிழ்ப் புலவா கூறும் சுருங்கிய பொருளிலேயே உபயோகிக்கின்றேன் அதாவது தனித்தனிச் சொற்றொடர்களின் பொருளாழதையே குறிப்பிடுகின்றேன் பாரதியாரா பண்டைப் புலவர்களைப்போல வழக்குச் சொற்களை விலக்கவுமில்லை, கடின பதங்களைக் கையாளவுமில்லை பாரதியாரா கூறுமாறு அவர் காவியம் “எளிய பதம், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்த”முடையதாகவே இலங்குகின்றது. ‘அந்நன்ம காவிம செயபவன தமிழ் மொழிக்ருப் புதிய உயிர் தருபவனாவான் என்று அவர் கூறுவது முற்றிலும் உண்மையே அதன் உட்பொருள் அறியாததனாலேயே தற்காலத் தமிழரில் சிலர் பாரதியாரா பாடல் வெறும வெள்ளைப் பாட்டு என்று விலக்கி விடுகின்றனர். அவர்க்குக் கலங்கிய ஜலமெல்லாம் ஆழமுடையதாகும். கலங்கிய நீர் ஆழமில்லாமல் இருக்கவும் கூடும், மிகத் தெளிந்த ஜலம் மிகக் ஆழமுடையதாகவுமிருக்கும் எனனும் விஷயம் அவர் அறிவதில்லை. ஆனால் பாரதியாரின் பாடல் எளிய பதங்களால் இயற்றப்பட்டிருப்பினும், பொருளாழம் மிகுதி யாகப் பொருந்தியதாகும்.

உதாரணமாக:—

சீரிய நண்பன கண்ணன கழலாணை
காரததடங் கண்ணி யெந்தேவி — அவள
கண்ணிலும் காணடிவ விலவினு மாணை

என்று அரசுகனன கூறும் ஆணை மொழிகளின் பொருட்கவையைக் கவனிக்க முதலில் கண்ணன கழலாணை, பின் பாஞ்சாலி கண்ணில ஆணை, இறுதியாகக் காணடிவத்தில ஆணை. அதாவது வெற்றி தருவது கடவுள், அறத்தாறு உயப்பவள் மனைவி, அறத்தாறு சென்று வெற்றி பெற அருந்துணையாய் நிற்பது தாமசகதி காணடிவம் கடவுள் தந்தது, தாமயுத்தத்திலேயே உபயோகிக்கப் படுமாதலின், அரசுகனன ஆணையின் பொருள் ஆண்டவன துணை, தேவி அறங்காட்டுவாள், தெய்வம் வெற்றி தரும் எனபதேயாகும். இவ்வாழ்ந்த கருத்தை எவ்வளவு எளிய மொழிகளில் இணைத்திருக்கின்றாரா எனபது உற்று நோக்குவார்க்குப் புலமை

சொற்குவை

பாரதியாரா சொற்றொடர்களில் பொருளும் ஓசையும் பொருந்திப் படிப்போர்க்கு ஆனந்தமளிக்கும் தன்மையும் கவனிக்கறபாலது. பாரதியாரா பெண்களின் கண்கள் “மலா விழிககாந்தங்கள்,” துரோண கிருபா “மறைக்குல மறவர்—பாரப்பனக்குரவா,” துரியோதனன் “கேட்டினுக கிரையாவான்,” பாகன் “துடித்த குரலுடன்” கூறினான்; துச்சாதனன் “காவலிழந்த மதி கொண்டான்,” அவன் “கரை தத்தி வழியும் செருக்கினான்,” அவன் “மங்கிய தோர் புன் மதியான்,” பாஞ்சாலி “உலகத்தை மறந்தாள ஒருமையற்றாள்,” துரியோதனன் இகழ் “வீமன் தடமார் பில் வரைந்துளது,” பாண்டவர் “கதிர் மங்கிடு முன னொளி மங்கு நகரிடை வந்துற்றார்” என்று கூறும் சொற்றொடர்களின் சுவை இன்னவிதம் என்று எடுத்துக்

காட்டும பானமையதனறு , அவரவரே அறிந்து ஆனந்திகக வேண்டியவை யாகும்

உவமங்கள்

பாஞ்சாலி சபதத்தில் புதிய உவமங்கள் எண்ணிறந்தன காண்பபடும பண்டைப்புலவரின உவமங்களை அதிகமாகக் கையாளுவதில்லை உணமைக கவிஞாக்கே புதுப்புது உவமங்கள் தோன்றும் உளளுதோற்றம் உவமை யூறறெடுகுகும் உவமங்களில் இரண்டொன்றை மட்டும கூற விருமபுகினறேன.

(1) தூரியோதனை மனததெழுந்த பொருமையை எரிமலைக்கு உவமிப்பது வெகு அழகாயிருக்கின்றது

குன்ற மொன்று குழைவுற றிளகிக
குழம்பு பட டழி வெய திடும வண்ணம
கன்று பூ தலத துள ளுறை வெமமை
காயந தெழுந்து வெளிப படல போல
நெஞ்சத துள ளொ பொருமை யெனூந தீ
நீளவதா லுள்ள நெக குருகிப போய.

(2) விதி வழி மதி செலவதை, வாழ்க்கையாகிய பாதையில் போகும் மதி பல கிளைப பாதைகள் கண்டு மயங்குகையில், விதி எனனும் கைகாட்டி மரம் இன்ன வழி போ என்று வழிகாட்டுவதாகக் கவிஞர் கூறுகிறார்.

நீங்கி யகன் றிட லாருந தனமை யுண்டோ
நெடுந கரத்து விதி காட்டு நெறியி னின்றே.

(3) தாமபுதரன அறப்பறறுடையவனேனும், அறிவிலாததனமையால் பழைய அதர்ம வழக்க மொன்றைப் பற்றிச் சூதாடி நகுலனையும் சகாதேவனையும் தோற்றவுடன் சிறிது நல்லறிவு தோன்றலாயிற்று. அவ்வறிவுத்

தோற்றத்தை—

நளளிருட் கண னெரு சிற ரெளி — வந்து
புருவது போல வன புந்தியில — என்ன
புனமை செயதோம என எண்ணி னுன.

என்று உவமித்திருப்பதைப் படிப்போர் யாவரும்
பரமானந்த மடைவா என்பது திண்ணைம சகுனி பாஞ்
சாலியைப் பணயமாக வைக்கச் சொன்னவுடன்,

“நன்று நன்றென்று சுயோதனை — சிறு
நாயொன்று தேன கலசத்தினை — எண்ணித்
துன்று முவகையில் வெற்றுநா — வினைத்
தோயத்துச் சுவைத்து மகிழ்தல போல”

துரியோதனன் அடைந்த ஆனந்தத்தை உவமித்துக்
கூறும் உரைகள், என்றும் மறக்கறபாலனவல்ல.

இங்ஙனம் பாரதியாரின் காவயத்தினின்றும் பாச்
சுவை நலங்கள் பல எடுத்தாரைக்கலாம், விரிவஞ்சி இத்
துடன் நிறுத்த விருமபுகின்றேன

முடிவுரை

பாரதியார் அபிப்பிராயத்தில் தமிழில் தலைசிறந்த
புலவா, கம்பா, வளஞ்சுவா, இளங்கோவடிகள் மூவருமே.
அவர்களில் வளஞ்சுவா புலவா, கம்பரும் அடிகளும்
கவிஞர் இவ்விரு கவிஞருக்கும் இணையாகத் தமமை
இயம்பச் சமமதியார் எனினும், இலக்கியப் பயிற்சி
உள்ளவா, இல்லாதவா எல்லோரும் இலகுவில் படித்துப்
பயன்பெறக்கூடிய எளிய நடையில், பாசுவை வாககம்
பலவும் பொருந்தப் பாடியவா தமிழிலக்கிய உலகில்
இன்றுகாறும் இவாபோல யாருமில்லா இங்ஙனம் கவிரசம்
கனியக கன்னல முக்கனி கண்டு தேன் சாககரை கலந்த

தென்னக கவி செயதுதவிய கவி பாரதியாகருத தமிழர்
 செய்யக்கூடிய கைம்மாறு யாது? அவர் பாடல்களைப்
 பாடிப் படித்து, ஆனந்தம் அறிவு அறம் அனைத்தும்
 அடைதலோடு, பாசசுவையின பண்பு இதுவென
 ஆராய்ந்து தெளிதலுமேயாகும். கட்டடம் அழகாய்க்
 கட்டுவதற்குக் கலதான வேண்டுமென்பதில்லை. திறமை
 யுள்ள சிற்பி செங்கல சுண்ணாம்பினாலும் சிறப்புறச்
 செயதுவிடுவான். அதுபோல கவிசுவை அமைக்க
 அரிய சொல், அரிய இலக்கண முடிபு, அயல பாஷைப்
 பதப்பிரயோகம் அகற்றல முதலியன அனாவசியம், எளிய
 பதங்கள் எளிய சந்தங்களிலும் பாசசுவையைப் படைத்து
 விடுவான் உண்மைக் கவிஞன். அவன் அங்ஙனம் இயற்ற
 வதற்கு அதயாவசியமாய் வேண்டியவை கவிசு
 உணர்ச்சியும் கற்பனாசகதியுமே இவ்வரிய உண்மையை
 அறிதலும், அறிந்து தமிழ் மொழியையும் தமிழ்
 இலக்கியத்தையும் சரியான வழியில் வளர்த்தலும் பாரதி
 யார்க்குச் செய்யும் போதிய கைமமாறாக அமையும்.
 அங்ஙனம் வளர்த்து தேமதுரத தமிழோசை உலக
 மெலாம் பரவும் வகைசெய்து தேசமும நாமும
 உயவோமாக.

வாழ்க தமிழ் மொழி, வாழ்க தமிழ் மொழி
 வாழ்க தமிழ் மொழியே.

பாரதியார் நாட்டுப் பாடல்கள்

பாரதியார் தேன போல தித்திகும் செந்தமிழில் இதயத்தை விளக்கும் இன்னிசையில் எழிற் கவிகள் பல இயற்றியுள்ளாரா அவைகளில் சில பரத கண்டத்தின் பழம் பெருமையைப் பலபடப் பகரும், சில இந் நாளின் இழி நிலையை எடுத்தாராகும், சில எதிராகாலத்தின் ஏற்றத்தை இயம்பி நிற்கும் பாரதியார் தம் பாடல்களில் இந்நத முந் நிலைமையையும் மொழிகையில் இந்தியாவின் சுயதாமத்தில் எள்ளளவும் பிறழவில்லை இந்தியர் எப்பொழுதும் ஐஸ்வாயம் ஆணமையினும், அறிவு அன்பு அறத்தையே அதிகமாகப் போற்றுவார், ஆதிகால முதல உடல வலியில் ஓங்கி நிற்பினும் உறுஜயத்திற்கு உளவலியையே உறுதியாய் நம்புவார். இந்தியாவின் லட்சியம் அயலாரா செல்வத்தை அபகரிப்பதன்று, அனைவர்க்கும் ஆதம் ஞானம் அளிப்பதே யாகும் அதனால் பாரதியார் ஜாதி மத வேற்றுமையை அறியார், அவருக்கு ஹிமசை முறையில் அணுவளவும் நம்பிக்கை கிடையாது இவ்வுண்மையை நன்கு அறிய வேண்டின, இங்கிலாந்தின் கவிக்களோடு ஒப்பு நோக்குதல் அவசியம்.

ஆங்கில தேசிய கவிகள்

அவைகளைப்பற்றி, பெல எனும் ஆங்கில அறிஞர் புகலவதாவது, “நமது கவிகள் நாட்டின் சிறப்பை நவிலவதில்லை நமது நாட்டாரா அமாககலத்தில் காட்டிய ஆணமையையும், அடைந்த வெற்றியையுமே புகழ்ந்து பாடுகின்றனர்” என்பதாகும். ஒவ்வொரு தேசத்தாரும் அவரவா தேசத்தினிடம் அன்பு பூண்டு அதைப் புகழ்ந்து போற்றுவது இயல்பு. ஆனால் அதற்குரிய காரணங்கள் மட்டுமே வேறுவேறு யிருக்கும். ஆங்கிலேயர் தங்கள் தேசத்தை தங்கள் உயிரினும் பெரிதாக மதிக்கின்றனர்.

அதற்குக் காரணம் ஆங்கிலேய சமஸ்தான கவி
டெனிஸன் பாடுவதுபோல

“எல்லாத் திசைகளின் சாவியும்
இங்கிலாந்தினிடமே இருக்கின்றன”

என்பதேயாகும் அதையே ஹெனலி எனலும் கவியும்,

“தன்னிடமுள்ள தேசங்கள்
தன்னை விடடுத
தவறாதிருக்க வேண்டி
தன கையிலேயே
அவைகளின் க்ஷேமசாஸகிகளை
வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்”

என்று விளக்குகிறா

“ஆகாரத்திற்காகக் கழுகு
ஆகாய முழுவதும் அலைவதுபோல
உணவிற்காக ஆங்கிலேயர்
உலக முழுவதும் ஓடித் திரிவார்”

என்று விலலியம் பிளேக எனலும் கவி கூறுவது அதற்கு
நிகழ்ததும் விரிவுரை போலாகும் அதனால் பாராகா என்
லும் பாவலா மொழிகளில், இங்கிலீஷ் தாய் தன்
குழந்தைகளுக்காக கூறும் இதோபதேசம்,

“வானத்தில் கடுங் காற்றடிப்பினும்
மனத்தில் தையமாயிருங்கள்
ஆங்கில தேசத்து மாலுமிகளே
அலை கடலோடியும் ஐஸ்வாயம் தேடுங்கள்”

என்பதேயாகும் ஆகவே ஆங்கிலேயர்,

“கப்பல செல்லுமிட
மெல்லாம் சென்றோம்
சென்ற விடமெல்லாம் ஐயித்தோம்
பல தேசங்கள்”

என்று பெருமை பேசிக் கொள்கின்றனா. அதனால் ஜாண்
ஸ்டீல எனனும் கவிஞர் கூறுவதுபோல,

“நசரே பலததை

எங்களுக்கு அளித்திடும்

எங்கள் பகைவரின

கப்பலேத தாழ்த்திடும்

அவர்கள் பலததையும்

ஆணமையையும் அழித்திடும்”

என்பதே ஆங்கில நாட்டார் ஆண்டவனுக்குச் செய்து
கொள்ளும் பிரார்த்தனை ஆகவே ஆங்கில தேசிய கீதங்
களில் அந்நாட்டின இயற்கை எழில் நலததைப் பற்றி
இரண்டொரு வார்த்தைகளைக் கூடக் காண்பதரிது சொந்த
நாட்டின நீர்வள நிலவளங்களைப் பற்றி அவர்கள்
கொஞ்சம்கூட நினைப்பதாகத் தெரிய வில்லை அங்கவ
தரித்த அறிவிலும் அறத்திலும் சிறந்த சான்றோர்களின்
பெருமை எதுவும் பேசக் காணோம் சிற்பம் ஒவியம்
கலைகள் காவியங்கள் முதலிய செலவங்களைப் பற்றிச்
சிறிதும் தெரிந்துகொள்வதற்கில்லை அவர்களால்
பலவாறு பாடப் பெறும் விஷயங்களெல்லாம் அன்னியரை
ஜெயித்தது அரசாளுதல், பிற நாடு சென்று பொருள்
கொணாதல், மாற்றாரை அழித்தது வாகை சூடுதல்
முதலியவைகளை யாகும் அயலாரை அநியாயமாய்
அழித்தலைப் பாடி ஆனந்திப்பதில் அக்கவிகள் ஒரு
சிறிதும் நாணுவதில்லை ஆங்கிலக் கவிஞன் ஒருவன்,

“போரில் வெற்றி கொண்டோம், அதன் பின்

பாசறை விட்டுப் பகைவா நகர்க்குள் சென்றோம்

வீடுகளில் புருநது பொருள் தேடினோம்

காணக் கிடைத்த வற்றை யெல்லாம்

கையில் எடுத்ததுக கொண்டோம்

ஊரை யழியா திருக்க வேண்டி

ஏராளமான பணம் தருவதாயக கூறினா, ஆனால்
சீக்கிரம் அது வராததால்

அங்குள்ள பொருள்களை எல்லாம்
தீக்கிரையாக்கித் திருமபினோம்”

என்று பொருளபடும பாட்டுக்கள பாடிப் பரவச
மடைகின்றன

இந்திய நாட்டுப் பாடல்கள்

இனி சுபரமணய பாரதியாரின சுதேச கீதங்களைக்
கவனிப்போம் இந் நாட்டில் பிறந்த பாரதியாருக்கும்
சரி, செளதராணி, பங்கிம், சதயதேவ, தாகூருக்கும் சரி,
அவர்கள் தாய் நாடு அகில மெங்கும் அலைந்து கண்டதைக்
கவாந்துவரும் கழுகன்று; உலகமனைத்திற்கும் உண
வளித்து வரும் உமாபரமேஸ்வரியே யாகும் அதனால்
அவர்கள் எந்தக் காரியம் இயற்றத் தொடங்கினும்
'வந்தே மாதரம், ஜெய ஜெய வந்தே மாதரம்' என்று
வணங்கியே ஆரம்பிப்பா அங்ஙனம் அவர்கள் பாரதத்
தாயைத் தாழ்ந்து பணிந்து புகழ்நதிடுவதற்குக் காரண
மென்ன? காரணமா?

பாரத தேச மென்று
பெயர் சொல்லுவாரா மிடிப்
பயம் கொல்லுவாரா
துயரப் பகை வெல்லுவாரா

அது மட்டும்தானா?

நிறமிக்க நலவயிரசு சீர் திகழு மேனி
அறமிக்க சிந்தை, அறிவு, பிற நலங்கள்
எண்ணற்றன பெறுவாரா இந்தியா என்ற நின்றன்
கண்ணைத் திறுரைத்தக் கால்

ஏனெனில் இந்தியத்தாய் இனிய நீர்ப் பொருக்கினாள்,
இன கனி வளத்தினாள், தனி நறு மலையத்தண்காற் சிறப்பி

ஞாள், பைந்நிறப பழனம பரவிய வடிவிஞாள். மேவியயாறு
பல வேடத திருமேனி செழித்தவள. வாணிபமும மிக
நன்று வளாததவள அதனால செலவம

எத்தனை யுண்டு புவிமீதே அவை

யாவும் படைத்தவள

பாரதியாரா பாடுவது போல பாரத கண்டமானது,

நீல முடிதரித்த பல மலை சோ நாடு

நீரமுத மெனப் பாயநது நிரமபு நாடு

கோலமுறு பயன மரங்கள் செறிநது வாழுவ

குளிரகாவும் சோலைகளுங் குலவு நாடு

ஞாலமெலாம் பசியினறிக காததல வலல

நன்செய்யும் புனசெய்யும் நலமிக கோங்கப்

பர லடையு நறு நெய்யுந தேனு முண்டு

பண்ணவா போல மக்க ளெலாம் பயிலு நாடு

ஆனால் அடங்காத நிதியின சிறப்பினிலே யுயா நாடா
யிருந்தால மட்டும போதுமோ ! பொருட செலவம பூரி
யார கண்ணும் உளவாகு மன்றோ ? செலவச செழிப
பொன்றே தேசத்தின சிறப பென்று வேறெவா நினைத
தாலும் இந்தியா அவவிதம் ஒருபொழுதும் எனணுவ
திலலை. ஐசுவரித்தியனும் அறிவு அறம் ஆண்மையே
அருமையுடைத்தது; செலவமும தீவினை விட்டுச சோததல்
வேண்டும், பிறாககு நன்மை தேடுவதில பிரயோஜனப்
படுத்தல வேண்டும் எனனும் உண்மைகளை அவர்கள் நன்
கறிவா. ஆகையால் நமது முன்னோ வீரம், ஞானம்,
தாமம் முதலியவைகளைப் பெரிதும் போற்றி வளாதது
வந்தனா. அதனால் பாரத தேவியின, பலவிதமான சாத்
திரத்தின் மணம் பாரொங்கும் வீசி வந்தது.

நமது பாரத தேசம் முன்னாளில எப்பொழுதும்,

பேரறமும் பெருந் தொழிலும்
 பிறங்கு நாடு
 பெண்க ளெலாம் அரமபையா போ
 லொளிநு நாடு
 வீரமொடு மெய்கு ஞானந
 தவங்கள் கலவி
 வேளவி யெனு மிவை யெலலாம்
 விளங்கு நாடு
 சோரமுதற புணமை யெதுவுந
 தோன்றா நாடு
 தொலலுகின முடிமணிபோல
 தோன்று நாடு

நாடெங்கும் பாரத வீரா மலிநதிருநதனா, மாமுனி
 வோர பலா வாழநது வநதனா பூரண ஞானம பொலிந்
 திருந்தது காவியச செலவததிறகு கணககிலலை
 வளஞுவன தனை உலகினுககே தநது வானபுகழ் கொண்ட
 நாடெது? நெஞ்சையளஞம சிலபபதிகார மென்றோ
 மணியாரம படைதத தெநத நிலம்? தெயவீகச்
 சாகுநதலமெனும் நாடகம செய்தளிதத தேசம எது?
 எல்லாம் பாரதநாடே ஆம, அது இநத உலகத்தில

ஞானத்திலே பர மோனத்திலே—உயா
 மானத்திலே அன்ன தானத்திலே
 கானத்திலே அமுதாக நிறைநத
 கவிதையிலே யுயாநாடே

ஆகையால் இநதியததாய் எப்பொழுதும் அருளோடும்
 அன்போடுமே ஆககததைத தேடுவாள, தேடிய
 பொருளை எல்லாம் தக்காக்கு வேளாண்மை செய்
 வதிலேயே செலவிடுவாள. அதுவே அவள் அறம் ;
 அதுவே அவளுக்கு ஆனநத மளிப்பது.

“ செவ்வெடும் எய்தி—நினரற
செமமை யேறி வாழவேன்
இலையென்ற கொடுமை—உலகில
இலையாக வைப்பேன் ”

என்று ஸ்ரீ தேவியை வேண்டி உறுதி கூறுகின்றாள்.
அதனானறே 17-ம் நூற்றாண்டிலிருந்த ஐரோப்பியா
பிலிப்பீனா எனப்பவா,

“ இநதியா தன விளை* பொருள்களால இவவுலக
முழுவதற்கும் உணவூட்டுகின்றது ” என்று கூறலாயினாள்.
உணவு தருவதொன்றே அவள் செயத உதவி?

“ இதந்தருந தொழில்கள் செய
திருமபுவிககு நலகினை
பதந்தரகுரிய வாய
பனமதங்கள் காட்டினள்.”

ஆகையால் நமது நாட்டின பெருகு சிறப்பு யாதெனில்,

“ நலவென யாவையும் நாடுறும் நாடு ”

என்பதேயாகும். ஆனால் அவ்விதம் நன்மை நாடுதல்
நலவாழ்வு கிடைத்த நற் காலத்தில் மட்டுமன்று தரித
திரமுற்ற காலத்தும் தாமததை மறப்பதில்லை.

“ இறந்து மாண்பு தீர மிக்க
ஏழமைகொண்ட போழ்தினும்
அறந்தவிரக கிலாது நிற்கும்
அனை வெற்றி கொள்கவே ”

அங்ஙனம் பாரததேவி அன்னியாக்குதவும் உயாந்த ஒழுக
கத்தை உயிரினும் ஒம்பி சதாகாலமும் தாம் நெறியில்
தவறாது வாழ்ந்து வருவதால்தான் பண்டை நாளில்
எழுந்த பல சாம்ராஜ்யங்கள் நாளைடவில் படபொழிந்
தது போலன்றி இப்பொழுதும் இளமையோடு
இலங்குகின்றாள்.

யாரும் வகுத்தறகரிய பிராயத்தள
ஆயினுமே யெங்கள தாய—இந்தப்
பாருளிந நாளுமேரா கன்னிகை யென்னப்
பயினறிடுவான எங்கள தாய.

ஆனால் பாரதியாரா காலத்தில் அவள அடைந்திருந்த இழி நிலைமை எண்ணும் தரத்தன்று. பாரதமக்கள சொந்த நாட்டில் பராக்ரு அடிமை செயது துன்பக் கேணியில் ஆழ்ந்து துடித்தனா கண்ணிலுமினிய சுதந்தர மிழ்ந்து மானம் துறந்து, அறம் மறந்து, மண்ணிலின பங்களை விருமபி இகழுறும் ஈனத்தொண்டியற்றி வாழ்ந்து வந்தனா நாட்டில் சுயராஜ்யம் இல்லாத தால பாரதத்திடை அன்பு செலுத்ததல பாபமென்றும், கூறும் அவர்கள் மிடிமையைத் தீர்ப்பது குற்றமென்றும் கருதப்பட்டன சுதந்திரமொழியவே சுகம், செலவம், அறிவு, எல்லாம் நாளுக்கருளாள் சுருங்கி வந்தன. வறுமை, மடமை, அடிமை முதலிய துன்பங்களே பெருகி வந்தன. அதனாலன்றே பாரதியாரா,

“ நெஞ்சு பெறுககுதிலையே—இந்த
நிலை கெட்ட மனிதரை நினைந்து விட்டால் ”

என்று கலலும் கரையும் வண்ணம் கவிகள் பாடி வருந்தினா.

இந்தக் கேவலமான நிலைமையைக் கெடுத்து சுய ஆட்சியை ஸதாபிக்க, வீர சுதந்திரம் வேண்டினால் அதை அடையும் வழி என்ன?

அடிமை வாழ்வகன றிநாட்டார
விடுதலை யாராது செலவம்
குடிமையி லுயாவு கல்வி
ஞானமுங் கூடியோங்கிப்

படிமிசைத் தலைமையெய்தும் பாதை யாது?
சரித்திரம் சாற்றுவது சமர்முறை யொன்றே. அதனால்

மேறறிசைப பல நாட்டினா வீரததாற்
போற்றி யதனைப் புதுநிலை யெய்தினா
கூறறினுக சூயிர கோடி கொடுததும் அப்
பேறறினைப பெறுவே, மெனல பேணிணா.

ஆனால் நமது தேசத்துக் கவிகள் யாரும் அந்த
ஹிமசை முறையைக் கனவிலும் கருதுவதில்லை. பெருங்
கொலை வழியாம போர் வழியை இகழ்வா.

விடிவிலாத துன்பஞ் செய்யும் பராதீன
வெம்பிணி யகற்றிடும வண்ணம
படிம்சைப புதிதாச சாலவு மெளிதாம
படிகொரு சூழ்ச்சி செய்து

மகாதமா காந்தியடிகள் அமைத்து சதயாகரஹ
வழியையே நம்பி நின்றனா அதனால் அவர்கள் மாற
றாரை அழிக்க விருமபாது அவர் மனத்தை நல வழியில்
சோப்பதே அவர்கள் நோக்கம் ஆகையால் பிரிட்டிஷா
பகைவரை வீழ்த்துமபடி பரம்பொருளிடம் வேண்டுவது
போல பாரதியார் வேண்டாமல்

பண்பல்ல' நமக்கிழைப்போர்

அறிவு திருந்துக

என்றே பாடுகின்றார் மேலும் பிரிட்டிஷா போர்த்
தொழிலையே பெரிதும் போற்றி வருகின்றனர். அதுவே
அவர்கள் சதநதரம், செலவம் ஆகியவற்றிற்கு ஆதாரம்
எனபது அவர்கள் அபிப்பிராயம். அக்காரணத்தினால்
தான் ஆங்கிலக் கவி டெனிஸன் பிரபு—

நாவாய்ப் படையே

நாட்டின உயிர நாடி

என்று நவில்கின்றார். ஆனால் ஆயுதபலம் அழியுந்
தன்மையது. அது எப்பொழுதும் வெற்றியே அளித்

திடீர் என்று யாரும் கூறமுடியாது. சகுனிமாமன்
சாபபத துவசனுக்குச் சாற்றியதுபோல,

“ வெஞ்சுமர செய்திடுவோமெனில அதில
வெற்றியும் தோலவியும் யார கண்டார ?”

ஆனால் ஆனம பலத்திறகோ ஒருபொழுதும் அழிவு
கிடையாது. அது தோலவியின வாசனையைக்கூட அறி
யாது அததகைய முறையைக் கைக் கொண்டால்

“ ஜயமுண்டு பயமிலலை மனமே—இந்த
ஜனமத்திலே விடுதலை யுண்டு நிலையுண்டு ”

என்று பாரதியாரா ஜயபேரிகை முழுகுகின்றாரா

“ தீது சிறிதும் பயிலாச
செமமணிமா நெறிகண்டோம்
வேதனைக் கிணியி வேண்டா
விடுதலையோ திண்ணமே ”

என்று பசுசை வண்ணான பாதத தாணையிட்டு உறுதி
கூறுகின்றாரா.

சதயாகரஹததால உலகில போர் ஒழியும்

இந்த சதயாகரஹ பலத்தால இந்திய நாடு ஜயம்
பெறின் இதனால் உலக முழுமைக்குமே இதமுண
டாகும் என்பது பாரதியாரா கருத்து ஒத்துழையாமை
நெறியினால் இந்தியாவிற்கு,

“ வருங்கதி கண்டு பகைதொழில மறந்து
வையகம் வாழ்க நல்லறத்தே ”

என்பது அவர் பிராத்தனை அங்ஙனம் அமர் முறையை
உலகினின்று ஒழிப்பதற்காகவே இராஜ்ய சுதந்தரத்தில்
இதுவரை ஏற்படாத எல்லையற்ற ஆவம இப்பொழுது
இந்தியாவிற்கு உண்டாவதாகக் கூறுகின்றாரா.

“ விதம் பெறும் பனாட்டினாகரு
வேனெரு ருணமை தோற்றவே
சுதந்திரத்தி லாசை யினறு
தோற்றி னுள் மன் வாழகவே ”

என்று பாடியிருப்பதைக் கவனிக்க இங்ஙனம் பல வகை
யிலும் எந்நாளும சிறந்து நிறகும இந்திய நாட்டை,
பாரதியாரோடு யார்தான,

“ பொன்னொளிர் பாரத நாடுககள் நாடே
போற்றுவ மிஃதை யெமக கிலை யீடே ”

என்று பாடாதிருக்க முடியும ? வந்தே மாதரம்.

பாரதியார்

ஆங்கில நாட்டுப் பேராசிரியர்களில் தலை சிறந்தவருள ஒருவரான தாமஸ காரலை எனனும் பெரியாஸகாட்டிஷ தேசத்துக் கவிஞர் பெருமான பானஸ என்பவரைப்பற்றி எழுதியுள்ள அரிய வியாசத்தில்,

“ நூல நூற்கும மில கண்டுபிடிப்பவனுக்கு அவன வாழ்நாளிலேயே பேரும், புகழும், பணமும் கிடைத்து விடல நிச்சயம். ஆனால் உண்மையான மதபோதகரைப் போலவே உண்மையான கவிராயரும் அவற்றை அடைதல இலலை எனபதும் நிச்சயம். ஆயுள்காலத்திற்குப் பின்னா அடைவது அநீதியை அதிகரிப்பதுபோல ஆகாதோ ?”

என்று கூறியுள்ளார். கவிஞர் ஆயுள்காலத்திற்குப் பின்னா அடையக்கூடுமென்று காரலை கூறும் அங்கீகாரத்தையும் புகழையுங்கூட நமது நாட்டுச் சுப்பிரமணிய பாரதியார் இறந்து 25 ஆண்டுகட்குப் பின்னரே தம நாட்டாரிடம்பெறத் தொடங்கியுள்ளார்

பாரதியார் தமது வாழ்வில் அளவில் அடங்காக்காதல கொண்டிருந்த விஷயங்கள் தமிழ் மொழி, தமிழ் நாடு, பாரத பூமி, சுதந்திரப்பேறு ஆகிய நான்கே அவர்

யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல

இனிதாவ தெங்கும் காணோம்

என்றும்—

யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல

வள்ளுவர்போல, இளங்கோவைப் போல

பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை, உண்மை,

வெறும் புகழ்ச்சி யில்லை.

என்றும் உறுதி கூறுகின்றார்.

தெள்ளுறற தமிழ்முதின சுவை கண்டார்

இவகமரார் சிறப்புக் கண்டார்

எனபது அவருடைய துணிவு. அவருக்கு எப்பொழுதும்

செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேனவந்து பாயுது காதினிலே.

பாரதநாடே பாருககுள நல்ல நாடு என்று பாடிப் பரவச்
மாக்கினாரா. இந்தியத் தாய்க்கு வந்தனை செய்வதிலும்
வெற்றி கூறுவதிலும் அவருககுள்ள ஆனந்தம் அதிகம்.

வந்தே மாதர மொன்றே தாரகம்

என்பது அவருடைய உறுதியான நம்பிக்கை ஆனால்
அன்னையோ அன்னியா தளையால கட்டுண்டு அல்லலுற்று
வாடி நின்றபொழுது,

என்று தணியு மிரத சுதந்திர தாகம்
என்று மடியு மெங்கள் அடிமையில் மோகம்
என்றெம் தன்னை கை விலங்குகள் போகும்
என்றெம் தினனல்கள் தீரந்து பொய்யாகும்?

என்றே அவா எப்பொழுதும் ஏங்கிய வண்ணமா
யிருந்தாரா

ஆனால் அன்னியா ஆட்சியின் பயனாய் அடிமைக்
குழியில் வீழ்ந்து,

தாய்சீ ருடைத்தாம சுதந்திரத் துவசம்
துளங்கிலா நாட்டிடை

தேசபகதி செலுத்ததல சிறைவாசத் தண்டனை தரத்
தகுந்த பெருங்குற்றமே யன்றோ? அடிமை நாட்டில்,

பொய்யைத்

தொழுதடிமை செய்வார்க்குச் செலவங்க
ளுண் டுண்மைசொல வேராக கெல்லாம
எழுதரிய பெருங் கொடுமைச் சிறையுண்டு

என்பது உண்மையே யாகும் ஆகையால் பாரதியாரா,
பாரதத்திடை அன்பு செலுத்திய
பாபம்

காரணமாக தம் வாழ்நாளில் பெரும் பாக நதைப்
பாண்டிச்சேரியில் கழிக்க வேண்டியதாய் இருந்தது;

அங்கே அவருக்குத் தரிததிரமே வாழ்விற்கு வேண்டிய
பொருள; தனிமையே துணைவனா யிருந்த தோழன்.
ஆனால் தரிததிரமும் தனிமையும் அவருடைய

இதயததுள்ளே இலங்குமகா பக்தி

யை அவிததுவிடப் போதிய ஆற்றல பெற்றிருக்கவில்லை.
அவருடைய மனம் வறுமையால சினனமும், பினனமு
மாகச சிந்தி விடாமல

பன்றியைப்போ லிங்கு மணணிடைய சேற்றிற

படுததுப் புரளாதே

மூன்றுலகுளு சூழ்நது நனறு திரிநதிடும அது மட்டுமா?

சீதக கதிராமதி மேறசென்று பாயந தங்கு

தேனுண ணும

பாரதியாரா எது வந்தாலும், கொன்றழிக்கும் கவலை
யென்னும் சூழியில வீழ்நது குமைநதிடாரா நணபர்களைப்
பிரிந்துத தனியாயிருப்பதிலும் சங்கடம் காணா, அவ
ருடைய கவியுள்ளம்,

தனிமை கண்டதுண்டு—அதிலே

சார மிருக்குதமமா

என்று கூறுவதை யாரே மறுக்கவல்லாரா? ஆங்கிலக்
கவிஞர் லாண்டாரா எனப்பவா பாடுவதுபோல் பாரதியாரும்
'பாடகளைத் தவிரக கேட்பதற்கு வேறு எவரும் இல்லா
விடிலும் பாடுவதற்குப் பரமானந்தம்' காண்பார்.

ஆகையால் அவர் அழியா அழகு அமைந்த காவியங்
களிலும், பாடல்களிலும் தம் ஆன்ம வெள்ளத்தைத்
திறந்து விட்டிருக்கின்றார். அவற்றுள் வெகு சிலவே
அவரால் வெளியிடப்பெறும் பாககியம் படைத்திருந்
தன. அனைத்தையும் வெளியிட அவரால் முடியவில்லை.
வறுமையும் அடிமையும் வழி மறித்து நின்றன. ஆனால்

அவர் மரணம் அடைவதற்குச் சில வருஷங்களுக்குமுன் தாய் நாடு வர அனுமதி அளிக்கப்பெற்றா “ தொண்டு பட்டு வாடும் தூய பெரு நாட்டில் ” வந்தா ; “நாடு பிரிந்த நலிவு ” நீங்கப்பெற்றா. ஆயினும் அவருடைய உடம்பு அனாவசியமாய்ப் பிரிவெனும் பெரும் பாரத்தால் நசுக்குண்டு நாசமடைந்திருந்தது. சுதந்திரமே தேச பகதர்களுடைய உயிரினை. அவர்களை நிச்சயம் அழிக்கக் கூடியது அடிமை நிலையே. அதனால் பாரதியார் தமது முப்பத்தொன்பதாவது வயதில் அகாலமாய், ஆங்கிலக் கவிஞர் ஒருவா கூறுவதுபோல,

“ கவியோடு தமது ஆவியைத் தோழமை யாககிய கடவுளிடமே இளைப்பாற ஏகினா ”

அவரிடத்திலும் அவருடைய பாடல்களிலும் பகதி பூண்டுள்ள நண்பர் சிலர் அவருடைய பாடல்கள், கதைகள், வியாசங்கள் முதலியவைகளை யெல்லாம் சேகரித்து அச்சிட்டனா பாடல்கள் நான்கு சிறு புஸ்தகங்களிலேயே அடங்கியிருந்தன. ஆனால் அவர் ஏழாவது வயதாகிய இளம் பருவத்திலேயே கவிபாட ஆரம்பித்தாராகையால் அவர் பாடிய பாடல்கள் அச்சிடப்பட்டிருக்கும் பாடல்களைவிட அதிகமாகவே இருக்கவேண்டும். பாரதியாருக்குக் கலைத்

தேவியின மீது விருப்பம் வளந்தொரு
பித்தபு பித்தத்ததுபோல்...பகற
பேசு மிரவிற் கனவு மவளிடை
வைத்த நினைவையல்லால்.. பிற
வாருசை

பிள்ளைப் பிராயமுதல் கிடையாதாதலால் அவர் பாடிய கவிகள் இப்பொழுதிருப்பதிலும் எண்மடங்கேனும் அதிகமாயிருந்திருக்கு மென்பதில் சந்தேகமில்லை.

நான் பாரதியாரைத் தரிசித்தது

1918-ஆம் வருஷ இறுதியிலும் 1919-ஆம் வருஷ ஆரம்பத்திலும் நான் திருநெல்வேலியில் வகீல தொழில் செய்துவந்தேன். அப்பொழுது நான் அவகாசம கிடைக்கும்பொழுதெல்லாம், ஜில்லாக கோட்டுக்குச் சென்று அங்கு நடைபெறும் முக்கியமான வழக்குகளைக் கவனிப்பது வழக்கம். எனனைப்போலவே பல ஜூனியர் வகீல்கள் அங்கு வந்திருப்பா. அப்படி நாங்கள் உட்காந்திருந்தபொழுது, ஒருநாள் திடீரென்று ஒருவா வந்து எங்களிடையில் காலியாயிருந்த ஒரு நாற்காலியில் அமர்வதைக் கண்டோம்.

அவா எங்களுடன் பேசும்மீலை, எங்கள் பக்கம் திருமபவ்மீலை. அவா ஜடஜ ஒருவரையே பார்த்தாரா ஆனால், பார்த்தாரா என்று கூறுவது தவறு அவா சாதாரண மனிதராய்க் காணப்படவில்லை அவர் கண்களினின்று வேல துள்ளி வருவதுபோல இருந்தது. அவா பாவை பிறா நெஞ்சில் புகுந்து ஊடுருவிப் பாய வதுபோலக் காணப்பட்டது. ஜடஜ அவரைப் பார்த்து விட்டுத் தலை குனிந்துகொண்டாரா நாங்கள் அனைவரும், அவா யாரா என்று அறியாமல், எங்களுக்கும் வினவிக் கொண்டிருந்தோம்

ஆனால் அவா அங்கு அதிக நேரம் அமர்ந்திருக்க வில்லை. ஐந்தாறு நிமிஷங்கள் மட்டும் அங்கு இருந்து விட்டுப் போய்விட்டாரா. எங்கள் மயக்கத்தில் நாங்களும் வெளியேறி அவரைப் பின்தொடராதது இருந்து விட்டோம்

அந்த அபூர்வ மனிதருக்கு அப்பொழுது வயது சுமார் நாற்பத்திருக்கும். இடையில் 'மூலக்கசம்,' உடம்பில் கறுப்புக் கோட்டு, தலையில் 'கிரிக்'கட்டு,

நிமிர்ந்த நடை, நோக்கொண்ட பாவை. அன்று கண்ட காட்சியை ஒரு நாளும் மறக்க முடியாது. ஒரு சமயம் உடை முதலியவற்றை மறந்தாலும், அவா ஒளிநிறைந்த வீர விழிகளை ஒருகாலும் மறக்க ஒண்ணுமோ?

சிறிது நேரம் சென்று திகைப்பு நீங்கி வெளியில வந்து விசாரித்தோம். அவா நம தமிழ்நாடு அருந்தவம் இயற்றி ஈனறெடுத்த இனகவி அரசா ஸ்ரீ சபரமணய பாரதியார் என்று அறிந்தோம் ஆகா! நாம் எதிர் பாராத வண்ணம் அந்தப் புண்ணிய 'புருஷா தரிசனம் கிடைத்ததே என்று அடங்கா மகிழ்ச்சியும், ஆனால் அது உடனே மறைந்துவிட்டதே, மறுபடியும் கிடைக்குமோ என்று அளவிலா ஏக்கமும் ஒருங்கே அடைந்தோம்.

எங்கும் விசாரித்தேன. அந்தத் தமிழ்த் தேவதை என கண்ணுகுப் புலகைவிலலை 'ஓகோ, இது ஒரு மயக்கமோ, படப பகலில் உஷண மிகுதியால் உணவுண்ட பின் உண்டாகும் நெடடைக கனவோ' என்று சந்தேகித்தேன இல்லை, இல்லை, எல்லோருமா என்னைப்போல கனவு கண்டுவிட்டார்கள்?

மறுநாள் காலையில் என வகலை நண்பர் ஒருவர் வீட்டிற்குச் சென்றேன் போனதும் அவர் என்னைப் பார்த்து, 'என்ன நீங்கள் எப்பொழுதும் மாலையில் இங்கு வருவீர்களே! நேற்று ஏன் வரவில்லை? விசித்திர இசை அமிழ்தமான விருந்தை இழந்துவிட்டீர்களே' என்று கேட்டார். மாலையில் பாரதியார் வந்திருந்தாராம்; பாஞ்சாலி சபதம் படித்தாராம் ஐயோ என தூர் அதிர்ஷ்டம்!

அதன் பின் நான் பாரதியாரைக் காணும் பாக்கியத்தைப் பெறவில்லை. இப்பொழுது அவருடைய படத்தைக் கண்டே ஆறுதல் அடைகிறேன். இல்லை, இல்லை;

அவருடைய ஆன்மா அன்று அவர் விழிகளில் ஜவலித்தது போல் அவருடைய கவிகளிலும் ஜவலிக்கின்றதல்லவா? அந்தக் கவிகளிலும் அவரைப் பார்க்கிறேன்.

முருகனைப் பற்றிப் பாடியிருக்கிறார். முருகன் பார்வை 'வீரத திருவிழிப் பாவை' என்று கூறுகிறார். பழைய தமிழர்களின் முருகன் பார்வை அப்படியாகும். நம் பாரதியின் முருகன் பாவையும் அப்படியே என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆங்கில நாட்டு அறிஞர் தாமஸ் காலில் 'கவிஞர் காண்பவா' என்று கூறுகின்றார் ஆம், அவர்களே வெளித் தோற்றத்தில் மயங்கி நிற்காது உள்ளே திகழும் உண்மைகளைக் காண்பவா. அதற்கைய 'நெடு நோக்கு' உடையவா நம பாரதியாரா.

அன்று நான்கண்ட காட்சியை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம், 'ஜிலலாக கோட்டில் வந்து உட்காந்திருந்தாரே, அப்பொழுது என்ன எண்ணங்கள் அவர் இதயத்தில் எழுந்தனவோ?' என்று யோசிப்பதுண்டு. நாங்கள் அங்கே ஆங்கில பாஷையில் வாசாமகோசரமாய்ப் பேசும் கிழந்திருப்பதைக் கண்டு அவர்,

'வேறு வேறு பாஷைகள்—கறபாய் நீ
வீட்டு வாரத்தை கற்கிலாய் போ, போ, போ!'

என்று எங்களை வெறுத்தாரோ? எங்கள் வக்கீல தொழிலில் நாங்கள் வெல்லாமல் எவரையும் வெருட்டிவிட வகை வந்த வித்தையைக் காட்டி நிற்பதைப் பார்த்து, அவர்,

'நூறு நூல்கள் போற்றுவாய் - மெய்கூறும்
நூலி லொத தியல்கியாய் போ, போ, போ!
மாறுபட்ட வாதமே - ஐந்நூறு
வாயில் நீள ஒதுவாய் போ, போ, போ!'

என்று எங்களை இகழ்ந்தாரோ? அல்லது எங்கள் நிலைக்காக,

‘நல்லதோர் வீணை செயதே—அதை
நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுண்டோ!’

என்று எண்ணி இரங்கினாரோ?

இந்நாட்டில் நாம சோற்றுக்கு அடிமையாயும் சுயநல மிகுந்தும் சுதந்திரமிழந்தும் சோரந்து வாடி வீழலாகாது சோரவும் வீழ்ச்சியும் தொண்டாகக்கில்லை. அப்படியே ஒரு சமயம் சோரவு தோன்றுமானால் அதை மாற்ற ஒரு சஞ்சீவி மருந்து கூறுவேன. உடனே பாரதியார் படத்தைப் பாருங்கள். படம்பக்கத்தில் இலையானால், அவர் முகத்தை - அவர் வேலொத்த விழிகளை - எண்ணிப் பாருங்கள். உடனே பாரதியார் பார்வை, இராமபாணம் போல பாய்ந்து, உங்கள் மனத்தில் எங்கிருந்தாலும் சோரவையும், அச்சத்தையும் தேடிக் கொன்றுவிடும. புத்தியூர் பெறுவீர்கள் என்பது நிச்சயம்.

பாரதியார் எனக்குச் செய்த உதவி

எனக்கு எனனுடைய வாழ்வில் உதவி செய்தவர்கள் ஐவா. அவர்களைப் பணடை நூல்களில் கூறுவது போல எனனுடைய ஐம்பெரும் குரவர்கள் என்று கூறுவேன்.

என தந்தையவர்கள் எனக்கு பாஷாபிமானம் எனனும சங்க நிதியையும் தேசாபிமானம் எனனும பதும் நிதியையும் அளித்தார்கள்

அவர்கள் எனனுடைய மனத்தில் இளம் வயதிலேயே ஆழ ஊன்றிய தேசப்பற்றுக்கிய சுதந்திர உணர்ச்சி எனனும விதையை முளைக்கும்படி செய்தவா நாம இப்பொழுதேனும் சிந்திக்க ஆரம்பித்திருக்கும் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள் ஆவார்கள்

அந்தச் சுதந்திரச் செடிகளுக்கு உரமிட்டவா நமக்கவிச்சக்கரவாததி சுப்பிரமணிய பாரதியாரா. மகாத்மாத்மகாதியடிகள் தான் அந்தச் செடி மரமாகித் தழைத்துப் பூத்துக் காயத்துப் பழம் தரும்படி செய்தாரா அந்தச் செடியும் நன்றாக வளரவேண்டுமானால் அதற்கு வேலியிடடுப பாதுகாக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். அத்தகைய உதவியை எனக்குச் செய்தவா எனனுடைய அன்னையா ராவா

1921 - ம வருஷத்தில் ஒரு நாள் தாமபிரவாணி நதி மணலில் ஒரு சிறு கூட்டம் நடந்தது தற்செயலாக அதைக் கண்டவன் அங்கே போனான். அவ்வளவுதான் காங்கிரஸ்காரன் ஆகிவிட்டான்.

அங்கே ஒரு இளைஞர் "கருமபுத் தோட்டத்திலே" என்னும் கீதத்தை உணர்ச்சி ததுமப்ப பாடிகொண்டிருந்தார். அதைக் கேட்டேன். கருமபுத் தோட்டத்தில் வேலைசெய்யும் நமமுடைய நாட்டுப் பெண்கள்கள்

“சாகும வழக்கத்தை
இந்தக் கணத்தில
மிஞ்ச விடலாமோ”

என்று பாரதியாரா எனனிடம் கேட்டார் ஆம், கூடாது,
அதற்கு எனன் செய்யவேண்டும் காங்கிரஸில சேர
வேண்டுமா? இதோ சோநதுவிட்டேன் என்று என்
மனத்தில உறுதி செய்து கொண்டேன்

அப்படியே காங்கிரஸில சோநது உழைக்கலானேன்
நாங்கள் காந்தியடிகளின் ஆசீர்வாதத்தையும் காங்கிர
ஸின் ஆதரவையும், சிரமேற கொண்டு கிராமம் கிராம
மாகச் சென்று சேவை செய்த காலத்தில், நாங்கள்
பாரதியாருடைய கீதங்களை ஒரு துளிகூட பாக்கியிலலாத
வண்ணம் பிழிந்து பிழிந்து பருகிஞ்சை போகும் இடங்
களில எல்லாம் ஜனங்களுக்கு ஊட்டவும் செய்தோம்.

வீரசுதந்திரம் வேண்டி நின்றா-பின்னா
வேறொன்று கொள்வாரோ

என்று தெருத்தெருவாக முழக்கம் செய்தோம். பட்டம்
பதவிகளை நாடுவோரிடம் சென்று

கண்ணிரண்டும் விறறுச சித்திரம் வாங்கினால்
கைகொட்டிச் சிரியாரோ

என்று அறிவு கொளுத்தினோம்

என்று தணியும் இந்த சுதந்திர தாகம்?

என்று கேட்பவர்க்கு

“என்று மடியும் உங்கள் அடிமையில்
மோகம்”

அன்று; என்று வழி கூறினோம்.

நமக்குச் சுதந்திரம் கிடைக்குமா என்று சந்தேகிப்
பவர்க்கு,

“தீது சிறிதும் பயிலாச் செம்மணி
மாநெறி கண்டோம்”

அதனால் நமக்கு

வேதனைக ளினி வேண்டா
விடுதலையோ திண்ணமே

என்று தைரியம் அளித்தோம்.

சுதந்திரம் வேண்டுமென்று இப்படித் துடியாகத்
துடிககிறீர்களே, சுதந்திரம் பெற்று விட்டால் அதைக்
கொண்டு என்ன செய்வீர்கள்? உங்களுடைய லட்சியம்
தான் யாது? என்று கேட்டவர்களுக்கு

“ஏழை என்றும் அடிமை என்றும்
எவனுமில்லை, ஜாதியில்
இழிவு கொண்ட மனிதர் என்பவரே இந்நி
யாவில் இல்லையே”

என்று கூறும் வண்ணம் செய்வோம், ஏழை பணக்காரன்
என்ற வித்தியாசத்தையும் உயர்ந்த ஜாதி தாழ்ந்த ஜாதி
என்ற வித்தியாசத்தையும் இல்லாமல் செய்வோம், இது
தான் எங்கள் லட்சியம் என்று கூறினோம்

இப்போது நம்மை இருநூறு வருஷகாலமாக அடி
மையாக வைத்திருந்த இங்கிலீஷ் ஆட்சி நீங்கி விட்டது.
ஆகஸ்ட் 15-ம் தேதி அடிமைத்தனம் அழிந்துவிட்டது.
சுதந்திரம் அடைந்தது விட்டோம். ஆனந்த சுதந்திரம்
அடைந்தது விட்டோம் என்று ஆடுகின்றோம். பள்ளுப்
பாடுகின்றோம்.

ஆனால் அதனுடன் நின்றுவிடமாட்டோம். மனிதர்
உரிமையை மனிதர் பறிகளும் வழக்கத்தை அடியோடு
ஒழித்து விடுவோம். மனிதர் நோக்கம் மனிதர் பார்க்கும்
வாழ்க்கைக்கு இனிமேல் இடம்தான் மாட்டோம். அது
மட்டுமா?

இனி யொரு விதிசெய்வோம்—அதை
எந்தநாளும் காப்போம்.
தனியொருவனுக்கு உணவு இலை எனில்
ஜாதியை அழித்திடுவோம்.

இரண்டு அமுத சுரபிகள்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நமது செந்
தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த வண்டமிழ்ப் புலவர்களில் ஒருவ
ராகிய சீத்தலைச சாததனா என்னும் கவிஞர் பெருமான,
செழுங்கலை நியந்ததுச சிந்தாதேவி பாரக மடங்கலும்
பசிப்பிணி அறுததற கேற்ற அமுத சுரபி ஒன்றை ஆபுத
திரன கையில கொடுத்தது,

நாடு வறங் கூறினும் இவ்வோடு வறங் கூராத
வாங்குநர் கையகம் வருநதுதல் அல்லது
தான தொலை விலலாத தகைமைய தாகும்

என்று கூறியதாகத் தமது மணிமேகலை என்னும் மகா
காவியத்தில் பாடுகின்றார்.

அககாலத்தில மழை வறங் கூரியது போலவே, இக்
காலத்திலும் நான்கு ஆண்டுகளாக, 'முழங்கு கடல்
ஞாலம் முழுவதும் வரினும் வழங்குதல் தவா வளம்'
உடையதாக இருந்த நம நாட்டில், பசிபிணி என்னும்
பாபி மககள உயிரைச் சூறை ஆழிக் கொண்டிருக்கின்றன.
இந்தச் சமயத்தில் நமது மந்திரிகளின் கையில யாரே
னும் ஒரு தெய்வம் வந்து, அமுத சுரபி ஒன்றை அருளு
மாயின் நாம புண்ணியம் செய்தவர்கள் ஆவோம் மழை
சூறைந்தாலும் உணவு சூறையாமல் பெருகுமாறு செய்
வதற்காக நமது அரசாங்கத்தார பல விதமான திட்டங்
களை வகுத்து வருகிறார்கள். அவைகள் கூடிய சீக்கிரத்
தில் பலன தருமென்று நம்புவோமாக

அந்த விதமாகப் பலன் உண்டாகி, நாட்டில் செல்
வங்கள் மலை மலையாகக் குவிந்த போதிலும், அதனாலேயே
நாடு உயர்ந்து விடுமென்று எண்ண முடியாது. "நமது
தேசம் பொருட செல்வத்தால் மட்டும் வாழ்வும் சிறப்
பும் அடைவதன்று; ஆன்மச செல்வமே அதன் வாழ்

விறகும் சிறப்பிற்கும் அடிப்படை யாகும்” என்று நமது மாபெருந் தலைவா ஜவஹாலால நேரு இந்தியப் பாராளுமன்றத்தில் கூறியதை யாரும் மறக்க மாட்டார்கள்.

ஆகவே நாம் உணவை அளிக்கும் அமுத சுரபியை அடையா விட்டாலும் பாதகமில்லை, ஆனம் அபிவிருத்தியை உண்டாக்கும் அமுத சுரபிகளே நமக்கு இன்றியமையாத தேவைகளாகும். சுவா இருந்தால்தான் சித்திரம் எழுதலாமென்பது உண்மையே யாயினும், சித்திரம் எழுதத் தெரியாமல் சுவரை மட்டும வைத்துப் போற்றுவதால் யாதொரு நன்மையும் உண்டாகாது. அதை எண்ணியே மேடை அறிஞர் ஒருவர் “பொருள் இல்லாதவன் வறிஞனே, ஆனால் பொருள் மட்டும உள்ளவன் அவனிலும் வறிஞன் ஆவான்” என்று கூறினார்

ஆனால் இதற்கைய ஆனமச் செலவத்தை அடைவதெப்படி? அதைத் தரக்கூடிய அடசய பாததிரங்கள் யாவை? மனித வாழ்வின் லட்சியங்கள் யாவை? அவற்றை அடையும் வழிகள் எவை? அவற்றைக் காண்பது எங்ஙனம்? அவற்றைக் கண்டபின் அவற்றைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவது எப்படி? அதற்கு வேண்டிய சாதனங்களும் யாவை? என்னும் கேள்விகளுக்குச் சரியான விடைகள் கூறி நமக்கு வழிகாட்டும் அற நூலை முதன்முதல வேண்டிய அமுத சுரபியாகும்

லட்சியத்தை அறிந்துவிடலாம், அதை அடைவதற்கான வழிகளையும் தெரிந்துகொண்டு விடலாம்; அந்த வழியில் ஒழுகுவதற்குத் தேவையான சாதனங்களையும் அமைத்து விடலாம். ஆனாலும் லட்சியத்திடத்தில் அடங்காத காதல் எழுந்த நமமை ஆட்கொண்டால் மட்டுமே நாம் அதை அடைய முயலவோம் முயன்று அடையவும் செய்வோம். போய்ச் சேர

வேண்டிய இடம் தெரிந்தாலும் போதாது, போய்ச் சோவதற்கான மோட்டார வண்டியில ஏறி உட்கார்ந்து விட்டாலும் போதாது; அந்த வண்டி ஓடுவதற்கு வேண்டிய பெட்ரோலை ஊற்றாவிட்டால், நாம் நின்ற விடத்தைவிட்டு நகரப் போவதில்லை.

அதுபோல மனித வாழ்வின் லட்சியத்திடம் அளவற்ற ஆசையை உண்டாக்கக் கூடிய அமுத சுரபி ஒன்றும் நமக்கு வேண்டாம்.

இந்த அமுத சுரபிகள் இரண்டையும் நமது தமிழ் அனலை நமக்கு அருளியிருக்கின்றன. ஒன்று இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னா தோன்றிய திருக்குறள்; மற்றது ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னா தோன்றிய கம்ப ராமாயணம் இதை எண்ணியே சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர் செல்வக் கேசவராய முதலியார் “தமிழ்க்குக் கதியாவா இருவா, கண்கான கம்பனையும், திண்கான திருவளஞ்சுவரையும் குறிக்ஞம்” என்று கூறினா திருவளஞ்சுவர் உள்ளத்தே ஏற்றி வைக்கும் விளக்கின உதவியைக் கொள்வோர், மக்கள் வாழ்வின் லட்சியம் பற்றி அறிய வேண்டிய ‘எல்லாப் பொருளும் இதன் பாலுள்’ என்றும்,

இதன் பாலில்லாத
எப்பொருள் மிலலை யால்’

என்றும் அறிந்து கொள்வாராக

மக்கள் வாழ்வின் லட்சியம் இன்பமே என்றும், அது உடல் இன்பம், ஆனம் இன்பம் என இரண்டு வகைப் படும என்றும், உடல் இன்பம் அழியக் கூடியது, துன்பமாக மாறக் கூடியது, முடிவுள்ளது, தெவிட்டி விடுவது என்றும், ஆனம் இன்பம் அழியாமல் என்றும் புலாந்து, நாட் சென்றாலும் நின்றலாந்து தேன பிலிற்று நீரமையது

எனறும், அத்தகைய தலை சிறந்த இன்பதைப பெறுவ தற்குரிய வழிகள் அன்பும வாய்மையுமே எனறும் நமது வளஞுவப பெருநதகை தெளிவாகக் கூறுகின்றா.

இந்த உண்மைகளைத் தானே உலகத்திலுள்ள மறறப பெரியார்களும் கூறியிருக்கிறார்கள என்று கேட்கக்கூடும். ஆம், கூறியிருக்கிறார்கள். ஆயினும் அவற்றை நமது தமிழ் மொழியில் வளஞுவா வாககாகக் கேட்கும் பொழுது அவை ஒரு விசேஷமான ஆற்றல உடையன வாகக் காணப்படுகின்றன.

“தாம் சாஸ்திரங்களில் உள்ளவற்றையே கூறிய போதிலும் ஏசுவோ, மாகக் ஒளரேவியனோ கூறும்போது அவை நமது உள்ளத்தில் புகுநது உள்ளத்தோடு உள்ள மாய ஆகி நமமை ஆட்கொண்டு விடுகின்றன”

என்று மாத்யூ ஆர்னால்டு எனனும் ஆங்கிலப் பேரறிஞர் கூறுவது வளஞுவாககும் பொருநதும்.

உண்மையே பேசவேண்டும் என்று நமது தாய் தந்தையா, நமது ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் கூறத்தான செய்கிறார்கள். நாமும் அதைப் பிறந்தது முதல கேட்கத்தான செய்கிறோம். ஆயினும் அந்த உபதேசம் நம்முடைய இதயத்தில் இடம் பெறுவதாக யாரேனும் கூற முடியுமோ? ஆனால் நாம்,

“யாமமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனினதொன்றும் வாயமையின் நல்ல பிற

எனனும் குறளைப் படிக்கும் பொழுது நம்முடைய உள்ளத்தில் ஒருவிதக் கிளர்ச்சியுண்டாவதை அறிவோம். உண்மை பேசுதல் நல்லது என்று கூறியோ அல்லது உண்மை பேசுவதைப் போல நல்லது கிடையாது என்று கூறியோ நிறுத்த வில்லை வளஞுவார். “நான் கூறுவதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன்”

என்று நமது முனஞ்சை வந்து நின்று கொண்டு நமது நெஞ்சில கை வைத்துக் கூறுகின்றா. அப்படியே அது நமது அகத்தே மின்சார சக்தி பாயவது போலப் பாய்ந்து நமமைப் பரவசப் படுத்தி விடுகின்றது

அது மட்டுமா அவா செய்கிறா? நமமுடைய பலவீனத்தைப் பாராக்கிறா. இவனுக்கு மருந்தை அளவு குறைத்துக் கொடுப்போம் என்று எண்ணுகிறார். அதனால் நமமை நோக்கி, “அப்பா உணமை பேசுவது கஷ்டமாகத் தோன்றினால் முதலில் பொய் பேசுவதை மட்டுமாவது விட்டு விடு அதை நீ ஒழுங்காக அனுஷ்டித்து வந்தால் உணமை பேசுவது என்பது தானாகவே உன்னிடம் வந்து சேர்ந்து விடும்” என்கிறா.

“பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின அறம் பிற செய்யாமை செய்யாமை நன்று”

என்று வாழைப் பழத்தில் ஊசியை இறக்குவது போலத் தமது உபதேசத்தை நமமுடைய மனத்தில் பதியும்படிச் செய்கிறா

மனித வாழ்வின் லட்சியமாகிய உன்னத இனபத்தை அடைய வாயமை மட்டுமே போதாது, அன்பும் தேவை. பாததிரத்தைக் கழுவினால் மட்டுமே போதாது, அதில் அமுதத்தை நிறைக்கவும் வேண்டும் அப்பொழுதுதான் இறவாத இனபத்தைத் துயக்க முடியும்

அன்பு தான மக்கள் வாழ்வின் உயிரி நிலை.

‘அன்புத் தில்லா வுயிரி வாழ்க்கை வனபாற கண வற்றல் மரம் தனிரத்தற்று’

ஆதலால் வாய்மையையும் அன்பையும் கைக்கொள் பவரே உண்மையில் வாழ்பவா ஆவா என்று வள்ளுவர் உறுதி கூறுகின்றா. இந்த உண்மையை மனத்தில் வைத்தே நமது மகா கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியாரும்

‘அன்பினைக் கைக்கொள் எனபான்—துன்பம்
அதனையும் அப்பொழுதே தீர்திடும எனபான்’
என்று பாடுகின்றார்.

இந்த விதமாக வாழ்வின லட்சியத்தையும் அதை
அடையும் வழிகளையும் நமமுடைய மனத்தில் நன்றாக
வேருன்றமபடிச் செய்வதற்கு நாம் வளஞ்சுவா குறள
என்னும் அமுத சுரபியைப் பெற்றிருக்கின்றோம்

ஆனால் லட்சியத்தை அறிந்தால் மட்டுமே போதாது;
அதனிடத்தில் அடங்காத காதல உண்டாகவும் வேண்
டும என்று கூறினேன் அல்லவா? அதற்கைய காதலை
உண்டாக்குவது கம்பராமாயணம் வளஞ்சுவா கூறும்
வாயமை, அன்பு என்னும் இரண்டிலும் அளவற்ற
ஆசையை உண்டாக்கி நமமை வாயமையிலும் அன்பிலும்
நமமை அறியாமலே ஈடுபட்டு விடுமபடிச் செய்யும்
நோக்கத்துடனேயே எழுதப்பெற்றது போல கோன்று
கிறது நமது கம்பராமாயணம் என்னும் கருவூலம்.

கம்பராமாயணத்தில் எந்தக் கட்டத்தை எடுத்துக்
கொண்டாலும் அது வாயமை அல்லது அன்பை நமது
உணர்ச்சி மூலம் நமமுடைய ஆன்மாவில் ஐக்கியமாகும்
படிச் செய்வதாகவே யிருப்பதைக் காணலாம் தசரதன்
எதற்காக வாழ்ந்தான்? எதற்காக இறந்தான்? வாயமை
ஒன்றுக்காகவே கைக்கேசி சூழ்வினைப் படலத்தைப் படிக்க
கூட போது நாம் வாயமை மயமாகவே ஆகிவிடுவோம்.

“மைந்தனலாது உயிர வேறிலாத மன்னன்
வாய தந்தேன் என்றேன் இனியானே அதுமாறேன்
நெடியான் நீங்க நீங்கு மென ஆவி இனி யெனனா
இடியேறுண்ட மாலவரை போல மண்ணிடை வீழ்ந்
தான்.

என்பதைப் படிக்கும் போது நமது மக்களுக்கு வாய்மை
யிடம் இருந்த பற்று இத்தகையது என்பது விளங்கும்.

தசரதன உயிரைவிடப் பெரிதாக மகனை எண்ணி அன்பு செய்தான , மகனைவிடப் பெரிதாக வாயமையை எண்ணி உயிர நீத்தான்.

தந்தை வாயமையைக் காத்தான , அதற்காக உயிரை நீத்தான தந்தையின் வாய்மையைக் காப்பதற்காக மகன காட்டுகஞ்ச சென்றான் , அதற்காக வருந்தும் தன்னுடைய அன்னை கோசலையிடம் சென்று,

“சிறந்த தம்பி திருவுற எந்தையை
மறந்தும் பொய்யில் னாகி வனத்திடை
உறைந்து தீரும் உறுதி பெற்றேன இதிற
பிறந்து, யான பெறும் பேறு எனபது யாவதே”

என்று கூறி அவளுக்கே ஆறுதல கூறுகின்றான்

அது போலவே சுமீததிரையிடம் சென்ற போதும்,

“போவா ளரசாககிறை
பொய்ததன்ன ஆகக்கிலவேன
காவான நெடுங்கான இறைகண்டு
இவ்வன மீளவன”

என்று கூறி அவளைத் தேற்றுகின்றான்

இனி மககளிடையே உண்டான சகல உறவுகளிலும் தளிர்த்து வளரவேண்டிய அன்பின் தினுசுகள் அததனை யையும் கமப ராமாயணத்தில் காணலாம். கமப ராமாயணத்தைக் கையில் எடுத்தால் தொடட தொடட விட மெல்லாம் அன்பின் மணமே கமழ்ந்து கொண்டிருக்கும். உயரந்த அன்பு மணத்தை நுகர விருமபுவோரா ராம லட்சுமணர்கள் சீதையுடன் காடு சென்றபோது சடாயு வைச சந்திக்கும் கட்டத்தைப் படிப்பார்களாக. அதைப் படிக்குமபோது அன்பு மயமாய் விடுவார்கள் அதனால் விளையும் ஆதம இன்பத்தை யாராலும் இவ்வண்ணம் என்று கூற இயலாது.

ராமன் காட்டுககு வர நேர்ந்த காரணத்தைக் கேட்டதும் சடாயு,

“ உநதை உணமையன ஆக்கி, உன சிற்றவை
தந்த சொல்லைத் தலைக்கொண்டு, தாரணி
வந்த தம்பிககு உதவிய வள்ளலே!
எநதை வல்லது யாவா வல்லரா?”

என்று கூறியதைப் படிக்கும்போது உள்ளம் உருகார் யாரும் இருக்கமுடியாது.

வள்ளுவரின் குறளையும் கம்பரின் ராமாயண ததையும் எண்ணுந்தோறும், ‘ ஆகா, நாம எத்தனை பாககிய சாலிகள் இருந்தமிழே உனனாலே வாழந்தேன’ என்று நம இருதயம் தானாகக் கூறி மகிழ்வதுபோல தமிழ் மக்கள அனைவரும் மகிழ்வார்கள என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஆதலால் நாம நமக்குக் கிடைத்ததுள்ள பழந தமிழ் இலக்கியங்களான இந்த இரண்டு அழியாத அமுத சுரபிகளையும் அமுத சுரபிகளாகவே உபயோகித்துப் பயன் அடைவோமாக

குறள் கற்கும் முறை

மனிதனுடைய மனோசக்திகள் மூன்று என்று கூறுவர் மேனாடு உள்ள புலவா அவையாவன: அறிவு, உணர்ச்சி, ஆன்மா அதனால உலகில மனிதன் ஆக்கும் நூல்கள் எல்லாம் இம்மூன்று சக்திகளில் ஏதேனும் ஒன்றைப்பற்றி நின்று அதை வளர்க்கும் தன்மையுடையனவாகும். ஆகவே நூல்களும், ஞானம் வளாகும் அறிவு நூல்கள், உணர்ச்சியைப் பெருக்கும் அனுபவ நூல்கள், ஆன்மலாப வழிகூறும் அறநூல்கள் என மூவகைப்படும கணிதம், சோதிடம், ரசாயனம் முதலியன கூறுபவை அறிவு நூல்கள் காவயங்கள், சிற்பம், ஓவியம், இசை முதலியன அனுபவ நூல்கள். தர்ம சாஸ்திரங்கள், சிவசேஷங்கள் இதோபதேசங்கள் முதலியன அற நூல்கள். இம்மூன்றுவித நூல்களில் இறுதியில் கூறப்பட அறநூல்கள் மறநூல்களைப்போலவே உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு தேசத்திலும் மலிந்து தோன்றும் ஆனால் அவைகள் எல்லாம் ஒரேவிதமான சிறப்பையுடையன என்று கூறுதல் முடியாது உலகில காணப்படும அறநூல்களில் வெகு முக்கியமானவை சிலவேயாகும் அச்சிலவற்றுள் நமது தாய்மொழியாகிய தமிழ்மொழியில் உள்ள திருக்குறளும் ஒன்றே எனபது யாவரும் அறியவேண்டியதாகும்.

முன்னோர் புகழ்மொழி

தமிழ்நாட்டில காணப்படும தாம நூல்களில் எல்லாம் திருக்குறளே தலைசிறந்தது எனபதற்கு யாதொரு சந்தேகமும் கிடையாது. ஆனால் தமிழ் மக்கள் அது அகில லோகத்திலுள்ள அறநூல்களில் எல்லாம் முதன்மையானது என்று கூறுவர். அமமட்டோ; திருவள்ளுவர் தேவா, திருக்குறள் தேவவாகு எனபதும் அவர்கள்

அபிபிராயம். திருவளஞவர் பெயா எங்கு வந்தாலும்
தெய்வப்புலமைத திருவளஞவா என்றே கூறப்படுவா.
கலைகளுக்குத தெய்வமாகிய வாணியே,

“வளஞவன வாயதென வாககு”

என்று உறுதி கூறியிருப்பதாகத் திருவளஞவமலை செப்பு
கின்றது அககாலத்திருநத பாண்டியன உக்கிரப்பெரு
வழுதி

“நானமறையின மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான
[முகத்தோன
தானமறைநது வளஞவனாய்த் தநதுரைத்த நூன்முறை”

என்று திருக்குறளைப் போற்றுகின்றான சங்கப் புலவர்
களில ஒருவராகிய காரிககண்ணனா திருக்குறளைத்,

“தநதா னுலகிறகுத தானவள ஞவனாகி
அநதா மரைமே லயன்”

என்று பாடியிருப்பதையும் கவனிக்க. இக்காலத்துத்
தமிழ்நபா திருக்குறள தரணியில உள்ள தாம சாஸ
திரங்களில தலைசிறந்தது என்று சாற்றுவதுபோலவே
சங்கப் புலவர்களும்,

“முப்பான மொழிநத முதறபா வலரொப்பரா
எப்பா வலரினு மில”

என்றும்,

“அப்பா லொருபாவை யாயப்போ வளஞவனா
முப்பான் மொழி சூழ்குவா”

என்றும்,

“எவலாப் பொருளு மிதனபா லுளவிதனபால்
இல்லாத எப்பொருளு மிலையால்”

என்றும் புகழூரைகள் புகன்றிருக்கின்றனா.

தற்காலத் தமிழர்

முற்காலத்துப் புலவர்கள் பலா முப்பாலைப் போற்றிப் புகழ்நது வந்ததோடு அமையாது தாங்கள் செய்யும் நூல்களிலும் குறள் வெண்பாக்களைக் கையாண்டு வந்திருக்கின்றனா வளளுவா காலத்திற்குச் சம்பந்தில எழுந்த மணிமேகலை எனனும் வண்டமிழக காவியத்தில அதன் ஆசிரியா கூலவாணிகன சாததனா

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநறறொழு தெழுவாள்
பெய்யென்ப பெய்யும் பெருமழை யெனறவப்
பொய்யில புலவன் பொருளுரை தேராய”

என்று பாடியுள்ள அடிகள் யாவரும் அறிந்ததே தமிழ்க் காவிய உலகில தலைசிறந்த காவயமாய் கவினபெற விளங்கும் கம்ப ராமாயணத்தின் பல பாக்களிலும் வளளுவா குறளின் சொற்களும் பொருளும் பொலிந்தது காணப்படுவதைக் கற்றோர் அனைவரும் அறிவா தமிழ் பாஷையில் உள்ள காவியங்களுள் சிறந்தது கம்பராமாயணம், அறநூல்களில் சிறந்தது திருக்குறள் அதனாலேயே தமிழ் மொழிக்குக் கதியாவா இருவா, கண்கான கம்பனையும், திண்கான திருவளளுவரையும் குறிக்கும் என்று தற்காலப்புலவர்களில் ஒருவா கூறியிருக்கிறார். இன்னும் இதுபோல வேறுவிதமான பல சிறப்புகளும் பண்டிதா பகாவா தமிழ் ஆங்கிலம் இரண்டிலும் சமமாகப் பாண்டித்தியம் படைத்திருந்த ஆசிரியா சுந்தரமபிள்ளை,

வளளுவாதம் திருக்குறளை மறுவற நன்குணர்ந் தோர்கள்
உளளுவரோ மனுவாதி யொருகுலத்துக் கொருநீதி

என்று தமது மனோமணியம் என்றும் நாடகத்தின் பாயிரத்தில பாடியுள்ளாரா இதர தமிழ்ப் புலவர்கள்,

“திருக்குறள சில சொல்லிற் பல பொருளும செறிந்து
நவை நனாநூதாகக, கழிபொருளுங் கருதணியும் நோக்கு
மிடந் தொறுங்கிடந்து களிப்புச் செய்கின்றது” என்றும்

திருக்குறள எனனும் செந்தமிழ் வேதம்
நறறமிழ்ச் செலவம்பெற்ற நனாநூட்டினமுன்
மறறைய பனமொழி யுற்ற புன்னாடெலா
மன பொருளுடையாமுன வறியவா போல
எனசெய்வா மென்றேககற்று நிற்ப

என்றும்

பன்னூ லுள்ளுயா நன்னூலாப
புரிவுற வருளிய விரிவுறு பொருளசோ
தெய்வத திருக்குறள மெய்மலிநூல
என்றும் போற்றிப் புகழ்க்கின்றனா.

மேனாட்டார் புகழரை

இங்ஙனம் தமிழ்ப் புலவர்கள் முனாளு முதல்
இனாளுவரைத திருக்குறளேச செனனிமேற்கொண்டு
வாழ்த்தி வந்திருப்பது அவர்களுக்கூத தங்கள் தாய்
பாஷையினிடமும அதில ஆகப்பட்டுள்ள அருங்குறளி
னிடமும அமைந்துள்ள அனபின மிகுதியால வினைந்
ததோ, அன்றி அவா கூறியுள்ள புகழரைகளுக்கூப்
புகலறகுரிய சான்றுகளும உளவோ என வினா எழக்கூடும.
அதற்கூத தற்காலத்தில தமிழனைகூப புத்தியிர்
அளிகக அவதரித்த செந்தமிழ்க் கவித திலகமாம்
ஸ்ரீ சுபர்மணிய பாரதியார

யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல
வள்ளுவா போ லிளங்கோவைப்போல்
பூமிதனில யாங்கணுமே பீறந்ததிலலை
உணமை வெறும் புகழ்ச்சியிலலை

என்று விடை பகாந்திருக்கிறார். ஆனால் நாமாக நாம்

புகழும் புகழரைகள் எல்லாம் பொய்யல்ல, உண்மையே என்று உரைத்துக்கொண்டால் போதுமா?

மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்

சொல்வதிலோ மகிமையிலலை

திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டார

அதைவணக்கம் செய்வவேண்டும

அன்றோ? ஆம், உண்மைதான் அங்ஙமை அயல் நாட்டாரும் திருக்குறளைப் புகழ்ந்திருக்கின்றனர். தமிழ் மொழியினபால் தங்குதடையிலலாத பேரன்புண்டு அனுதினமும் அதற்குழைத்துவந்த ஆங்கிலப் புலவா போய் எனபவா,

“ திருக்குறளுக்கு இணையான இலக்கியம் இவ்வுலகில் எங்கும் இல்லை, அதைச் சரிவர நன்குணர்நம் தமிழ் மக்கள் அயலாரிடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அடிப்படையான அறிவுடையவர்கள் யாதும் கிடையாது” என்று கூறியிருக்கின்றார். அவரைப் போலவே தமிழ் நாட்டில் இயேசு கிறிஸ்துவின் தாமோபதேசப் போதகராயிருந்த டாக்டர் கால்டுவல், பிரஞ்சு தேசத்துப் பிரபல ஆசிரியர்களில் ஒருவராகிய ஜூலியன் வினஸன், இததாலி நாட்டிலிருந்து இங்கே வந்து தமிழ் மொழி கற்றுப் பாண்டித்திய மடைந்து தேம்பாவணி எனலும் செந்தமிழ்க் காவியம்செய்து வீரமாமுனிவர் என்று தமிழர்களால் அழைக்கப்பட்டுவந்த பெகஷி யாதிரியார் முதலியவர்களும் அபிப்பிராயப்பட்டுக் கின்றனர். அது மட்டுமன்று, 'அவர்கள் திருக்குறளைக் கற்றலோடு நிலலாது தங்களைப்போலவே தங்கள் தங்கள் நாட்டாரும் அதைக் கற்றுப் பயன் அடையவேண்டுமென்று கருதி அவரவர்கள் தாய் பாலையில் அதை மொழி பெயர்த்துத் தங்கள் நாட்டாருக்கு உதவி யிருக்கின்றனர். ஆகையால் தற்சமயம் திருக்குறள் தரணியில்

நாகரிகமபெற்ற பல தேசங்களிலும் பயிலப்பட்டு வருகின்
றது அவ்வுணமையை நோக்கியே பாரதியாரா செந்
தமிழ் நாட்டின சிறப்பைப் பற்றிச் செய்யுள் செய்த
பொழுது

வளஞவன தனனை உலகினுகே—தந்து
வானபுகழ் படைத்த தமிழ்நாடு

என்று கூறி மகிழ்ந்திருக்கின்றாரா ஆகையால் உலகத்தி
லுள்ள அறிஞர் அனைவரும் போற்றும் ஒரு நூலாகிய
திருக்குறளைத் தமிழர்களாகிய நாமும் இடைவிடாது
போற்றுவதல கட்டுகும்.

போற்றும் முறை

ஆனால் அதைப்போற்றும் முறையாது? புகழரை
நிகழ்த்தலா? அன்று, அன்று அதற்கு இதுவரைக்
கிடைத்திருக்கும் கோததி மொழிகள் போதும். பழைய
மொழிகளை நாம பகரவும் வேண்டாம், புதுமொழிகள்
கூறத் தலைப்படவும் வேண்டாம் பின் செய்யவேண்டு
வது என்ன? போற்றுவதல என்பதற்கு உண்மையான
பொருள் அறிதல, அறிந்து அனுஷ்டித்தல என்பதுவே.
ஏதேனும் ஒரு பெரிய விஷயத்தைப்போற்றவேண்டுமா ;
அதன் உண்மையான சாராம்சத்தைச் சரிவர அறிந்து
கொள்ளவேண்டும், அறிந்துகொண்டு அதை அனுஷ்டிக்க
வேண்டும் ஏதேனும் ஒரு பெரியாரைப் போற்ற
வேண்டுமா, அவருடைய குணதிசயங்களையும் அவர்
கூறியுள்ள இதோபதேசங்களையும் கோதற்க கற்க
வேண்டும், கற்றபின் அவர் குணநலன்களைப் பெறவும்
அவர் உபதேசப்படி உயிர் வாழவும் முயலுவதல வேண்
டும் அதுபோல ஏதேனும் ஒரு பெருநூலைப் போற்ற
வேண்டுமா, அதைக் கற்கும் முறையறிந்து கசடறக்
கற்று அதன்பின் அதற்குத் தக நிற்க அனுதினமும்
ஆள்வினை யாற்றவேண்டும்.

திருக்குறள்

அதுபோலவே திருக்குறளைப்போற்ற வேண்டுமாயின் பல புலவர்கள் கூறியுள்ள புகழ்க்கதை திருமபத் திருமபக கூறிப் பிரசங்கங்கள் செய்வதும் வியாசங்கள் வரைவது மன்று திருக்குறளைக் கற்கவேண்டிய முறையாகக் கற்று அதில் கூறப்பட்டுள்ள அறவிஷயங்களை அறிதலும் அறிந்தபின் அவற்றை அனுஷ்டிக்க முயல்வதுமே திருக்குறளைப்போற்றும் வழியாகும் இவையே திருக்குறள் விஷயத்தில் நாம் செய்யவேண்டியவை என பதைச சங்கப்புலவர்களில் ஒருவரும்

“உள்ளுந் லுள்ளியுரைத்த லுரைத்ததனைத்
தெள்ளுந் லன்றே செயற பால்”

என்று தெளிவாய்க் கூறியிருக்கின்றார் அவர் கூறும் வண்ணம் செய்வோமானால் அப்போது நாம்

“அறன்றிவோ மானற பொருளறிவோ மினபின்
திறன்றிவோம வீடு தெளிவோம்”

அதனோடு பிணக்கிலா

“வாய்மொழி வளளுவா முப்பான மதிப்புலவோர்க்
காய்தொறு மூறு மறிவு.”

அறியும் வழி

அப்படியானால் திருக்குறள் நூலின் உள்ளுறை உபதேசங்களின் சாரத்தைக் கிரகிக்கும் வழியும் அனுஷ்டிக்கும் வழியும் என்ன? நூல்கள் அறிவுநூல்கள், அனுபவநூல்கள், அறநூல்கள் என மூவகைத்து என்று முன்னமே கூறினோம். அதனால் அந்நூல்களை அறிந்து அனுஷ்டிக்கும் முறைகளும் முன்று வகைப்படும். உதாரணமாகக் கணித நூலாகிய அறிவுநூலைப் போற்றுவதெங்ஙனம்?

எண்ணுட எழுததும் கண்ணெனததகும் என்று கருதுவது மட்டுமன்று. கணக்கு முறைகளை எல்லாம் கசடறக் கற்று அவற்றைத் தினசரி வாழ்க்கையில் உபயோகிப்பதாகும் உதாரணமாக.—நமது பள்ளிக்கூடங்களில் மாணவர்கள் “எல. வி. எம். ஜி. வி. எம்” எனனும் கணித முறைகளை, அறைகுறையாகக் கற்பதும், அவற்றைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வெளியே உபயோகியாது அகற்றி விடுவதும் உண்மையில் கணிதத்தைப் போற்றுவதாகாது.

காவயமாகிய அனுபவ நூலைப்போற்றும் முறை எனன்? ஏதேனும் ஒரு காவயத்தை எடுத்ததுகொண்டால் அது அப்படிச் சிறப்புடையது, இப்படிச்சிறப்புடையது என்று பலரறியப் பகாவதன்று. அதன்கவிகளில் ஏதேனும் ஒன்றிரண்டை எடுத்து அவற்றிற்கு விரிவுரை நிகழ்த்துவதும் அவற்றில் காணப்படும் சொற்பொருள் நயங்களை நவிலவதுமன்று உண்மையில் ஒருவன் ஒருகாவியத்தைப் போற்றவேண்டுமானால் அவசியமாய்ச் செயயவேண்டியது அதை முழுவதுமே அல்லது அதன் முக்கிய, தனித்து நிறக்ககூடிய பாகங்களில் ஏதேனும் ஒன்றையோ அடிமுதல்கடைசிவரை வாசிக்கும் வண்ணம் இடையில் வேறெதிலும் இதயத்தைப் புகவிடாது வாசித்து அதன் பயனாகக் கவிஞன் அதில் பொதிந்துள்ள உணர்ச்சியைத் தம்மனத்திலும் உண்டாகச் செய்து கொள்வதும் அவ்வுணர்ச்சி மூலமாகக் கண்டு கவிஞன் உணராததும் உண்மைகளைத் தானும் அவ்விதமாகவே உணர்ச்சி மூலம் உணரந்து கொள்வதுமே யாகும். இதுவே காவயம் கற்கும் முறை.

இனி அறநூல் கற்கும் முறை யாது? அறநூலில் கூறப்பட்டுள்ள நீதிகளில் தலைசிறந்தது எது? அதை அனுஷ்டிக்கும் வழி யாது? என்று அறிதலும் அறிந்து அதன்படி நிற்க முயலதலுமே யாகும். ஆனால் அறநூல்

குறள கற்கும முறை

கற்று அதன் சாராமசத்தை அறிய வேண்டுமானால், அம் முயற்சியில் இறங்குமுன மறவாது ஞாபகத்தில வைத்துக் கொள்ளவேண்டிய சிலவிஷயங்களை உள் அவைகளைப் புறக்கணித்துவிட்டால் உண்மை உபதேசத்தை உயத்துணர முடியாது. இவைகள் எல்லாம் அநேகமாக மூன்று விஷயங்களில் அடங்கும்

முதல் விஷயம்

எந்த நூலை எடுத்ததுகொண்டாலும் அதை இயற்றிய ஆசிரியர் மனிதரே, அதனால் அவர் நிறைகுணத்தரல்லா; குறைபாடுடையவரே, அவர் நூலில் தவறுகள் இருக்கலாம் என்ற விஷயத்தை மறக்கலாகாது

“நெல்லுக் குமியுண்டு நீருக்கு துரையுண்டு
புலிதழ் பூவிறகு முண்டு”

என்பது நாலடியார் கூற்று. தவிர நாம் கற்க விருமபும் திருக்குறளின் ஆசிரியராகிய திருவள்ளுவரே

“அரியகற் றுசற்றா கண்ணுந் தெரியும்கால
இன்மை யரிதே வெளிற்”

என்று எச்சரிக்கை செய்திருக்கின்றார் ஆகையால் சங்கப் புலவர்கள் வள்ளுவரை அயனென்றும் அவனிப்புலவர்களில் எல்லாம் தலைசிறந்தவா என்றும் கூறியிருப்பதால் அவர் நூலில் குற்றம் காணக்கூடாதுமோ, வள்ளுவரும் தவறு செய்யக்கூடியவா என்று செப்ப முடியுமோ என்று நினைத்தல் கூடாது. தேவரும் மனிதரும் குற்றம் செய்தால் அது குற்றமேயன்றிக் குணமாய்விடாது அதனாலேயே வள்ளுவர்

“எப்பொருள் யாராயாவாய்க் கேட்பினு ம்ப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

என்று கூறியுள்ளார். அவர் வாகைகப் பின்பற்றியே அவர் நூலை ஆராய்தல் அறிவுடையார் கடன. அவ்வாறு

ஆராயவதற்காக நாம அடிககடி ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய விஷயத்தைக் கீழ்க்கண்ட அறநெறிச் சாரச செய்யுள் தெளிவாய விளக்குகின்றது —

காயத லுவதத லகற்றி யொருபொருட்கண்
ஆயத லறிவுடையா கண்ணதே—காயவதனகண்
உறற குணநதோனரு தாகும உவப்பதனகண்
குறறமும தோனருக கெடும

இரண்டாவது விஷயம்

உணமைகள் சாஸவதமானவை, தற்காலத்தவை என இருவகைப்படும். சாஸவதமான உணமைகளைத் தான எல்லா தேரத்து அறிஞர்களும் எககாலத்தும ஒப்புக்கொள்வா அநதநதக காலத்திறகும அநதநத தேசத்திறகும மட்டும உணமையாய உள்ளவைகளை யாரும் மறுக்காது ஒப்புக்கொள்ள முடியாது காலமும தேசமும மாறுமபொழுது முதலில உணமையாயத் தோன்றியவை பின் பொய்யாயவிடும் ஆகையால் ஏதே னும் ஓர் அறநூலை, உதாரணமாகத் திருக்குறளை ஆராயப் புகுந்தால் அதில மேற்கூறிய இரண்டுவிதமான உணமை களும் காணப்படலாம். அப்பொழுது நாம செய்ய வேண்டியது யாதெனில் சாஸவதமான உணமைகளை மட்டும எடுத்துக்கொண்டு மற்றவைகளைத் தள்ளிவிட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் குறள கற்பதின் உணமைப் பயனை அடைவோம்

முன்றாவது விஷயம்

மேற்கூறிய இரண்டுவிதமான உணமைகளும் ஒன்றுக்கொன்று முரணாகத் தோன்று மென்பதில் சந்தேக மில்லை. அநத முரண்பாடு மட்டுமே அறநூல்களில் காணப்படும் என்று நினைக்கவேண்டாம். சாஸவதமான

உணமைகள் எனறோமே அவற்றிலும் கூட முரண்பாடு
தோன்றக்கூடும். உணமை உரைத்தல் என்பது என்றும்
எத்தேசத்தும் எள்ளளவும் மாறாத சாஸவத உணமை
யாகும் ஆனால் வளஞ்சுவா வாயமை எனனும் அதிகா
ரத்தில் வாயமையின இலக்கணத்தை இரண்டுவிதமாக
வகுத்துக் கூறுகின்றா இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று
முரண்பாடு உடையனவாகத் தோற்றுகின்றன.

தன்னெஞ்சறிவது பொய்யறக பொய்ததபின
தன்னெஞ்சே தன்னேச கூடும்.
மனத்தொடு வாயமை மொழியில தவத்தொடு
தானஞ் செய்வாரிற் றலை

என்னுங் குறள்களில் அறிந்ததைச் சொல்வதே வாயமை
என்று கூறுபவா

வாயமை யென்பபடுவ தியாதெனின யாதொன்றுந்
தீமை யிலாத சொல்ல
பொய்மையும் வாயமை யிடத்த புரைதீராத
நன்மை பயக்கு மெனின

என்னுங் குறள்களில் நிகழாததோ நிகழாததோ, அறிந்
ததோ அறியாததோ பிறாக்குத தீமை விளையாத்து
நன்மை தருவது பேசுவதே வாயமை என்று கூறுவதாகக்
காணப்படுகின்றது இதற்கைய முரண்பாடுடைய
குறள்கள் விஷயத்தில் நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டிய
முறை என்ன? முதலில் முரண்பாடு இல்லாத விதமாக
அவைகளுக்கெல்லாம் பொருள்கூற முடியுமா என்று பார்க்க
வேண்டும். ஆனால் முரண்பாடு இல்லாமல் பொருள்கூற
முயலும் பொழுது அம்முரண்பட்ட குறள்களில் உயரந்த
தர்மத்தைக் கூறும் குறள்களைப் பொருளற்றவையாய்ச்
செய்துவிடலாகாது. வேறு பொருள்கூறவேண்டுமானால்
தாழ்ந்த தாமம் சாற்றும் பாசுரங்கட்கே பகர்தல்

பாஞ்சாலி சபதம்

வேணடும். இரண்டாவதாக முரண்பாடில்லாமல் பொருள செய்ய முடியாவிட்டால் உயர்ந்த நீதி உரைப்பவைகளைக் கொள்ளவும் தாழ்ந்த தாமத உரைப்பவைகளைத் தள்ளிவிடவும் தயங்கக்கூடாது அப்படிச் செய்வதால் நாம தவறு செய்தவர்களாகவும் மாட்டோம் ; குறளாசிரியாககு இழிவு தேடியவர்களாகவும் மாட்டோம்

இன்னொரு விஷயம். சாஸுவதமான உண்மைகளை உரைக்கும்பொழுது சில சமயங்களில் மேற்கூறியது போன்ற முரண்பாடு காணப்படாமல் வேறோர் விததியாசம காணப்படக்கூடும் அப்பொழுதும் நாம அக் குறள்களின் பொருளை யுணர்வதில் எச்சரிகையாயிருக்க வேணடும் ஏதேனும் ஒரு நல்ல விஷயத்தை, ஒரு சாஸ்வதமான உண்மையை உரைக்கும்பொழுது அதற்கு வளருவா பல படிக்கள் வகுத்திருக்கக்கூடும் எல்லோரும் திடீரென்று மேலபடியில் கால வைத்துவிட முடியாதென்று கொண்டு நீதி வழிகளைப் படிப்படியாய் மேலேறும் வண்ணம் வகுத்திருக்கக்கூடும் அப்பொழுது நாம அங்ஙனம் வகுத்துள்ள பல படிக்களையும் நன்கு பகுத்து அறிவதோடு அவற்றின் கடைசியான மேலபடி யாது எனபதையும் அறிந்து அதுவே வளருவருடைய உத்தமக கொள்கை, அதையே நாமும் நமது லட்சியமாகக் கொள்ளவேணடும் என்றும் உணர்தல வேணடும்.

உதாரணமாக :— வளருவா அறன் வலியுறுத்தல எனனும் அததியாயத்தில் அறம் செய்யவேண்டிய அவசியத்தை வற்புறுத்திக் கூறுகின்றார். அறம் ஏன் செய்ய வேணடும் எனபதற்குப் பல காரணங்கள் கூறுகின்றார். ஆனால் உண்மையில் விஷயத்தை நன்கு ஆராய்ந்த பெரியோர்களால் அறம் செய்யவேண்டியதற்குக் கூறப்படும் காரணம் ஒன்றேயாகும். அது, மனிதனுடைய இயற்கை

யான செயல அறம செயதல எனபது. மறம்தான மனித இயற்கைகளுக்கு விரோதமான செயல. ஆகையால ஒருவன் அறம செயதால, பயன கருதிச செயதலாகாது , அறம் செயதலே மனித குணம என்று நினைததல வேண்டும் எனபது பெறப்படும

வளளுவா அறன வலியுறுததல எனனும அதிகாரத தில அறம செய்ய வேண்டியதற்குப் பல காரணங்கள் கூறுகின்றாரா அறம செய்தால சிறப்பும் செலவழும் கிடைக்கும், அறத்தினூடங் காககமில்லை, அது பொன்றுங் காற பொன்றுத துணை , அதுவே சிவிகை ஊபவனாகச செயவது , அதனாலேயே இன்பம வரும எனபன அவர் கூறும் குறள்களில் காணப்படும காரணங்கள். இவைகள் எல்லாம அறம செயவதால ஏறப்படும நனமைகளை நவில கின்றன அதுபோல அறம செய்யாததால ஏற்படும தீமைகளைக்கூறும் குறள்களும் உள. ஆனால் முன் கூறியபடி நனமை தீமைகளை மனத்திற்கொண்டு செய்வது உண்மையில் அறமாக மாட்டாது. அறமானும் அது தாழ்நதபடியிலுள்ள அறமே யாகும். இவ்வுண்மை வளளுவருக்குத் தெரியாததொன்று அன்று.

அச்சமே சீழ்கள தாசார மெச்சம

அவாவுண்டே லுண்டாளு சிறிது

அப்படியானால் வளளுவருக்கு உயாநதபடியில் உள்ள அறம தெரியுமோ? தெரியும் அறன வலியுறுததல எனனும அதிகாரத்திலேயே அதைக் கூறியிருக்கின்றாரா.

செயறபால தோரு மறனே யொருவற்

சூயறபால தோரும் பழி.

மனிதன் செய்யவேண்டியது யாது? அறமே. செய்யாது விலககறபாலது யாது? பழியே என்று கூறியிருப்பதைக் கவனிக்க. இங்ஙனம் பல படிகள் கூறியிருப்பதையும் கவனித்து இவைகளில் உயாந்தது எது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டியது குறள் கற்கப் புகுவாரா கடன்.

கற்கும் முறை

மேற்கூறிய மூன்று விஷயங்களை மறவாதவர்களே ஆசிரியரின உணமையான உயாநத உபதேசங்களை உயத துணாநது கொள்ள முடியும். இனி நூலை எடுத்து உபயோகித்ததுக கொள்ளவேண்டிய விதம் என்ன? முன்னாலேயே திருக்குறள் அறநூல் என்றும், அதனால் அதை அறநூல்' கற்கும் முறையில் கற்கவேண்டும் என்றும் கூறினேன் திருக்குறள் போன்ற அறநூல்களைக் கற்கும்முறை யாது?

நுஷயா தேசத்தில சில வருஷங்களுக்கு முன்னா வாழ்நது உலகம் போற்றும் உததம் ஞானியாயும் உயாநத 'ஆசிரியராயும் இருநத டாலஸடாய எனபவா தமது சமய நூலாகிய கிறிஸ்துவ சுவிசேஷங்களைக் கற்கும் முறை இதுவென்று விளக்கி யிருக்கின்றா கிறிஸ்துவின சுவிசேஷங்கள் கிறிஸ்தவ வேதமாயிருப்பது போல திருக்குறள் தமிழ்நாட்டினரின் வேதமாயிருப்ப தால் டாலஸடாய சுவிசேஷத்திற்கு வகுத்த முறை திருக்குறளுக்கும் பொருந்தும் எனபதில் சந்தேகமில்லை.

அவா கூறும் முறைப்படி முதலில் நூலை எடுத்து ஒதப் புகுபவா உரைகள், விரிவுரைகள், வியாக்கியானங் கள் எதையும் கையில் எடுத்தலாகாது தம் சொந்த அறிவின துணையைமட்டுமே கொண்டு கற்க ஆரம்பிக்க வேண்டும். அாததமாகாத பதங்களுக்கு அகராதியைப் பார்த்து அாததம் அறிநது கொள்ளவேண்டும் அவ வளவே அதன்பின் கையில் ஒரு பச்சைப் பென்சிலை எடுத்துக்கொண்டு நூலை ஆரம்ப முதல ஒழுங்காகக் கற்று வரவேண்டும். படித்து வருமபொழுது எந்தப் பாகங்கள் பொருள் விளங்குகின்றனவோ அந்தப் பாகங்களை மட்டும பச்சைக் குறியிடிக் கொண்டே செல்லுதலவேண்டும். நூல் முழுவதையும் அவ்விதம் ஒதியபின், மறு முறையும்

ஆரம்பத்திலிருந்து படிக்க வேண்டும். அப்படி மறுபடியும் படிக்க ஆரம்பிக்கும் பொழுது சிவப்புப் பென்வில் ஒன்று கையில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும், முன்னால் பச்சைக் குறியிட்டவைகளை மட்டுமே படித்து அவைகளில் எவை பொருள் நனி விளங்குகின்றனவோ அவைகளுக்குச் சிவப்புக் குறியிடக்கொண்டே படித்து முடிக்க வேண்டும் பச்சைக் குறியிடப்படிக்கும்பொழுது பொருள் விளங்கியதாகக் காணப்பட்ட சில பாகங்கள் இப்பொழுது மறுபடியும் ஊன்றி உயத்துப் படிக்கும் பொழுது பொருள் விளங்காது போவது உண்டு இனி சிவப்புக் குறியிட்டவைகளை மட்டுமே மறறுமோமுறை கறகத் தொடங்கி இன்னும் நன்றாய் அாததம் புரியும் பாகங்களுக்கு நீலக்குறி இட்டுச்செல்ல வேண்டும்

இவ்வாறு பனமுறை படித்துவந்தால் இறுதியில் நன்றாய் ஐயம் திரிபறப் பொருள் விளங்கியபாகங்கள் வெகு சிலவாகவே தோன்றும் ஆனால் இந்தச் சில பாகங்களை ஆசிரியரின் கருத்து முதிர்ந்து காணும் விஷயங்கள் என்று கொள்ளலாகும் இம்முறையைத் தழுவி எத்தனைபோ அவ்வளவு அறிவிற குறைந்தவர்கள் கற்றாலும் அவர்கள் எல்லோருக்கும் அணுவளவும் சந்தேகமின்றி அாததம் தெரிந்த பாகங்கள் எல்லாம் ஒன்றுபோலவே காணப்படும் ஆகையால் அவற்றையே ஆசிரியரின் உண்மையான உயாந்த உபதேசங்கள் என்று கொள்வதற்குத் தடையென்ன என்று டாலஸ்டாய கேட்கின்றார்

ஒரு சந்தேகம்

அறிவு குறைந்தவர்களுக்கு அாததமாகும் பாகங்களே ஆசிரியரின் உயாந்த உபதேசங்கள், அவைகளே ஆசிரியர் கருத்தின் சாரம் என்று எங்ஙனம் இயம்ப இயலும் என்று சிலா கேள்வி எழுப்பக்கூடும். இவ்விதமான சந்தேகம் “அறிவு நூல்”களுக்குப் பொருந்தும்

யனறி அவையொழிந்த இதர நூலகளுக்கெப்ப பொருந்
தாது. காவயங்களைக் கற்று அவைகளின் உண்மைக்
கவிச சுவையை அறிவதற்குப் பேரறிவு வேண்டியதில்லை.
இப்படிச் சொல்வதை வைத்துக் காவயம் கற்க அறிவே
வேண்டியதில்லை என்று கூறுவதாகக் கருதற்க. அறிவு
வேண்டியதுதான்; ஆனால் அவ்வறிவு காவயத்தின் கவிச்
சுவையின் இலக்கணத்தை அறிவதற்காக வேண்டுமே
தவிர, காவயத்தின் கவிச்சுவையைப் பருகுவதற்கு அவ
வளவாக வேண்டியதில்லை எவ்வளவு அறிவு குறைந்தவ
னாயினும் கவியினப் அனுபவம் இல்லாதவன் என்று
கூறமுடியாது அறிவு நிறைந்தவன் கவியினத்தை
அதிகமாக அனுபவிக்கக்கூடும்; அதுவும்கூட முற்றிலும்
உண்மையென்று கூறிவிட முடியாது சில வேளைகளில்
அறிவு குறைந்தவனே அதிகமாகக் கவியினபம் துயக்கக்
காண்கின்றோம்

பெரியோர் நூல்கள்

அதுபோல அறநூல் கற்று அதன் சாரத்தை அறி
வதற்குப் பேரறிவு தேவையில்லை, உண்மையில் ஒழுக்
கத்தின் பல அம்சங்களையும் அனுபவத்தில் ஆராய்ந்து
அறிந்து அவற்றை உலக சேஷமாரத்தத்தின் பொருட்டு
உரைக்க விருமபி நூல்செய்யும் உயாந்த உத்தம ஆசிரியா
கள் எழுதும் அறநூல்கள் எல்லோரும் கற்றுப் பயன்
படுத்திக் கொள்ளக்கூடியவைகளாகவே யிருக்கும்.
அவர்கள் எழுதுவது கற்றோர்க்காகமட்டுமன்று; தங்கள்
கலவித்திறனைக் காட்டுவதற்காகவுமன்று. அவர்கள் நூல்
வகுப்பதற்குரிய காரணம், செகத்தோர் எல்லோரும்
ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விதமாய் சித்தாந்த உண்மை
களைத் தெரிவுறுதலும் திருமுலா கூறுவதுபோல்

“நானபெற்ற வின்பம் பெறுக விவ்வையகம்
வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்லுவன்”

எனற கருத்தேயாகும் ஆகையால அவர்கள் தாங்கள்
கண்ட உயாநத உண்மைகளைத் தாழ்நத அறிவுடை
யோரும் அறிநது பயன அடையுமாறே நூல செய்வா
என்பது நிச்சயம் அவவிதமாகவே திருவள்ளுவரும்
தம திருக்குறளைச் செய்திருக்கின்றனா என்பது என
அபிப்பிராயமட்டு மன்று, ஆதிகாலத்திருநத அருந
தமிழ்ச சங்கப் புலவர்கள் கருத்துமாகும். வேதம்
முதலிய இதர தாம் சாஸ்திரங்கள் கற்றுப் பொருள
தெரிநது கொள்ளுதல எல்லோருக்கும் எளிதன்று ;
எல்லோருக்கும் எளிதில் பொருள விளங்கும் வண்ணம்
செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடனேயே வள்ளுவர்
குறளை வகுத்தாரா என்பது அவர்கள் அபிப்பிராயம்

இன்பம் பொருளறம் வீடென்னு மிநநான்கும்
முன்பறியச் சொன்னமுது மொழி நூல—மன்பதைகட்
குள்ள வரிதென்று அவைவள ளுவருலகங்
கொள்ள மொழிநதார குறள்.

அதனாலேயே கோதமனா எனனும் புலவா

வல்லுநரும் வல்லாரும் வள்ளுவனா முப்பாலைச்
சொல்லிடினு மாறறலசோர வின்று

என்று பாடியிருக்கின்றனா அங்ஙனம் எல்லோராகும்
பயன தரும்படி நூல யாததல அரியதோர காரியம் என
பதை அரிசிலகிழார எடுத்தக கூறுகின்றாரா.

பாநத பொருளெல்லாம் பாரறிய வேறு
தெரிநது திறநதொறுஞ் சேரச—சுருங்கிய
சொல்லால விரித்துப் பொருளவிளங்கச் சொல்லுதல
வல்லாரா வள்ளுவரல் லால

தேவை எது ?

இவர்கள் கூற்றும் என அபிப்பிராயமும் உண்மை என்
பதை நான் கூறும் வண்ணம் அகராதி மட்டும் துணையாகக்
கொண்டு ஆராயப் புகுவார் யாவரும் அறிந்து கொள்வர்.

தேவா செபபும் “செமமை நெறியிற் றெளிவு பெற”
வேணடியதெல்லாம பகதி சிரததையே யாகும் ஆசிரியர்
கூறும் உணமைகளை அறிய வேண்டுமெனநும் ஆசை
யிருந்தால நிச்சயமாய உண்மைகளை அறிந்துகொள்ள
முடியும் உணமையில் ஆசையுள்ளவன உணமையைக்
காணாது போகான அன்பிலலாதவனே அணுவளவும்
அறியான.

“அருட் கண்ணிலா தாக்கு அருமபொருள தோன்ற
அருட கண்ணுளோககு எதிர தோன்றம்”

என்பது திருமுலா உறுதிமொழி.

ஆகையால் யாரும் குறள கறகப பேரறிவும பிறர்
துணையும் தேவை என்று கருதவேண்டாம சில சமயங்
களில் பொருள காண்பது அரிதாகத் தோன்றினாலும்
சிறிது முயற்சி செய்தால் போதும், பொருள விளங்கி
விடும் வளஞவா கஷ்டப்படடுப பொருள தெரிந்து
கொள்ளும்படி எந்தக் குறளையும் இயற்றியிருக்கமாட்
டா, ஏனெனில் அவரே

“எண்பொருள வாகச செலசசொலித தானபிறாவாய
துண்பொருள காண்ப தறிவு”

என்று வற்புறுத்தியிருக்கின்றார். தவிர, கஷ்டம் ஏற்பட்
டாலும் அதற்காகக் காரியத்தைக் கைநழுவ விடலாகாது

“அருமை யுடைத்தென்று அசாவாமை வேண்டும்
பெருமை முயற்சி தரும்”

என்றும் வாக்களிக்கின்றார். மேலும்,

“செயற்கரிய செய்வா பெரியா சிறியா
செயற்கரிய செய்கலா தார”

ஆகையால் டாலஸ்டாய கூறும் வணமை குறள்க்
கறபா குறளாசிரியரின தோந்த கருத்து இதுவென்று
கண்டு கொள்ளுதல முடியாத காரியமன்று. அவ்விதம்
கற்று அறிவதே பயன அடையும் பாதையுமாகும்.

கற்பது எதற்கு ?

அறநூல் கற்பது எதற்காக? வாழ்க்கை எனனும் கடலில் உள்ள கற்பாறைகள் நீர்ச்சூழிகள் முதலிய அபாயங்களை முன்கூட்டி அறிந்து அவைகளினின்றும் விலகி நன்னெறியில் நின்று வாழ்க்கையின் லட்சியத் தையும் அதன் பயனாக நித்திய இன்பத்தையும் அடைவதற்காகவே கப்பலோடும் மீகாமன் உபயோகிகளும் கடலமாகப்படம் போலவே வாழ்க்கை லட்சியம் விருமபும மனிதர்களும் வளளுவா குறளை உபயோகிக்க வேண்டும் வளளுவரே

இழக்க லுடையுழி யூற்றுக்கோ லறறே
ஒழக்க முடையாராவரசு சொல

என்றும் கூறியிருக்கின்றா அங்ஙனம் வளளுவா குறளைத் தமவாழ்க்கைத் துணையாகக் கொள்ள விருமபுபவா அதைத் தாங்களாகவே கற்றுப் பொருள்தெரிந்து அனுஷ்டிக்க முயலுதல் வேண்டும் அப்பொழுதுதான் அது பயன் அளிக்கும். குழந்தையைப் போஷிப்பது குழந்தை தானாகவே எடுத்ததுணைம ஆகாரமேயன்றி குழந்தையின் தாயார் குருவியைப்பாரா, காக்கையைப்பாரா என்று விளையாட்டுகாட்டி வேண்டாம் என்று மறுக்கும் குழந்தைக்குத் திணிக்கும் சோறு பலகாரம் முதலியனவல்ல. இவைகள் போஷிப்பதற்குப் பதிலாக நோய்களையே வருவிக்கும் அதுபோலதான் நாமாகக் கற்று அறியும் குறள்களும் பிறா உரைகொண்டு கற்கும் குறள்களும்

உரைகளின் உபயோகம்

இங்ஙனம் கூறுவதால் உரைகளே அனுவசியம் என்று உரைப்பதாக நினைக்கவேண்டாம். நான் உரைப்பதெல்லாம் முதலில் நாமாகவே குறளைக் கற்றுணர் முயலுதல் வேண்டும்; அப்பொழுது சில குறள்களை நன்றாய் அறிந்து கொள்வோம், அவை நமது அனுபவத்திற்கும் சரியா

யிருக்கும், அதன பின்னா நமக்குப் பொருள் நன்றாய் விளங்காத ஏனைய குறள்களைக் கற்பதற்காக உரையாசிரியர்கள் துணையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே யாகும் அங்ஙனம் கடைசியாக உரைகளைக் கையாளப் போகும்பொழுதும் நான் மேலே ஆசிரியர் விஷயத்தில் மறவாதிருக்க வேண்டும் என்று கூறிய மூன்று விஷயங்களையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுதல் அவசியம் தவிர உரையாசிரியர்களின் துணையை உபயோகிப்பதில் மறறுமோர் கஷ்டமுண்டு. அவர்கள் ஆசிரியர்களுத்திறகிணங்கவே உரை கூறுவதாக எவ்வளவுதான் உறுதி கூறினாலும் அவ்வுறுதி மொழியை நம்பிவிடலாகாது நம்பிவிடவும் முடியாது யார் நூலைப் படித்தாலும் தம் மனோபாவத்திற கிணங்கவும் தம் உபயோகத்திற்கு வேண்டிய முறையிலுமே கற்பார்கள். ஆகையால் உரையாசிரியர் கூறும் உரை ஒரு விதமாக இருக்கும். நாம் கற்கப்புகும் முறை வேறுவிதமாக இருக்கும். நம்முடைய உபயோகத்தைக் குறித்தே நாம் கற்கப் புகுகின்றோம் ஆகையால் அதற்கிணங்கவே நாம் அவ்வுரைகளை உபயோகித்துக்கொள்ளல வேண்டும். ஆனாலும் எல்லா அந்நூல்கள் விஷயத்திலும் “யானும் மறவாமே நோற்பது ஒன்றுண்டு”. அது எந்தப்பாகத்தை எடுத்ததுகொண்டாலும் அதற்கு உயாந்த, விரிவான, யாருமொப்புக்கொள்ளக்கூடிய விதமாகப் பொருள்காண முயல்ல வேண்டும் என்பதாகும். உரையாசிரியர் எவ்வளவு பெரியவராக மதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவரைவிட நாம் எவ்வளவு அறிவில் குறைந்தவர்களாக இருந்தாலும், விரிவான உரையல்லாதவைகளை அறவே அகற்றிவிடத் தயாராயிருக்கவேண்டும் உதாரணமாக. எல்லோரும் பொதுமறை என்று போற்றும் திருக்குறளின் முதல் அதிகாரமாகிய கடவுள் வாழ்த்தில் கூறப்பட்டுள்ள முதற்குறளில் காணப்படும் ஆதிபகவன் என்பதற்குப் பொது

வான பதமாகிய கடவுள் எனபதைப் பொருளாகக் கூறாமல் உமையொருபாகன என்று பொருள் கூறுவது பிழையாகுமல்லவா ?

“அறத்தான வருவதே யினபம் மறறெல்லாம்
புறத்த புசமு மில்”

என்னும் குறள் பொதுவாக அறத்தின் லட்சணத்தைக் கூறும் அறன் வலியுறுத்தல் என்னும் அதிகாரத்தில் காணும்பொழுது, குறளில் காணும் அறம் எனபதற்கு இல்லறம் என்று பொருள் இயம்புதல் எவ்விதத்திலும் ஏறகாது அன்றோ?

“உண்ணாமை யுள்ள துயிரினை யூனுண்ண
அண்ணாததல் செயயா தளறு”

என்னும் குறளில் காணப்படும் அன்று என்னும் மொழிகளுக்கு நரகம் என்று பொருள் கூறுவதை நம்பிக்கை மாத்திரமே ஆதாரமாகவுள்ள நரகக்கொள்கை என்று கூறுபவர் ஏற்றுக்கொள்ளா ரன்றோ? துன்பம் என்று பொருள் கூறினால் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வா, அதனால் அப் பொருள் கொள்வதே சிறப்புடைத்தாகும்.

முடிவுரை

மேற்கூறிப் போந்தவண்ணம் குறளைக் கற்பதே பயனளிக்கும் பாதை எனபது என அபிப்பிராயம். என அனுபவமுட அதுவே. எல்லாக குறள்களையும் கற்றுக் கொள்வதைவிட சில குறள்களையேனும் கற்று அதன்படி நடந்து அதன் உண்மை உபயோகத்தை உணர்ந்து கொள்வதே மேன்மை தருவதாகும் அப்படி ஒன்றிரண்டு குறள்களையாவது அனுபவ உரைகலலில் தீட்டிப் பொருள் கண்டு பயன் பெறுபவனே உண்மையில் திருக்குறளைப் போற்றுபவனாவான் அப்படிப்பட்டவனுக்கே அநநூல

என்றும் புலரா தியாணாநாட் செல்லுகினும்
நின்றலாந்து கேனபிலிறறு நீர்மையதாயக—குன்றாத
செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் தெய்வத்திருமலரபோனம்.

கம்பனைத் துய்க்கும் முறை

நூல்கள் வகை

'குறள கற்கும முறை' என்று ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளேன அது போல கம்பனைக் கற்கும் முறை எழுத முடியுமோ? வளஞுவரைக் கற்கலாம், ஆனால் கம்பனைக் கற்பது எப்படி? மனிதனிடம் அறிவு, உணர்ச்சி, செயல என்று மூன்று அம்சங்கள் உள்ள அந்த மூன்று அம்சங்களைக் கொண்டு அறிஞர்கள் இலக்கியத்தை அறிவு நூல்கள், உணர்ச்சி நூல்கள், அற நூல்கள் என்று மூன்று வகையாய்ப் பிரிப்பா அறநூல்களும் அறிவுநூல்களும் அடங்கும், உணர்ச்சி நூல்கள் தனியாக நிற்கும் அவையே ஆற்றல உடையன, ஆதலால் இலக்கிய நூல்களை அறிவு நூல்கள், ஆற்றல நூல்கள் என்று பிரிக்கலாம் என்று ஆங்கில அறிஞர் டிகவின்ஸி கூறுகிறார் இந்த உணர்ச்சி நூல்களை உண்மையில் இலக்கியமாகும் எனப்பது பெரியோர்களுடைய துணிவு. உணர்ச்சி நூல்கள்தான் காவியங்கள் உணர்ச்சி எழாதவரை இலக்கியம் எழுவதில்லை. கவிதை உணர்ச்சியில் உறபவிதது உணர்ச்சியை உண்டாக்கும் கவிஞன் உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து தன்னை மறந்த லயந்தனனில் இருக்கும் பொழுது அவனிடம் கவிதை பிறக்கும். அவன் உணர்ச்சியோடு அனுபவித்ததைத் தன்னுள் அடக்கமுடியாது வெளியிட்டு அதைப் பிறர்க்கும் ஊட்டுகிறான் கவிஞனின் அனுபவம் அவனுடைய உணர்ச்சியுடனேயே வெளியிடப்படும் பொழுது அதற்கு ஒரு உருவம் கொடுக்கப்படுகிறது. அழகிய கருத்தைப் பொதிந்து வைத்துக் கொண்ட ஒரு உருவம் மட்டும் கவியாகி விடாது. கவி பெற்ற அந்த அனுபவம் அவன் கவிதையின் மூலம் படிப்போராகிய நம் மனத்தில்

பதிநது கொள்ள வேண்டும் அநத அனுபவமும், கவி
எநத உணாசசியோடு அனுபவித்தானே அதே உணர்ச்சி
யோடு நமககும் ஏறபட வேண்டும். ஆகவே உணாசசியின
வேகம எவவளவு முக்கியமானது எனபது புலனாகும்

அறிவு நூல்கள்

அறிவு நூல்கள், அறநூல்களோ, உணாசசி துளி
யேனும தலைகாட்டினால் அவை உண்டாகமாட்டா, உருக
குலைந்து போகும், உண்மை ஒளிந்து கொள்ளும். காய
தல உவததலினறி ஒருபொருட்கண ஆயும பொழுதே
இநத நூல்கள் பிறககும் கணிதம, ரசாயனம, சரித்திரம,
தத்துவ சாஸ்திரம, முதலியவற்றில் உணாசசிககு இட
மேது? ஸயனஸோ, சரித்திரமோ, தத்துவமோ, இவற்
றில் உணாசசி புகுந்து விடுமானால் அவை உடனே
உணாசசி நூல்களாக மாறிவிடும் இருபது வருஷங்
களுககு முன் நடநத உலக யுத்தததில் நிகழநத சமபவம
ஒன்று அப்பொழுது பத்திரிகைகளில் வெளிவந
திருநதது. அதை ஆதாரமாக வைத்து ஸ்ரீ. வ வெ ஸு
அயயா 'அழேன முககே' என்று ஒரு சிறு கதை எழுதி
யிருக்கிறார். அநதச சமபவத்தைச சரித்திர நூலில்
படிக்கலாம அதையே அயயரின கதையிலும் காணலாம
ஆனால் சரித்திரத்தில் விஷயத்தை அறிவோம், கதையிலே
அதை உணாவோம். சரித்திரத்தில் அதைக் கறகலாம,
ஆனால் கதையில் அதைக் கறகிறோமா அனுபவிக்
கிறோமா? அயயா கதையை வாசிககும் பொழுது
அழேன முககேயின வீரத்தில், அன்பில், தேசபகதி
யில் ஈடுபட்டு நமமையே மறந்து விடுகிறோம். அதுபோல
சரித்திராசிரியன நமமை மறக்கச செய்யமுடியுமா?

சந்திர மண்டலத்தை வான சாஸ்திரிகள் ஆராய்ந்து
பல உண்மைகளைக் கண்டறிக்கின்றனர் ஆனால் நம சிறு

குழந்தை அம்புலியைக் கண்டு ஆனந்திக்கின்றதா, ஆராய்கின்றதா? தாவர சாஸ்திரிகள் செடி கொடிகளைத் தம் ஆராய்ச்சி சாலையில் அறுத்துப் பிரித்து அதனுள் மறைந்து கிடக்கும் உணமைகளைத் தேடுகின்றனா 'ஆனால் யாரேனும் தம் தாயின் கல்லறையில் படாந்துள்ள கொடிகளைப் பார்த்தும் தாவர ஆராய்ச்சியில் இறங்குவதுண்டோ?' என்று ஆங்கில மகா கவி ஓர்ட்ஸ்வொர்த் கேட்கிறார். சைக்கிள் வண்டியை ஒரு எஞ்சினியர் பார்த்தால் ஒரு சககரத்துக்குப் பின் மறறொரு சககரம் ஒழுங்காய்ப் போகின்றதே, அதன் அமைப்பு என்ன என்று யோசித்து ஆராய ஆரம்பிப்பார். ஆனால் கவிஞனுக்கு அந்த விஷயம் மூளையில் படுவதேயில்லை. கவிஞன்,

அககாரும் தங்கையும் போல்

அவை போகும் அழகைப் பாரா.

என்று அதைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்ற விடுகிறான்.

உணர்ச்சி நூல்கள்

ஆகவே அறிவு நூல்களைக் கற்கலாம், அறநூல்களைக் கற்கலாம், ஆனால் உணர்ச்சி நூல்களைக் கற்கமுடியாது. உணர்ச்சி நூல்களை அனுபவிககலாம், அந்த அனுபவத்தில் அறிவு காணமுடியாத உயர்ந்த உணமைகளைக் காணலாம்; உன்னத லட்சியங்களை அடையலாம்; களங்கமற்ற இன்பம் பெறலாம். உணர்ச்சி நூல்கள் தரும் இன்பத்திலும் உயர்ந்த இன்பம் வேறு கிடையாது. அவை உள்ளத்தை உரமாக்கி ஊக்கமும் உற்சாகமும் ஊட்டக் கூடிய இன்பமாகும். அதற்கையே பேரின்பத்தைத் துய்யப்பதே உணமை இலக்கிய நூல்களைப் படிப்பதன் நோக்கமாகும்.

ஆராய்ச்சிகள்

கமபனைப் பற்றிப் புலவர்கள் எத்தனையோ ஆராய்ச்சிகள் வெளியிட்டு வருகின்றனர். கமபன வாலமீகரை எவ்வளவு தூரம் தழுவி எழுதுகின்றான் என்பதைப் பற்றி விவரிகின்றார்கள். சிலா கமப ராமாயணத்தில் வட மொழிப் பதங்கள் எத்தனை என்பதைப் பற்றி ஆராய்கின்றார்கள் சிலா கமபன தமிழா நாகரிகத்தைத் தழுவி எழுதுகின்றானா, ஆரியா நாகரிகத்தைத் தழுவி எழுதுகின்றானா என்ற விசாரணையில் ஈடுபடுகின்றனர் சிலா கமபனில் அறிவிஷயங்களைக் கூறும் பாடல்கள் எவை என்று தேடுகின்றனர் சிலா கமபன வளருவருடைய குறள்களில் எதை யெல்லாம் எடுத்தது ஆள்கின்றான் என்று பார்க்கின்றனர். சிலா கமபனுகளுக்கு சைவ சமயத்தில் துவேஷ முண்டா என்ற கேள்வியில் இறங்குகின்றனர். இங்ஙனம் பலவிதமான ஆராய்ச்சிகள் இவற்றில் பல அறிவுக்கு விருந்தாய் அமைகின்றன ஆனால், இந்த ஆராய்ச்சிகள் மூலம் கமபனைக் கற்க முயல்கின்றோமே தவிர கமபனைத் துய்க்கின்றோமா? உணர்ச்சி நூலைக் கற்க முயலலாம், ஆனால் அந்த நூல் என்ன பயன் கருதி எழுந்ததோ அந்தப் பயனை அடைய முடியுமோ? ஒரு மலரைப் பற்றி— இதன் பெயர் என்ன, இதன் ஜாதி என்ன, இது உண்டாகும் நிலம் யாது, இதன் உறுப்புகள் எவை என்று ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்த்தலாம். ஆனால், முகாந்தாலன்றி மலரின மணத்தைப் பெற முடியுமோ? மலரின அழகை நுகராது, மணத்தை முகராது, எத்தனை ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்த்தி என்ன பயன்?

இலக்கிய நூலைப்பற்றிய இந்த ஆராய்ச்சிகள் அதிகமாக நம் கவனத்தைக் கவரவே நாளைடவில் நாம் ஆராய்ச்சிகளை நினைந்து கவியையே—இலக்கியத்தையே—மறந்து விடுகிறோம். ஏதேனும் ஒரு சமயம் இலக்கியம்,

கம்பராமாயணம் ஒன்று இருக்கின்றதே என்ற ஞாபகம் வந்தாலும் அப்பொழுது அதை அனுபவிககமுடியாதவாக ளாக நின்று விடுகிறோம் ஆராய்ச்சிகள் அனுபவிககும் ஆற்றலை அழித்தது விடுகின்றன. ஆராய்ச்சிகள் அவசியமே யானாலும் அவைகளைவிட இலக்கியமே அதிக அவசியம், அதுவே பிரதானம் என்பதை ஒரு பொழுதும் மறந்து விடலாகாது

ஆராய்ச்சியும் அனுபவமும்

அதுமட்டு மன்று. கம்பனைத் துய்த்த பிறகுதான் கம்பனை ஆராயப் புகவேண்டுமேயன்றி ஆரம்பத்திலேயே ஆராய்ச்சியில் இறங்கிவிடலாகாது நுகாசசிக்ரு முன ஆராய்ச்சி என்பது குதிரைகரு முன வண்டி என்பது போலாகும் ஆராய்ச்சி நுகாசசிக்ருரிய ஆற்றலை அழித்தது விடாவிட்டாலும் அதிகமாகக் குறைத்ததுவிடும் இந்த உணமைகருப பாடசாலைகளில் இலக்கியங்களைப் படிக்கும் மாணவர்கள் சான்று பகாவா பாடசாலைகளில் இலக்கியங்களைப் பற்றிப் பல விஷயங்களை கறபிக்கிறார்கள் ஆனால் இலக்கியங்களை நுகர யார பயிற்றுவிக்கிறார்கள்? நாடகக் கவிகளில் தலைசிறந்த ஷேக்ஸ்பியரின நாடகங்கள் கறபிப்பதை அனுபவத்தில் அறிவேன இன்று பத்தது வரி, நாளைப் பத்ததுவரி, இவ்விதமாகவே பாடம். அன்று அன்று கறபிக்கப் படும் பத்தது வரிகளைப் பற்றிய அரத்தங்கள், பாட பேதங்கள், மேற்கோள்கள் முதலியன கற்றுத்தரப்படுகின்றன ஆனால் நாடகத்தில் ஒரு காட்சியேனும் ஒரே தடவையில் வாசிக்கப்படுகிறதா? மாணவா அதைத் துயக்க வழிகாட்டப் படுகின்றனரா? கிடையாது ஆதலால் மாணவர்கள் ஷேக்ஸ்பியரின உன்னதமான நாடகங்களின் சுவையை அறியா. அந்த நாடகங்களைப் பற்றி அறிஞர் செயதுள்ள ஆராய்ச்சிகளையும் வியாக்கியானங்களையும் அறிவார்கள். இந்த முறையின்

அனுஷ்டானத்தால் மாணவர்கள் பாடசாலையில் படிக்கும் காலத்தில் தாங்கள் படிக்கும் நாடகங்களைத் தங்கள் தலையில் சுமத்திய பாரமாக நினைத்து விடுகின்றனர். அவற்றைத் தான் சுமந்து தொலைய வேண்டும், அவை தவிர ஷேகஸ்பியரின வேறு நாடகங்களை வாசிப்பானேன், அதிகப் பாரம் தேடிகொள்வானேன் என்று எண்ணி விடுகின்றனர். அதே காரணத்தால் பாடசாலையை விட்டு வெளியேறி வாழ்க்கையில் புகுந்தபின், 'அப்பா, பாரம் தொலைந்தது!' என்று படித்த நாடகங்களின் பெயர்களைக்கூட மறந்து விடுகின்றனர் ஷேகஸ்பியா பெரிய நாடகக் கவிதான், ஆனால் அவரைப் படித்தது போதும் என்று எண்ணி விடுகின்றனர் ஷேகஸ்பியா நாடகங்கள் உற்சாகம் ஊட்டுபவை, உன்னத லட்சியங்கள் காட்டுபவை, ஆனந்தம் அளிப்பவை, அறிவை விசாலப் படுத்திவை, ஐயோ! இந்த இலக்கியத்தை ஏனோ இவ்வாறு கசப்பாக்குவதில் முனைந்து நிற்கின்றனர்!

பாடசாலைகளில் ஷேகஸ்பியருக்கு ஏற்படும் கதிதான் பாடசாலையிலும், பிரசங்க மேடையிலும், பத்திரிகை அரங்கத்திலும் கம்பனுகும் ஏற்பட்டிருக்கிறது ஆராய்ச்சிகள் நடக்கட்டும் ஆனால் அனுபவம் பெரிதா, ஆராய்ச்சி பெரிதா? அதையும் யோசிக்கட்டும். 'கல்வியிற் பெரியவன் கம்பன்' என்று கூறி மகிழ்வதைவிட 'கல்வியிற் பெரியவன் கம்பன்' என்று உணர்ந்து மகிழ்வதன்றோ அவசியம்.

ஆராய்ச்சி மிகுதியால் கம்பனைப் பற்றியும் கம்பன் கவிகளைப்பற்றியும் பல அரிய விஷயங்களை அறியமுடியும். ஆனால் கம்பன் மனத்தில் தோன்றி அவன் கவியில் உயிர்பெற்று நிற்கும் உணர்ச்சிகளோ, அவை வாசிப்போர் மனத்தில் எழுப்பக்கூடிய ஆனந்தமோ நமக்கைக்கு எட்டுவதில்லை. கம்பன் பற்றியும் அழகான கம்பன்களின் கவியன்றோ?

ஆராய்ச்சி யாருக்கு ?

ஆராய்ச்சிகளைப்பற்றி இன்னுமோர் விஷயம் மாம்பழத்தைக் குறித்து சாஸ்திரிகள் பலவிதமான ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்த்தலாம். ஆனால் அவை சாதாரண மாந்தர்களுக்கு அாதமாகுமோ, பயன்படுமோ? சாதாரண மாந்தர் விருமபுவது மாம்பழத்தைச் சுவைத்து நுகாவது ஒன்று தானே! அது தானே அவர்கள் சக்திகளுக்கு உட்பட்டதும்! அவர்கள் அவ்விதம் நுகாவதால் மாம்பழத்தின் பயனை அடைந்து விடுவார்கள். அதுபோல கம்பனைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் சாதாரண அறிவினர்களுக்கு விளங்கா. அவர்களுக்கு அதனால் பயன் உண்டாவதில்லை ஆனால் அவர்களுக்கு கம்பனை அனுபவிக்ம மாரகத்தைக் காட்டி விட்டாற போதும், கம்பனால் கிடைக்கக்கூடிய பலனை அடைந்து விடுவார்கள்

உலகில் தோன்றியுள்ள மகா கவிகளில் கம்பன் ஒருவன் எனபதில் சந்தேகமில்லை ஆயினும் மற்ற மகா கவிகள் பிற தேசங்களில் படிக்கப்படுவதுபோல கம்பன் தமிழ் நாட்டில் படிக்கப்படக்காணோமே! மற்ற கவிஞர்களின் இலக்கியங்கள் ஏராளமாகவும் மலிவாகவும் அச்சிடப்பட்டுத் திரளான ஜனங்கள் வாங்கி வாசிக்கின்றார்கள். ஆனால் நம்முடைய கம்ப ராமாயணத்திற்குப் பிழையில்லாத பதிப்புக்கூட இன்னும் வெளிவரவில்லை! கம்பனைப்பற்றித் தமிழ் நாட்டில் அறிந்தவா அதிகமா யிருக்க மாட்டார். கம்ப ராமாயணப் பிரதிகள் எத்தனை விறகப்படுகின்றன? எத்தனை ஜனங்கள் அவைகளை வாசிக்கின்றனா? மிகமிகச் சொற்பமே. காரணம் என்ன? நாட்டில் காணப்படும் எழுத்து வாசனைக் குறைவு ஒரு காரணம்தான். ஆனால் எழுத்து வாசனை யுடையவரும் கம்பனைத் தொடுவதில்லையே, தொட அஞ்சுகின்றார்களே! காரணம் என்ன? கம்பன் என்றால், 'நம்மால் படிக்க

முடியுமா? நமக்கு அறிவு போதுமா?' என்று எண்ணு
கின்றனா அப்படி எண்ணைச் செய்துவிட்டனர் ஆயாய்ச்சி
யாளரும், பண்டிதரும். அப்படி எண்ணும்படி அவர்கள்
செய்யாவிட்டாலும், கம்பனைப்படிப்பது எளிது, நுகர்ந்து
ஆனந்திப்பது கலபம் என்று எண்ணும்படி அவர்கள்
செய்யவில்லை என்பதைமட்டுமே நான் உறுதியாகக்
கூறுவேன்.

' ஆனால் ஆராய்ச்சிகள் அவசியம் என்றே அல்லது
ஆராய்ச்சிகளைப் படிக்க வேண்டியதில்லையென்றே நான்
கூறவில்லை கம்பனைப் படித்து அனுபவிகக முயன்றபின்,
அவனிடம் பெறவேண்டிய உணர்ச்சிகளை அனைத்தையும்
பெற முயன்றபின் ஆராய்ச்சிகளைப் படிக்கலாம் நமக்கு
விளங்காதிருந்தவற்றை அவை திடீரென விளங்கச் செய்ய
லாம் அதனால் நம் இன்ப உணர்ச்சி அதிகரிக்கலாம்
ஆனால், நாமாக்க கம்பனைத் துயக்க ஆரம்பிக்குமுன்
ஆராய்ச்சிகளைக் கையில் எடுத்தல் கூடவே கூடாது.
எடுத்தால் பிறகு நாம் கம்பனைக் கையில் எடுக்கப்போவ
தில்லை எடுத்தாலும், அப்படி தினனாமல் அப்பத்தில
குழிகளை எண்ணும் வேலையிலேயே ஆழந்து விடுவோம்.
கம்பனை நம் கையினின்று நழுவிவிடுவான

கம்பனைத் துய்ப்பது எளிதா?

சரி, கம்பனை கவிஞரின் தலைவன் ஆயிற்றே, அவனை
எல்லோரும்—சாமானியரும்—அனுபவிகக முடியுமா?
முடியும், அதில சந்தேகம் வேண்டாம் கண்களை மூடிக்
கொளபவா தாம் காணமுடியாது கண்களைத் திறந்து
காண ஆசையுடையா கட்டாயமாகக் காணமுடியும்.
காண்பவர் அனைவரும் ஒரே விதமாகக் காண்பா என்று
கூற முடியாதுதான், எல்லோரும் ஒரே அளவில் ஆனந
தத்தைப் பருகுவர் என்று கூறமுடியாதுதான். ஆனால்
பாரப்பதும் நிச்சயம், ஆனந்தம் பருகுவதும் நிச்சயம்.

இந்த உண்மையை மனத்தில் வைத்தே பிரஞ்சுப பேராசிரியர் அனடோல் பிரான்ஸ் என்பவர், 'பேரிலக்கியங்களைக் கதைகளாக எழுதிக் குழந்தைகளை கையில் கொடாதி, பேரிலக்கியங்களையே அவாசன கையில் கொடுத்த விடுங்கள்!' என்று கூறுகிறார்

கம்பன் இனியன், கம்பனை ரவிப்பதம் எனிதே ஆயினும் கம்பனைக் கையில் எடுத்த மாதிரித்தலை சுவைத்துவிட முடியாது பொருள் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமே ஆனால் அது பெரிய சிரமமன்று ஆகவே, கம்பனை நுகர் ஆசையும், அதற்குரிய ஆளவீனையும் இருந்தால் கம்பனைத் துயத்தல் மிக் எனிது கம்பனுடைய கவிகள் மிகவும் எனியவை என்பது மட்டுமன்று, எனிமைக்கு உயாந்த எடுத்துக் காட்டாகக் கம்பனையே கூற வேண்டுமே

கம்ப ராமாயணம் ஆறு காண்டங்கள், ஆயிரக்கணக்கான கவிகள் அவற்றுள் எங்கே ஆரம்பிப்பது, எதைப் படிப்பது? கம்ப ராமாயணம் ஒரு பெரிய அழகிய பூங்காவனம் போன்றதாகும் எத்தனையோ நிற மலர்கள், எவ்வளவோ மணமுள்ள பூக்கள்! அந்த வனத்தில் உலவும் வண்டு எந்த மலரில் வேண்டுமானாலும் உட்காரும், தேன் நுகரும் அதற்கு ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் கிடையாது அதுபோல ஆறு காண்டங்களையும் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள் எப்பொழுது எது இஷ்டமோ அதில் எந்த இடத்தையேனும் திருப்பிப் படியுங்கள் இன்பமே உணர்வீர்கள்

ஒரு விஷயம்

ஆயினும் கம்பனால் கிடைக்கக் கூடிய அதிக இன்பம் பெற வேண்டுமானால் ஒருவிஷயம் மட்டும் அறிந்துநாபத்தலை வைத்து அனுஷ்டிக்க வேண்டுமே. திருக்குறறால்ம் போகிறோம் அங்கே மலைகளைப் பாரக்கிறோம், நீர்வீழ்ச்சி

யைக காண்கிறோம். ஆனால் நாம அனைவரும் ஒரே விதமாகப் பாரகுகிறோமா? இல்லை. ஒருவா நீர்வீழ்ச்சியை மட்டுமே பாரதது நிற்பா ஒருவா அநத வானளாவிய தேககு மரததை மட்டுமே கண்டு நிற்பா ஒருவா மலைமேல தவமும மேகங்களில ஈடுபட்டு நிற்பா இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பொருளில சிந்தை பறி கொடுத்தது நிறகலாம். ஆனால் ஒருவா இவை யனைத்தையும் சேர்த்து நோக்கி அநத அழகில லயித்துப் போவா கம்பா பால காண்டத்தில வரைக காட்சிப்படலத்தில சந்திர சைலத்தை வாணிப்பதைக காணக. மலையில் காணும் ஒவ்வொரு காட்சியையும் தனித தனியே கூறி இறுதியில மலை முழுவதையும் வாணித்தது விடுகிறார்

ஒருவன காட்டுகுகுள் நுழைந்தால் மரங்களைத் தனித்தனியாகவும் பாரககலாம், மரங்களை எல்லாம் சேர்த்த அவனத்தையும் பாரககலாம் வனம் மிகப் பெரியதானால் முதலிலேயே வனம் முழுவதையும் பாரகக முடியாமல் போகலாம் ஆனால் வனத்தைப் பகுதி பகுதியாகப் பாரகக முடியும் ஆகவே வனத்துககுச் சென்றவன் மரங்களைக் கண்டும அழகு அனுபவிககலாம், வனத்தின பகுதிகளைக் கண்டும அழகு அனுபவிககலாம் மரங்களைக் காண்பதில ஆனந்த முண்டு ஆனால், மரத் தொகுதியான வனப் பகுதியின் அழகே அதிகமான ஆனந்தம் அளிக்கும், அதிகமான உணர்ச்சிகளை உண்டாக்கும்

ஒரு பெரிய மாளிகை. அதை ஒரே காட்சியாக நோக்கிக களிககலாம். ஆனால், மிகப் பெரியதானால் பல திசைகளில சென்று அதன் அமைப்பையும் அழகையும் பருகலாம் அதல்லாமல் அரசமுன்றில, கொலுமண்டபம், நீதி மன்றம், பந்தாடு பூமி என்று பல பகுதிகளை ஒவ்வொன்றாகப் பாரத்தும் மகிழலாம். ஒரு மண்டபத்துள் நுழைந்ததும் மண்டபம் முழுவதையும் கண்டு களிப்பு

தோடு அதனுள் காணப்படும் ஒவ்வொரு தூண, ஒவ்வொரு சிலை, ஒவ்வொரு ஒவியம் என்று ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே நோக்கியும் ஆனந்திககலாம்

துய்க்கும் முறை

இது போலத்தான கம்பராமாயணத்தைத் துயப்பதும் கம்பராமாயணம் முழுவதும் படித்து அது ஒவ்வொரு பாகமும் மற்ற பாகங்களோடு அமைந்து அழகுபெற்று ஆனந்த மளிப்பதைக் காணலாம் அது எல்லாக்கூடும் எளிய காரியமன்று கம்பராமாயணம் ஒரு நாடகம் போன்றதாகும் அதனால் ஒவ்வொரு காட்சியையும் தனியாக எடுத்துப் படிக்கலாம் அதன் மூலம் கம்பன எழுப்பும் உணர்ச்சிகளைப் பெற்று இன்பம் காணலாம். இவ்விதம் ஒரு காட்சியைப் படிக்காமல் தனிக் கவிகளையும் படித்து இன்புறலாம் காட்சிகளைப் படித்தால்தான் உணர்ச்சிகள் உண்டாகும் தனிக் கவிகளை நுகாவதால் உணர்ச்சிகள் உண்டாதல் அரிது உண்டானாலும் அவை பிரமாதமல்ல, அவை கம்பன எழுப்ப எண்ணிய உணர்ச்சிகள் எல்லாம் அல்ல

நாடகாசிரியன் நாடக அமைப்பில் காட்சி காட்சியாகவே தன கருத்தில விளைவிககிறான் அதனால் கம்பராமாயணத்தைத் துயக்க விருமபுவோரா காட்சிகளைப் படித்தலே அவசியம் அப்பொழுதே கம்பனால் அடையக் கூடிய பயன் முழுவதையும் அடைவா.

கம்பா தமது காவியத்தை நாடகமாக அமைக்காத காரணத்தால் அதைப் படலங்களாகப் பிரிக்கிறார். ஆனால் ஒவ்வொரு படலத்திலும் பல காட்சிகள் அமைந்து கிடக்கும் அதனால் நாம் கம்பரைக் கையில் எடுத்தால் ஒரு படலம் முழுவதையும் படிக்கவேண்டிய அவசியம்

மில்லை. அதில ஏதேனும் ஒரு காட்சியைப் படிக்கலாம், படித்து இன்புறலாம் அதிக சிரமமுமில்லை அதற்கு அதிக நேரமும் தேவையில்லை, ஆதலால் யாரும் கம்பனைத் துயக்கத் தயங்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

எந்தக் காட்சியைப் படிப்பது? இதற்குப் பிறாயோசனை கேட்க வேண்டியதில்லை பிறாகருச் சில காட்சிகள் பிரயோஜனமுடையதாயிருக்கலாம்; அதிக அழகு வாய்ந்ததாகத் தோன்றலாம். ஆனால் அந்தக் காரணத்தால் அதே காட்சிகள் நமக்கும் அழகாய்த் தோன்றும், பிரயோஜனமாயிருக்கும் என்று கூறமுடியாது. அது மட்டுமன்று. நம் மனநிலை எவ்வாறுளதோ அதற்குத் தக்க காட்சியே ஆனந்தம் அளிக்கும். ஆதலால் நம் விருப்பம்போல நம் மன நிலைக்கேற்ற காட்சியை எடுத்தது படித்து இன்பம் நுகர்வதே முறையாகும்

லிட்டன் எனும் ஆங்கில அறிஞர் ஒரு கதை கூறுவதுண்டு ஒருவன் தேனீக்கள் வளர்த்து வந்தான அவை அவனுக்குத் தேன் சேர்த்து உதவி வந்தன ஆனால் அவன் அந்தத் தேனைவிட உயர்ந்த தேன் உண்டாக்க விருமபிணை அதனால் அவன் தன் ஈக்களின் சிறகுகளைக் கத்தரித்தான அவைகளுக்கு முனனால் மிகச் சிறந்த புஷ்பங்களைக் கொண்டு வைத்தான 'இந்தப் புஷ்பங்களை விட்டு அந்தத் தேனீக்கள் பறக்கமுடியாது. இருந்த இடத்திலேயே எதிரில் கிடந்த புஷ்பங்களிலேயே தேன் எடுக்கும் அந்தப் புஷ்பங்களின் தேன் மிகச் சிறந்ததாகும்' என்று நினைத்தான ஆனால் அவன் ஏமாந்து போனான் அந்தத் தேனீக்கள் தேன் சேகரிக்கவே முடியவில்லை! இதுவிரிந்து நாம் தெரிந்துகொள்வது என்ன? தன்னிஷ்டம்போல படிப்பவனே சந்தோஷம் காண்பான். அறிஞர் மெச்சும் காட்சிகள் என்று

நினைததுக கையில எடுததால ஆனந்தம காணாமலே
போகக்கூடும்.

இவ்விதம் காட்சிகளைத் தனித்தனியாகப் படிக்க
மாறு, கம்பராமாயணத்தில படலங்களாகப் பிரித்திருப்பதை
மாற்றிக் காட்சிகளாகப் பிரித்து அடையாளம்
செய்து வைத்துக்கொண்டு பிரியமான காட்சியைப்
படித்துக் கம்பனைத் துயத்தல முறை. பற்பல காட்சி
களையும் அனுபவித்த பிறகு படலங்களை அப்படியே
வாசிக்கலாம் பிறகு பல படலங்களும், காண்டங்களும்
ஒன்று சேர்ந்து விளங்கும் ராமாயணத்தின் கட்டுக்
கோப்பு முழுவதையுங்கண்டு ஆனந்திக்கலாம் காவியப்
பாத்திரங்களின் குணத்திசயங்கள் வெவ்வேறு இடங்களில்
வாணிகப்படிருக்கும் முறையைத் தெரிந்து களிக்க
லாம் முதலில் காட்சிகளைப் படிப்பதால், கவி நமக்கு
உணர்த்த விருமபும உணர்ச்சியோடு அவனுடைய
'செஞ்சொற் கவியினப்'த்தை அப்படியே அனுபவிக்க
முடியும்

தமிழ் மொழி வளர்ச்சி

பாஷையின் அவசியம்

மனிதன மண்ணுலக வாழ்வின் லட்சியத்தை அடைவதற்கு, ஆனம லாபம தேடுவதற்கு அததியாவசியமாய், வேண்டிய சக்திகள் இரண்டு ஒன்று உடலின் உரம, மறறொன்று அறிவின் ஆற்றல இவ்விரண்டு மினறேல ஆனம வளர்ச்சி ஒருநாளும் அமையாது மறற பலங்களை வளர்ப்பதற்கு வேறு பல சாதனங்கள் தேவையாயிருப்பதுபோல இவ்விரண்டு பலங்களின் வளர்ச்சிக்கும் தேவையாகும் உடம்பின் நலத்திற்கும் பலத்திற்கும் தேவையாயிருப்பது உணவு “உண்டி முதறறே உணவின் பிண்டம்” என்பது புலவா, கூறறு அது போல அறிவு விளக்கத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் அவசியமான சாதனம் பாஷையாகும் மனிதனுக்கும் மிருகத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்ன? மனிதனைப் போலவே மிருகத்திற்கும் ஐம்புல நுகாச்சியுண்டு; அதனிடம் ஞாபகசக்தியும் காணப்படுகின்றது மிருகம் சுகதுக்கங்களையும் அறியும், விருப்பு வெறுப்புகளும் உடையதாகும் ஆனால் மனிதனிடமுள்ள ஒரு விசேஷ சக்தி மிருகத்தினிடம் கிடையாது அதுவே அறிவாகும். உதாரணமாக, மிருகம் பல மரங்கள் உள்ள இடத்தில் போனால் அவைகளில் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாகவே அறியமுடியும் அவற்றையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து அறிந்து, அவற்றிற்கெல்லாம் பொதுவாகவுள்ள சாராம்சங்களைத் தொகுத்து “மரம்” எனும் பொருளைத் தெரிந்துகொள்வதில்லை அவ்விதம் தெரிந்து கொள்ளும் சக்தி மனிதன ஒருவனுக்கே உண்டு. அந்தச் சக்தி அவனிடம் இருப்பதாலேயே பாஷையும் அவனிடம் பிறக்கலாயிற்று. அந்தச் சக்தி மூலமாய் அறிவை விருத்தி

செய்துகொளவதற்கும், அறிவுக கிளாசசியின பயனாய புதுபுதுக கருததுககள தோன்றி உணமைகள புலனாவதற்கும், புலனாகும் உணமைகளைப் பிறாககு உரைப்பதற்கும், பிறா கூறும் உணமைகளைக் கேட்டறிந்து கொள்ளுவதற்கும் தனிப்பெருஞ சாதனமாயிருப்பது பாஷையொன்றேயாகும். பிறவியிலேயே ஊமையாகவும் செவிடாகவும் பிறகும் குழந்தைகளின் மனம் விரியாமல், அறிவு விளக்கமுறாமல் அடக்க முற்று விலங்குகளின் உணாசசியையே ஒத்திருப்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம் அதனாலேயே பாஷா தத்துவ பண்டிதராகிய மாகஸ முல்லா எனப்பவா “ அறிவிலலையேல பாஷை ஏற்படுவதில்லை , பாஷையிலலையேல அறிவு வளாவ தில்லை ” என்று கூறுகின்றார்

பாஷை தருவது தாய்

மனிதன் ஆனம வளாசசிக்கான யாகை, அறிவு இரண்டினையே மண்ணுலகில் பிறக்கின்றான ஆனால் அவன் அப்பொழுது அவ்விரண்டின் வளாசசிக்கும் அவசியமான ஆகாரம், பாஷை இரண்டையும் தேடிக் கொள்ளா சிறிதும் சகதியற்றவனாயிருக்கின்றான் அங்ஙனம் இருக்கும் நிலைமையில் அவனுக்கு அவ்விரண்டையும் அளித்தது ஆதரிப்பவள அவன் அன்னையே யாவள. தாய் குழந்தையின் உடல் நலத்தைப் பலவாறு பேணி வளர்க்கின்றாள்.

“ நொநது சுமநது பெற்று நோவாம லேநதிமுலை

தநது வளாத தெடுததுத தாழாமே

யந்திபகல கையிலே கொண்டவனைக் காப்பாற்றுகின்றாள் ”

தவிர பால குடிக்கும்பொழுது குழந்தையினோடு கொஞ்ச கையில் இறவாத இன்ப அன்பு மொழிகள் கூறுகின்றாள், தொடடிலில் தூங்க வைக்கும்பொழுது இன்னிசைக

கவிகள் பாடுகின்றாள் குழந்தைகளுக்கு அறிவு வரும் பருவம் வந்தவுடன் பல கதைகளும் பல பாடல்களும் கூறி மகிழ்விக்கின்றாள். அக்கதைகள் பாடல்கள் மூலம் நாட்டின் பெருமையையும் நாட்டாரின் ஸ்வதாமதத்தையும் எளிதில் பொருள் விளங்கும்படி பசுமாத, தாணிபோல பாலன் மனத்தில பதியும்படி செய்கின்றாள் அங்ஙனம் அவள் அன்போடு அளிக்கும் அருமையை நோக்கியே அவள் தரும் உணவுகளுக்கு “ அமுதப்பால் ” என்றும் அவள் பேசும் பாஷைகளுக்கு “ அனனைமொழி ” என்றும் அழகான பெயர்கள் அமைவதாயின

தாய் மொழியின் பெருமை

அங்ஙனம் ஆனம் வளாசகிகளுக்கு அருநதுணையாக அனனை உவந்தளிக்கும் தாய்மொழி யொன்றே ஒருவன தன் அறிவு விளக்கத்திற்கும் விசாலத்திற்கும் சுலபமாகக் கற்றுக்கொள்ளவும் உபயோகித்ததுகொள்ளவும் முடியும் தவிர, பாஷை எவ்விதம் ஒருவனுடைய உளக்கருத்துகளை உருவாக்கவும் உருவாக்கி வெளியிடவும் உபயோகப்படுகின்றதோ, அவ்விதமே அது அதனைப்பயிலும் ஜாதியாரின் அகவாழவு புறவாழவு இரண்டையும் அயலார்க்கு அறிவிக்கும் ஆற்றல உடையதாகும் ஒரு ஜாதியாரின் பாஷையையும் அப்பாஷையிலுள்ள இலக்கியச் செலவத்தையும் ஆராய்ந்தால் அந்த ஜாதியாரின் வாழ்வின் பல அம்சங்களையும் எளிதில் அறிந்துகொள்ள முடியும். ஆகையால் தாய்நாட்டின் சேஷமத்தை நாடுபவா தாய் மொழியைப் பெரிதும் போற்றி வளக்கக் கடமைப்பட்டவராவா. தாய்மொழி மூலமாகத்தான் தாய்நாட்டின் பகதியை ஜனங்களிடையில வளத்தல கூடும அவ்வுண்மையை அறிந்தே அயாலாந்து நாட்டு தேசபகக சிரோன்மணிகள் ஆங்கில பாஷையால் அழிந்து மறைந்த ஐரீஷ பாஷையைப் புனர் உத்தாரணம் செய்வ

தையே அவர்கள் செய்யத் துணிந்த சுயராஜ்ய முயற்சியில் முதன்மையானதாகக் கருதி அதன் வளாசசிகளுக்கு அல்லலும் பகலும் உழைத்து வந்தது யாவரும் அறிந்த விஷயம் தேச நலம் தேடுவதற்குச் சிறந்த வழி தேச பாஷை வளாசசியே. அதனால்தான் ஆங்கில தேச அருங்கவிகளில் ஒருவரும், ஐரோப்பா முழுதும் பெருங்கோத்தி பெற்றவரும், அடிமைக் குழியில் வீழ்ந்து அல்லலுறுவாரை அதனினறும் கரையேற்ற ஆனவரதமும உழைத்து உயிர்துறந்தவருமான பைரன் பிரபு “எவனுக்குத் தாய் பாஷையினிடம் அன்பிலலையோ அவனுக்குத் தாய்நாட்டினிடமும அன்பிராது” என்று அருளிச் செய்தார்

தமிழா அன்பு

அவ்வாறு பல விதத்திலும் அருமை பெருமை வாய்ந்த தாய்மொழியைப் பேணுவதும் போற்றுவதும் மனிதத்தன்மை வாய்ந்த யாவாக்கும் இயற்கையே யாகும் அனனை மொழியிடம் அடங்காத அன்புகொண்டவர்களும் அமமொழியின் புகழ்களைப் பேசுவதில் பேராநாதம் காண்பவர்களும் ஆகிய பல ஜனசமூகங்களில் தமிழா ஆதிகாலமுதல்தலைசிறந்தவராவா சிலவேளை அவர்களுடைய அன்பு அளவுகடந்து விடும். அப்பொழுது அவர்கள் தங்கள் தமிழ் மொழியில் “எல்லாப் பொருளு மிதன்பாலுள், இதன்பால இல்லாத எப்பொருளுமில்லையால்” என்றும், இமமொழியால் இசைக்க இயலாத எண்ணங்கள் இவ்வுலகில் எங்கும் கிடையா என்றும் இயம்புவா தமிழா தங்கள் தாய்மொழியின் பெருமைக்குக் காரணங்கள் பல கூறுவா. பாஞ்சோதி முனிவா, வரந்தருவார், சிவஞான சுவாமிகள் போன்ற முற்காலப் புலவர்கள் சிவபெருமானே தமிழ் மொழியைச் சிருஷ்டித்தார்; அதை அகத்தி

யாககு அவரே உணாததினா , அததமிழ்ச திருசசெவி
 மாநதும் பொருடடே அவா தெனனாடு போநதாரா ;
 போநது சங்கப புலவரோடமாநது பசுந்தமிழினைப பண்
 னுறத தெரிநதாயநதாரா , தாமும செநதமிழ்ச செயயுள
 பல செயதருளிநா , தமிழக கவி பாடும புலவாககருளியும
 அவா தமககாகப பல இயறகைககுமாறா அறபுதச்
 செயலகளை நிகழ்த்தியுமுளா என்று பாடியுளா

இததகைய காரணங்களை இககாலத்தில யாரும
 ஒபபுககொள்ளாரா ஆகையால சிறிது காலத்திறகு முன்
 னிருநத செநதமிழ ஆசிரியா சுநதரம பிள்ளை மேறகூறிய
 புராணக கதைகளைப புறககணியாவிடினும் தமிழ் மொழி
 யின சிறப்பிறகுச சரித்திர சம்பநதமான வேறு
 சில காரணங்கள கூறியுள்ளாரா அவை தமிழ்பாஷை
 முதுமொழி, அனாதி, அதுவே ஆதியில ஜகமுமுதம
 பரவியிருநதது, ஏனைய முதுமொழிகள் இறநதுபட
 அதுமடடும தனனிடததுப பல மொழிகளைத தோற்று
 விததுககொண்டு இன்றுகாறம இளமையோடு இலங்கு
 கினறது எனபனவாகும ஆனால் ஒரு பாஷையின பெரு
 மைககு அதன் தோன்றிய காலத்தொனமை, பயினற
 நிலப்பரப்பு, இககால இளமை நிலைமை முன்றுமே
 போதிய காரணங்களாகா ஒரு பாஷையின மேனமையை
 உள்ளவாறு அறிவிப்பது அதன் சொறசுவை பொருட
 சுவை இரண்டுமேயாகும அததகைய மொழியினபமும்
 இலக்கியப பெருமையும் தமிழ் பாஷையினிடம அளவுககு
 மிஞ்சி அமைநதிருக்கினறன எனபது தற்காலத்தில
 தமிழ்மொழிககுப புத்தியிர தரவநத சுப்பிரமணிய
 பாரதியாரின கருதது உண்மை வெறும புகழ்ச்சியிலலை
 என்று உறுதி கூறுகின்றாரா அவா அபிப்பிராயத்தை
 உண்மை இலக்கியச சுவையின இலட்சணத்தை
 நனகறிந்த எவரும் ஆட்சேபியார்

இலக்கிய வளாச்சி

ஒரு மொழியின் பெருமை அதன் சொற்களைப் பொருட்களை இரண்டிலும் அமைந்துள்ளது என்று கூறினான் ஆகையால் ஒரு மொழியை வளக்க வேண்டுமானால் அதன் மொழி வளத்தைப் பெருக்குவதோடு அதன் இலக்கியச் செல்வத்தையும் செழிக்கச் செய்தல் அவசியமாகும் அங்ஙனம் செய்ய முயல் ஆரம்பிக்கையில் நாம் அவசியம் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு அதாவது இலக்கியச் சுவையின் உண்மை உட்கண்ட யாது என்று அறிவதே அதை நன்கு அறிந்து கொண்டால் தான் நம் முன்னோர் வைத்துப் போன நூல்களில் எவை உண்மையான இலக்கிய இனத்தைச் சொந்தவை என்று அறிந்து அவைகளை மட்டும்காப்பாற்றவும் ஏனையவற்றை விலக்கிவிடவும், புதிதாக இலக்கியங்கள் இயற்ற ஆரம்பிக்கும்பொழுது அவை உண்மையான இலக்கியமாய் இருக்கவேண்டுமென்று கண்ணுங் கருத்துமாய்ச் செய்யவும், பிறநாட்டு நல்லறிஞர் எந்திரங்களை மொழி பெயர்க்கும் பொழுதும் அவைகளில் தலைசிறந்தவைகளையே அறிந்து எடுத்துக் கொள்ளவும் இயலும் ஆகையால் தமிழ்ப் புலவர்கள் முதற்கண் செய்யவேண்டிய வேலை “இலக்கியச் சுவையின் இலட்சணத்தை நிரணயிப்பதே அங்ஙனம் நிரணயிக்க எழும்பொழுது அதற்கு ஆதாரமாக நமது தமிழ்மொழியில் உள்ள இலக்கணங்களை மட்டும்கொள்ளுதல் தவறு. இலக்கிய, இலட்சணத்தை அறிவதற்கு இலக்கண நூல்களைவிட இலக்கிய நூல்களைப் பெரிதும் பயன்தரக் கூடியவை. தவிர உண்மை இலக்கியச் சுவை ஒருபொழுதும் இலக்கண வரம்பிற்குள் கட்டுப்படாது காணப்படமாட்டாது அநேகமாக எல்லா பாஷைகளிலும் கவியரசர்கள் என்று புகழ்ந்து போற்றப்

படுபவா எல்லாரும் தங்கள் காவயங்களில் இலக்கண
வரம்பை மீறி நடந்தவர்களே யாவா

இலக்கியச் சுவை

மேலும் இலக்கியச்சுவை ஒரு பாஷைக்கென்று தனி
யாக ஏற்பட்டதன்று அல்லது அது பாஷைக்கு பாஷை
மாறிமாறித்தோன்றும் தன்மை வாய்ந்ததன்று மனிதனு
டைய சிந்தனை உலகம் எங்கும் ஒரே தன்மையுடையதா
இருப்பதால் இலக்கியச்சுவை என்பதும் எல்லா பாஷை
களுக்கும் பொதுவானதேயாகும் ஆதலால் இலக்கியச்
சுவையின் பண்பை அறிய விருமபுவோர் ஏனையமொழி
களில் உள்ள இலக்கியங்களையும் அம்மொழியாளர்
ஆராய்ந்து கூறும் உண்மைகளையும் கவனித்தலவேண்
டும் இதுவரை இருந்ததுபோலல்லாமல் தமிழ்ப்புலவா
கள் எனைய மொழிச் செல்வக் களஞ்சியத்தில் புகுந்து
புதுபொருள் தேடுவாராக நமது நாட்டில் சமஸ்கிருத
மும் தமிழும் பல ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள்
ஒருங்கு வாழ்ந்துவந்தும் சமஸ்கிருத நூல்களில் வெகு
சிலவே தமிழ் மொழியில் காணக்கிடக்கின்றன ,
அவையும் அநேகமாய் இலக்கியங்கள் அல்ல , மதம்
வைத்தியம் போன்ற அறிவு நூல்களேயாகும் காளி
தாஸருடைய சாகுந்தலம் எனும் தலை சிறந்த சமஸ
கிருத நாடகம் தமிழர்களாயுள்ளவர்களில் எத்தனை
பேருக்குத் தெரியும் வெகு வெகு சிலரக்கேயாம்.
ஆனால் ஆங்கிலேயர் நமது நாட்டுக்கு வந்து சில நூற்
றாண்டுகளேயாயினும் அவர்கள் சமஸ்கிருத நூல்கள்,
தமிழ் இலக்கியங்கள், கன்னட காவயங்கள் முதலியவை
களைத் தங்கள் பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்து அனுப
வித்து வருகின்றனர் அவர்கள் நம்மைப்போல கிணற்றுத்
தவளையாய் இருப்பதில்லை. எப்படித் திரைகடலோடியும்
திரவியந்தேடுகின்றனரோ அப்படியே தேசங்கள்தோறும்

சென்று அங்குள்ள இலக்கியப் பொக்கிஷத்தினின்றும் எழின மணிகளைப் பொறுக்கித் தங்கள் பாஷை இலக்கியங்களோடு ரோததுக்கொள்ளுகின்றனா ஆவபெரி பிரபு எனனும் ஆங்கில ஆசிரியர் “உலகிலுள்ள இலக்கியங்களில் தலை சிறந்த நூறு” என்று குறிப்பிட்டு ஒரு ஜாபிதா தயாரா செய்திருக்கின்றனா, அதில் உலகிலுள்ள சகல பாஷை இலக்கியங்களும் காணப்படும் ‘எனைய மொழிகளிலுள்ள இலக்கியங்களை வாசித்தறிய முடியாவிட்டாலும் அவைகளின் பெயர்களை யாவது அறிந்திருக்கவேண்டும், அதுவே ஒரு பெருங் காரியமாகும் அங்ஙனம் பெயராமட்டுமாவது அறியவேண்டிய நூல்களில் வாலமீகி ராமாயணம், வியாசா பாரதம் முக்கியமானவை’ என்று பிரொஞ்சு இலக்கியச் சுவை அறிஞர்களில் கோத்தி பெற்றவராகிய ஸெயின்டபூவ் என்பவரார் கூறுவதை நேயர்கள் கவனிக்கவேண்டுகிறேன் நமது தமிழக குறள் அன்னிய பாஷைகள் பலவற்றில் மொழி பெயர்க்கப்பட முடியாத யாவரும் அறிவார், ஆனால் அதுபோல நாமும் பிறபாஷை நூல்களை மொழிபெயர்த்து உபயோகித்தது கொள்ள வேண்டுமென்று கருதுவதில்லை

புது நூல்கள் இயற்றல்

இறவாத புகழடைய புது நூல்களும் தமிழ் மொழியில் இயற்றவேண்டும் ஆனால் அந்நூல்களை இயற்றும்பொழுது பழைய இலக்கண விதிகளையொட்டியே செய்தல் வேண்டுமென்று கருதற்கு இலக்கியங்கள் ஜனங்களுடைய வாழ்வின் சாராமசமான பிரதிபிம்பங்களே யாதலால், தற்கால வாழ்வின் தன்மைக்குத் தக்கவாறே புதிய இலக்கியங்கள் இயற்றத்தலவேண்டும். இலக்கியச் சுவை குன்றாமலிருக்கமட்டும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர, அது எந்த நடையில், எந்தப் பாவினத்தில், எந்த உருவில் அமைக்கவேண்டுமோ

அவறறைப்பழைய நூல்களின் வரம்பிறகுள கடடுப்படுததி விடவேண்டாம “எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம, இவற்றினையுடைய காவியமொன்று தற்காலத்திலே ரெயது தருவோன நமது தாய் மொழிக் குப்பதிய உயிர தருவோனாகினான்” என்று சுபரமணய பாரதியாரா கூறுவதை மறக்கலாகாது

எளிய நடை

எளிய பதம் எளிய நடை என்றால் கிராம ஜனங்கள் பேசும் கொச்சை மொழியன்று, தவறான உச்சரிப்பினால் ராதாரண வழக்கத்திலுள்ள பதங்களைச் சரியாக எழுததூக கூட்டவும் உச்சரிக்கவும் குழந்தை களுக்கு கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும் நோட்டஸ்களிலும் நோட்டஸ் பலகைகளிலும் காணப்படும பதங்களைப் பாரத தால நான கூறுவதன் பொருள் விளங்கும்

எளிய பதங்களும் எளிய நடையும் அழகாக இரா என்று எண்ணலாகாது அழகுக்கு அங்க ஒற்றைமைதான் அவசியம், ஆபரணங்கள் அவசியமில்லை அப்படியிருக்க அங்கங்களை அப்படியும் இப்படியும் திரித்து வைத்தூக கொள்வது அழகாகுமா, அவசைசணமே ஆகும் அதேமாதிரி அருளு சொற்களையும் கடினமான இலக்கணப் பிரயோகங்களையும் கையாளல நடையின் அழகைக் கெடுத்தவிடும். அதற்கும் மேலாக அதைப் பழகிப் பேசின அருவருப்பை உண்டாக்கிவிடும்

அலங்காரம் வேண்டாம அழகு போதும் என்ற வுடன் சிலா அலங்கோலமே அழகு, அதுதானே இயற்கை என்று எண்ணிவிடுகின்றனா. அநேகா இப்பொழுது பத்திரிகைகளில் கைக்குவந்த பதங்களைக் கொட்டி அதுதான் இயற்கையான நடை என்று

கூறுகின்றனா அதுவுந தவறு கிராமியப பதங்கள்
போன்றவைகளைச் சந்தாபயம் அறியாது உபயோகித
தால பாஷையின அழகும தூய்மையும் கெட்டுப்போகும்.

மொழியின தூய்மை

அது போலவே பிறமொழிச் சொற்கள் கலந்தாலும்
தமிழின தூய்மை கெட்டுவிடும் ஆமாம், சமஸ்கிருத
மொழிகளை மட்டுமன்று, பிறமொழிகள் எதுவாயினும்
அனுவசியமாகக் கையாண்டால் நம்முடைய பாஷைக்கு
நன்றன்று ஆனால் அதற்காகப் பிறமொழிகள் ஒன்றை
யுமே சேர்த்துகொள்ள மாட்டோம் என்று கூறினால்
பாஷை வளாச்சிக்கான வழிகளில் ஒன்று அடைபட்டுப்
போகும் ஆங்கில பாஷைதான் அதிக மொழி வள
முடைய பாஷை என்று எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்
கின்றன. அந்தச் செர்ப்புகளுக்கே காரணம் என்ன?
ஒரு மரமானது பலவிடங்களுக்கும் வேர்களை அனுப்பி
உரத்தைக் கிரகித்தது தன்னுடைய சாரூக ஆக்கிக்கொள்
ளுவது போல ஆங்கில மொழியும் சகல பாஷைகளிலும்
தனக்கு அவசியமான மொழிகளைக் கிரகித்தது தன்
னுடையதாக ஆக்கிக்கொள்வதே ஆகும் பந்தல என்பது
தமிழ்மொழியா? ஆங்கில மொழியா? அது தமிழில்
பிறந்ததுதான் ஆனால் இப்பொழுது ஆங்கில பாஷை
யில் இடம் பெற்றுவிட்டதால் ஆங்கில மொழியுமாகும்.
தமிழ்ப் பந்தலைச் சேர்த்துக் கொண்டதால் ஆங்கில
பாஷை அழகிலும் குன்றிவிடவில்லை, தூய்மையிலும்
குன்றாது விடவில்லை

இந்த உண்மையை அறிந்தே நமது முன்னோ
கள் திசைச் சொற்கள் என நாற்றிசையிலிருந்தும் வரும்
சொற்களைக் கையாண்டிருக்கின்றனா நாம் அயோனி
யரை யவனா ஆக்கினோம். அயோனியா இருசிவேரை

ஜிஞ்சிபோ ஆக்கிக்கொண்டார்கள் அதையே ஆங்கிலேயர் ஜிஞ்சொ எனச் செய்து கொண்டார்கள். பல ஜாதியாரோடு கூட்டுறவு நிகழும்போது சொற்கள் மாறிப்புகுவது இயற்கை தானே?

ஆயினும் திசைச் சொற்களையும் அவசியமின்றிச் சோதனலாகாது அப்படிச் சோதனால பாஷை அழகிலும் ஆற்றலிலும் குன்றிப்போகும் வருஷம் என்பது வழக்கச் சொல் ஆய்விட்டது அதை அகற்ற வேண்டாம், ஆனால் அதற்காக "சமவதசாம்" என்பதையும் உபயோகிக்க எண்ணக்கூடாது "கோரம்" இல்லாததால் கூட்டம் நடக்கவில்லை என்று கூறலாம், ஆனால் அதற்காக கோரமில்லாததால் "மீட்டிங்" நடக்கவில்லை என்று கூறுதல் தவறு.

தமிழ் மொழியின் தூயமையைப் பாதுகாக்க விரும்பினாலும் நாம் இன்னும் ஆங்கில மோகத்திலிருந்து விடுபட்டதாகத் தெரியவில்லை நம்மில் பலர் தங்கள் கையெழுத்தை ஆங்கிலத்திலேயே எழுதுவதை அறிவேன். சிலர் தங்கள் பெயரைத் தமிழில் எழுதினாலும் தங்கள் தந்தை பெயரைக் குறிக்கும் எழுத்தை ஆங்கிலத்திலேயே எழுதுகிறார்கள் பொ திருகூடசுந்தரம் என்று எழுதாமல் பி திருகூடசுந்தரம் என்று எழுதலாமா? அதுமட்டுமன்று, பி திருகூடசுந்தரம் என்று எழுதாமல் P திருகூடசுந்தரம் M A B. L என்று எழுதினால் எத்தகைய தவறு செய்கிறேன் என்று என்னிடம் பார்ப்பதில்லை அதுமட்டுமா? ஆங்கிலமே அறியாத பண்டிதர்கள் கூட ஆங்கிலத்தில் கையெழுத்திடுகிறார்கள் என்றால் நமக்குள்ள ஆங்கில மோகத்தை என்னென்று கூறுவது?

அதுமட்டுமா? சிலர் பிரச்சங்கம் செய்யும்பொழுதும் கட்டுரை எழுதும்பொழுதும் சுதந்தமாகத் தமிழை உப

யோகிப்பாராகள் ஆனால நண்பர்களிடம் பேசும்பொழுதும் கடிதப் போக்குவரத்து செய்யும்பொழுதும் ஆங்கிலத்தை உபயோகிப்பாராகள் கடிதங்கள் எழுதுவதற்காகத் தம் பெயர் விலாசம் அச்சிட்டு வைத்திருக்கிறார்களே அதை ஆங்கிலத்தில் எதற்காக அச்சிடவேண்டும்?

இன்றும் நம் தமிழ் நாட்டில் எங்கு போனாலும் தமிழர்களுடைய வியாபார ஸ்தலங்களுக்கு ஆங்கிலப் பெயர்வைத்தக காணலாம். இருபது வருஷங்களுக்குமுன் “ரெஸ்டோரண்ட்” எனும் கரடி வந்தது இப்பொழுது அதுபோய் “கஃபே” எனும் சிவிங்கி வந்திருக்கிறது

அதோடு எங்கும் பெயர்ப் பலகைகள் எல்லாம் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதப்படுகின்றன அப்படியே தமிழில் எழுதினாலும் ஆங்கிலத்துக்கு அடியே சிறு எழுத்திலேயே எழுதப்படுகின்றது. வக்கீல்கள் தங்கள் பெயரை ஆங்கிலத்தில் எழுதித் தொங்கவிடுகிறார்களே, எதற்காக? தமிழ் அறியாதவர்கள் எத்தனைபோ அவர்களிடம் கட்சிக்காரராய் வருகின்றனர்? அவர் வாழ்நாளில் ஆங்கிலம் ஒருவாகூட வருவதில்லை, அங்கனமிருக்க ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதென்?

இன்றும் தமிழ் நாட்டில் நூல்கள் எழுதும் அறிஞர்கள் தங்கள் நூல்களுக்குப் பெயரையும் முகவுரையையும் ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதை விட மாட்டேன் என்கிறார்களே, தமிழ்நூலைப் படிக்கக் கூடியவர்கள் அந்த நூலின் பெயரும் முகவுரையும் தமிழில் இருந்தால் படிக்க முடியாது போவார்களா? இதென்ன விபரீதமான வழக்கம்?

இந்த ஆங்கிலமோகம் எல்லோரையும் பிடித்து ஆட்டி வருகின்றது. புல்லுக்கட்டுக்காரிகூடப் பெயர் பாகஸை

என்றுதான் கூறுகிறாள் அநேகா ஆங்கில மொழிகளைக் கேட்டிருப்பார்களா, அதைச் சரியாக உச்சரிக்கத் தெரியாது ஆனாலும் அதன் விஷயத்தைத் தமிழில் கூற மாட்டார்கள் அரைகுறையாகக் கேட்ட ஆங்கில பதத்தை யே கூற விருமபுகிறார்கள்

காந்தியடிகள்

மகாத்மா காந்தியடிகள் தென்னாப்பிரிக்காச் சிறையிலிருந்தபொழுது தம் குமாரன் அதிகச் சுகவீனமாயிருந்ததை விசாரித்துத் தம் மனைவியார்க்குத் தம் தாய்பாஷையாகிய குஜராததியில் கடிதம் எழுதி சிறை அதிகாரியிடம் கொடுத்தாரா ஆங்கிலத்தில் எழுதாவிட்டால் அனுப்ப முடியாது என்று அதிகாரி கூறினார். எனனுடைய தாய்பாஷை தெரியாதவர்க்குத் தான் ஆங்கிலத்தில் எழுதமுடியும், என்று காந்தியடிகள் கூறினார் சிறை அதிகாரி அப்படியானால் கடிதத்தை அனுப்பமுடியாது என்று கூறினார் அனுப்பாவிட்டாலும் பாதகமில்லை அதற்காக ஆங்கிலத்தில் என் மனைவிக்கு எழுதமாட்டேன் என்று காந்தியடிகள் கூறிவிட்டார். தம் குமாரன் நிலைமையைப் பற்றிய கவலை நெஞ்சைத் தினுறுகொண்டிருந்த சமயத்தும், தாய் மொழியைத் துறக்க மனங்கொள்ளவில்லை அதற்கைய பெரியோரே தாய் மொழியை வளர்ப்பவா ஆவா.

ஆனால் இந்த ஆங்கில மோகம் நம்முடைய தமிழ் நாட்டில்தான் அதிகம் ஆந்திர தேசம் சென்றாலும் சரி, வடநாடு சென்றாலும் சரி, அதை அவ்வளவாகக் காணமுடியாது நாம் ஆங்கிலத்தில் பேசினாலும் அங்குள்ளவர்கள் நாம் இந்தியராயிருப்பதால் நம்மிடம்

தங்கள் தாய்ப்பாஷையிலேயே பேசுவார்கள். பிரான்ஸ் தேசத்தில் சாதாரண வண்டிக்காரன்கூட தன்னுடைய தாய்மொழியில் தவறாகப் பேசுவதைப் பிரமாதமான இழிவாகக் கருதுவானாம் ஆமாம் ஒவ்வொரு பாஷையின் உயர்வும தாழ்வும அதை உபயோகிப்பவர்களையே பொறுத்ததாகும். ஆதலால் நாம் ஒவ்வொருவருக்கும் நம் தமிழ் மொழியை வளர்ப்பதில் பொறுப்புண்டு என்று உணர்ந்து நடக்கவேண்டும்.